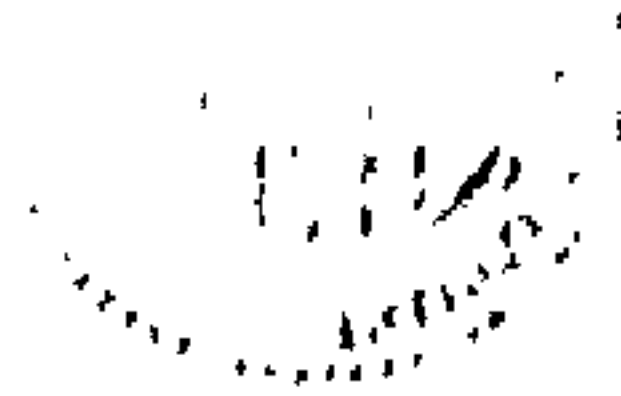

๑
709.024
ป4๗๑

โครงการศึกษาลวดลายศิลปกรรมिताเลียนเรอณาของ
ที่มีผลต่อการออกแบบ

ออกแบบเครื่องประดับนิพนธ์
ของ
ปรียศรี วิทยานนท์

- 2 เม.ย. 2550

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2547

บทคัดย่อ

การศึกษาลวดลายศิลปกรรมในสมัยอิตาเลียนเรอเนซองส์นั้น มีความน่าสนใจ และงดงามตามแบบอย่างเฉพาะ ซึ่งลวดลายแต่ละลายนั้น บางลายมีมาตั้งแต่ในสมัย กรีกและโรมัน และมาถึงสมัยอิตาเลียนเรอเนซองส์ได้นำมาฟื้นฟู พัฒนา ปรับเปลี่ยน ให้มีความอ่อนช้อยมากขึ้น ทำให้มีความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวและยังมีอิทธิพล ต่อประเทศต่างๆในสมัยเรอเนซองส์อีกด้วย

ผู้จัดทำตั้งใจจะ นำลวดลายในสมัยอิตาเลียนเรอเนซองส์ที่ได้ประยุกต์แล้ว มาออกแบบเครื่องประดับให้น่าสนใจยิ่งขึ้น และมีความเหมาะสมในการสวมใส่มากยิ่งขึ้น โดย ยังคงแสดงลักษณะเด่นของเอกลักษณ์ของชาวเขาเผ่านี้เอาไว้ แต่ปรับเปลี่ยนให้มีความ น่าสนใจและเข้ากับยุคสมัยมากขึ้น

.....หัวหน้าภาควิชาออกแบบทัศนศิลป์
(อาจารย์จรรยา เกรียงไกรเดช)
.....ประธานที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ)
.....กรรมการที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ)
.....ประธานออกแบบนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ)

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมาย	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	2
ขอบเขตของการศึกษา	3
การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	3
2 ข้อมูลสัมพัทธ์	4
ความเป็นมาของศิลปปะติตาดีเรوناของ	4
จุดเริ่มต้นของเรوناของ	5
ศิลปกรรมในสมัยอิตาดีเรوناของ	7
ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องประดับ	21
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้าและการวิเคราะห์ข้อมูล	33
การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	33
การสร้างเครื่องมือในการวิเคราะห์	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.	54
4 ผลการวิเคราะห์	63
การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล	63
ขั้นตอนการผลิตเครื่องประดับ	64
5 สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	68
อภิปรายผล	68
ข้อเสนอแนะ	69
บรรณานุกรม	71

บทที่ 1

บทนำ

1. ภูมิหลัง
2. ความมุ่งหมาย
3. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า
4. ขอบเขตของการศึกษา
5. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ภูมิหลัง

ความเจริญรุ่งเรืองของศิลปะและวัฒนธรรมของชาติต่างๆในยุโรป ต่างมีพื้นฐานมาจากกรีกและโรมัน และได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโดยคริสต์ศาสนา ซึ่งมีบทบาททางด้านศาสนา เศรษฐกิจ การเมือง ขนบธรรมเนียมประเพณีและศิลปกรรมต่างๆ ครั้นมาถึงคริสต์ศตวรรษที่ 12 และ 13 มีเหตุการณ์เกิดขึ้นหลายครั้ง เช่น สงครามครูเสด (ค.ศ. 1096 – 1291) เป็นสงครามที่ยืดเยื้อ นำภัยพิบัติให้แก่เศรษฐกิจ อื่นๆ เมืองต่างๆ ที่กองทัพของคริสเตียนผ่านและพักผ่อนก็รุ่งเรือง กลายเป็นแหล่งการค้า ทำให้เกิดศูนย์กลางทางพาณิชย์สำคัญแหล่งใหม่ๆ ขึ้น โดยเฉพาะเมืองต่างๆ ในแหลมอิตาลี ที่ได้รับการกระทบกระเทือนจากภัยพิบัติเหล่านั้นน้อยมาก ซ้ำกลับได้ผลประโยชน์บางอย่างเสียด้วยซ้ำ ดังเช่น เมื่อเกิดสงครามครูเสด รัฐเวนิส เยนัว มิลาน และฟลอเรนซ์ ต่างเป็นศูนย์กลางการค้าที่มั่งคั่งร่ำรวยขึ้นมาจากสงครามและค้าขายกับตะวันออก ทำให้ประชาชนมีฐานะดี เหล่าบรรดาขุนนางและพ่อค้าต่างมีอำนาจมากขึ้น สงครามครูเสดได้เปิดประตูของโลกตะวันตกและตะวันออกให้มีการติดต่อซึ่งกันและกัน ครั้นพวกซาราเซ็นนับถือศาสนาอิสลามได้ยกทัพเข้ายึดกรุงคอนสแตนติโนเปิล เมืองหลวงของจักรวรรดิโรมันตะวันออกไว้ได้ในปี ค.ศ. 1453 เมื่อกรุงคอนสแตนติโนเปิลแตกลง ชาวคริสเตียนจำนวนมากต่างลี้ภัยมาอิตาลี แต่ละคนต่างนำเอาทรัพย์สินสมบัติ ตำรับตำราและงานศิลปกรรมที่ทรงคุณค่าติดตัวมาด้วย วิทยาการบางสาขาซึ่งไม่เคยรู้เคยทราบมาก่อนก็ได้ถูกเปิดเผยขึ้น ก่อให้เกิดการปลุกเร้าทางปัญญาต่อประชาชนชาวอิตาลีทั่วไป ทำให้อารยธรรมอันรุ่งเรืองในอดีตของกรีกและโรมันซึ่งเคยเก็บรักษาไว้อย่างดีในกรุงคอนสแตนติโนเปิลได้รับการเอาใจใส่อีกครั้ง จึงเกิดการฟื้นฟูศิลปวิทยาหรือที่เรียกกันว่า สมัยเรอเนซองส์ เกิดขึ้นครั้งแรกในรัฐต่างๆ ทั่วแหลมอิตาลี

จากสาเหตุหลายประการจึงสรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงจากสมัยกลาง หรือ ยุคมืดมาสู่สมัยเรอเนซองส์นั้นมีสาเหตุใหญ่ๆ ดังนี้

1. เกิดสงครามบ่อยครั้ง ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งการเมือง เศรษฐกิจ และการศึกษาลดจนศิลปวัฒนธรรม
 2. อำนาจของพระที่เป็นผู้ผูกขาดทางด้านวิทยาการเริ่มเสื่อมลง
 3. ชนชั้นพ่อค้ามีอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมือง
 4. ชาวอิตาลีเห็นส่วนมากต่างพากันสำนึกว่า ตนเองคือผู้สืบทอดมรดกอารยธรรมอันรุ่งเรืองของชาวโรมัน ดังนั้นจึงรังเกียจศิลปวัฒนธรรมแบบกอธิคซึ่งได้รับความนิยมทั่วไปในยุโรปขณะนั้น โดยกล่าวหาว่าเป็นศิลปะของพวกป่าเถื่อน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยยกทัพเข้าจักรวรรดิโรมัน ชาวอิตาลีจึงมุ่งที่จะฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมของกรีก และโรมันขึ้นมาใหม่
- (กำนจร สุนพงษ์ศรี : 128-129)

สมัยเรอเนซองเป็นสมัยแห่งการเน้นความสำคัญของลักษณะเฉพาะบุคคล มีความสนใจในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ และมีการค้นหารูปทรงในศิลปกรรมที่เป็นแบบอุดมคติ และเป็นแบบที่มีเหตุผลทางศีลธรรม หากสำรวจทางภูมิภาคต่างๆ ที่สมัยเรอเนซองแพร่หลายไปถึง ก็จะเห็นความกระตือรือร้นมากในทางการค้นคว้าหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ได้เจริญรุดหน้าขึ้นรวดเร็ว มีการปฏิรูปศาสนาคริสต์ และมีความแตกต่างกันอย่างกว้างขวางในทางศิลปกรรมต่างๆ

(ผศ.อัศนีย์ ชูอรุณ .2530 : 130)

ความมุ่งหมาย

1. ศึกษาประวัติศาสตร์ของศิลปกรรมอิตาลีเลียนเรอเนซอง (Italy Renaissance)
2. ศึกษาลวดลายศิลปกรรมอิตาลีเลียนเรอเนซองที่มีอิทธิพลต่อการออกแบบเครื่องประดับ เพื่อมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบจากผลงานศิลปะ จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม
3. เพื่อนำองค์ความรู้ที่ได้เรียน มาออกแบบเครื่องประดับที่ประยุกต์จากศิลปะอิตาลีเลียนเรอเนซอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. การนำเอาลวดลายของศิลปกรรมอิตาลีเลียนเรอเนซองมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย โดยเน้นที่ความแปลกใหม่ ทันสมัย และสวยงาม

2. เพื่อที่จะได้องค์ความรู้จากการศึกษาศิลปกรรมอิตาลีเลียนเรนาของ

ขอบเขตของการศึกษา

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ศิลปกรรมอิตาลีเลียนเรนาของ อิทธิพลที่มีผลต่อศิลปกรรมอิตาลีเลียนเรนาของ ทั้งสถาปัตยกรรม ประติมากรรม จิตรกรรม และลวดลายในสมัยนั้นมีลักษณะอย่างไร มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางการออกแบบเครื่องประดับที่ได้รับอิทธิพลจากศิลปกรรมอิตาลีเลียนเรนาของ
2. สรุปแนวความคิดต่างๆทางด้าน รูปแบบ รูปทรง ลวดลาย และลักษณะเด่น วิเคราะห์ถึงตัววัตถุดิบที่นำมาใช้ และกระบวนการผลิต ที่เหมาะสม เพื่อให้ได้เครื่องประดับ 1 ชุดที่ดึงเอาเอกลักษณ์ของศิลปกรรมอิตาลีเลียนเรนาของออกมา และมีความแปลกใหม่ ทันสมัย ซึ่งจะประกอบไปด้วย จี้พร้อมสร้อย กำไล ต่างหู และเข็มกลัด
3. กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้หญิงวัยทำงาน ถึงวัยกลางคนขึ้นไป ที่ทันสมัยและชอบความแปลกใหม่
4. นำเสนอผลงานศิลปะเครื่องประดับโดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น ไปสการ์ด ไปสเตอร์ และเสนอผลงานผ่านทางเว็บไซต์ เพื่อสร้างความน่าสนใจ ทันสมัย และเผยแพร่แก่ผู้ที่สนใจ

การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร

คือ ศึกษาประวัติความเป็นมาของศิลปกรรมสมัยอิตาลีเลียนเรนาของ(Italy Renaissance) ทั้งผลงาน จิตรกรรม ประติมากรรม และสถาปัตยกรรม โดยจากหนังสือ The Treasury of Ornament ,Art History, Treasures in Italy และหนังสือลวดลายฝรั่ง ซึ่งเป็นข้อมูลชั้นรอง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

คือ ศึกษาลวดลายที่ปรากฏในสมัยอิตาลีเลียนเรนาของ โดยเลือกอย่างเจาะจง จำนวน 23 ลาย

บทที่ 2

ข้อมูลสัมพันธ

1. ความเป็นมาของศิลปะอิตาลีเรอเนสซอง
2. จุดเริ่มต้นของเรอเนสซอง
3. ศิลปกรรมในสมัยอิตาลีเรอเนสซอง
4. ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องประดับ

1. ความเป็นมาของศิลปะอิตาลี เรอเนสซอง

ความเจริญรุ่งเรืองของศิลปะและวัฒนธรรมของชาติต่างๆในยุโรป ต่างมีพื้นฐานมาจากกรีกและโรมัน และได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโดยคริสต์ศาสนา ซึ่งมีบทบาททางด้านศาสนา เศรษฐกิจ การเมือง ขนบธรรมเนียมประเพณีและศิลปกรรมต่างๆ

ครั้นมาถึงคริสต์ศตวรรษที่ 12 และ 13 มีเหตุการณ์เกิดขึ้นหลายครั้ง เช่น สงครามครูเสด (ค.ศ. 1096 – 1291) เป็นสงครามที่ยืดเยื้อ นำภัยพิบัติให้แก่เศรษฐกิจ

หนึ่งเมืองต่างๆ ที่กองทัพของคริสเตียนผ่านและพักผอนก็รุ่งเรือง กลายเป็นแหล่งการค้า ทำให้เกิดศูนย์กลางทางพาณิชย์สำคัญแห่งใหม่ขึ้น โดยเฉพาะเมืองต่างๆ ในแหลมอิตาลี ที่ได้รับการกระทบกระเทือนจากภัยพิบัติเหล่านั้นน้อยมาก ซ้ำกลับได้ผลประโยชน์บางอย่างเสียด้วยซ้ำ ดังเช่น เมื่อเกิดสงครามครูเสด รัฐเวนิส เชนัว มิลาน และฟลอเรนซ์ ต่างเป็นศูนย์กลางการค้าที่มั่งคั่งร่ำรวยขึ้นมาจากสงครามและค้าขายกับตะวันออก ทำให้ประชาชนมีฐานะดี เหล่าบรรดาขุนนางและพ่อค้าต่างมีอำนาจมากขึ้น สงครามครูเสดได้เปิดประตูของโลกตะวันตกและตะวันออกให้มีการติดต่อซึ่งกันและกัน ครั้นพวกซาราเซ็นนับถือศาสนาอิสลามได้ยกทัพเข้ายึดกรุงคอนสแตนติโนเปิล เมืองหลวงของจักรวรรดิโรมันตะวันออกไว้ได้ในปี ค.ศ. 1453 เมื่อกรุงคอนสแตนติโนเปิลแตกลง ชาวคริสเตียนจำนวนมากต่างลี้ภัยมาอิตาลี แต่ละคนต่างนำเอาทรัพย์สินสมบัติ ตำรับตำราและงานศิลปกรรมที่ทรงคุณค่าติดตัวมาด้วย วิทยาการบางสาขาซึ่งไม่เคยรู้เคยทราบมาก่อนก็ได้ถูกเปิดเผยขึ้น ก่อให้เกิดการปลูกฝังทางปัญญาต่อประชาชนชาวอิตาลีทั่วไป ทำให้อารยธรรมอันรุ่งเรืองในอดีตของกรีกและโรมันซึ่งเคยเก็บรักษาไว้อย่างดีในกรุงคอนสแตนติโนเปิลได้รับการเอาใจใส่อีกครั้ง จึงเกิดการฟื้นฟูศิลปวิทยาหรือที่เรียกกันว่า สมัยเรอเนสซอง เกิดขึ้นครั้งแรกในรัฐต่างๆทั่วแหลมอิตาลี

คำว่า เรอเนซอง หรือ เรนเนสซันส์ (Renaissance) หรือในภาษาไทยมีผู้แปลว่า ปุณภาพ หมายถึง การเกิดใหม่ การฟื้นฟูขึ้นมาอีก หรือการกลับมามีชีวิตขึ้นมาใหม่ คำว่า Renaissance เป็นภาษาฝรั่งเศส ส่วนภาษาอิตาลีเขียนว่า Rinascimento ซึ่งมีความหมายเดียวกัน สรุปแล้วหมายถึงการฟื้นฟูศิลปะและวรรณกรรมของกรีกและโรมัน มีการเคลื่อนไหวในอิตาลีราวคริสต์ศตวรรษที่14-16

เมื่อราว ค.ศ. 1550 วาซารี นักประวัติศาสตร์ศิลป์ และศิลปินคนสำคัญชาวอิตาลีเขียนผู้บันทึกเหตุการณ์สำคัญในวงการศิลปะเรอเนซอง ได้เรียกยุคเรอเนซองว่า รีนาสซิดา โดยมีความเห็นว่าประวัติศาสตร์ศิลปะอิตาลีตั้งแต่สมัยของจิตรกรจิอตโตเรื่อยมาจนถึงการมรณกรรมของไมเคิล แอนเจโล มีความเจริญก้าวหน้า ติดต่อกันมาต่อมาจากค็อบ เบ็คฮาร์ด นักปราชญ์คนสำคัญในคริสต์ศตวรรษที่19 ได้พิมพ์หนังสือชื่อ " อารยธรรมสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาของอิตาลี " ได้กล่าวว่าสมัยนี้เป็นสมัยแห่งการค้นพบโลกและมนุษย์ ต่อมาเมื่อชาติต่างๆในยุโรปหันมาสนใจศิลปวัฒนธรรมเรอเนซอง จึงนำรูปแบบและความคิดไปเผยแพร่ในประเทศของตนทำให้คำว่า เรอเนซอง แพร่หลายออกไป

(กัจจกร สุนพงษ์ศรี : 129-131)

2.จุดเริ่มต้นของเรอเนซอง

จุดกำเนิดของเรอเนซองเริ่มต้นครั้งแรกที่เมืองฟลอเรนซ์ซึ่งเป็นรัฐอิสระอยู่ทางภาคเหนือของอิตาลี ความสำคัญของเมืองฟลอเรนซ์กับเรอเนซองเป็นเรื่องที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เช่นเดียวกับฟลอเรนซ์ไม่สามารถปฏิเสธความสำคัญของตระกูลเมดิชี ซึ่งได้สร้างให้เมืองนี้เป็นศูนย์กลางของศิลปวิทยาทั้งหมดของยุโรปในสมัยนั้นได้ บุคคลซึ่งควรกล่าวถึงเป็นคนแรกคือ โจวานนี เด เมดิชี ผู้อุปถัมภ์คนสำคัญสมัยบุกเบิกของเรอเนซอง จากนั้นจึงถึงบุคคลสำคัญคือ โคสิโม เด เมดิชี ผู้วางรากฐานที่มั่นคงให้แก่ตระกูล ตลอดระยะเวลา 30 ปี นครรัฐฟลอเรนซ์ภายใต้การนำของโคสิโม ประสบกับความเจริญอย่างยิ่ง โคสิโมเฉลียวฉลาดพอที่จะดำเนินวิเทศนโยบายให้การเมืองภายในมีความสงบเรียบร้อยและมั่นคงควบคู่ไปกับการเมืองภายนอกก็มีสัมพันธอันดีกับเพื่อนบ้านเพื่อให้ฟลอเรนซ์พ้นจากการถูกรานทั้งปวง เขาปรารถนาให้ฟลอเรนซ์มีฐานะดุจดั่งนครเอเธนส์ของกรีก เป็นศูนย์กลางของศิลปวิทยาและแหล่งของนักปราชญ์ราวบัณฑิต เขาสนใจในความคิดของเพลโตจนถึงกับก่อตั้งสถาบันการศึกษาปรัชญาของเพลโตโดยเฉพาะ สถาบันนี้ได้ให้อิทธิพลทางพุทธิปัญญาอย่างใหญ่หลวงแก่ปัญญาชนในสมัยนั้น เขาว่าจ้างจิตรกรหรือประติมากรฝีมือดีที่สุดของแต่ละท้องถิ่นสร้างงานให้แก่เขา ด้วยเหตุนี้ศิลปกรรมชิ้นเลิศต่างหลั่งไหลเข้าสู่ฟลอเรนซ์มากมาย ครั้นเมื่อโคสิโมถึงแก่กรรมในปีค.ศ.1464 สถาปนาเมืองนครฟลอเรนซ์ได้ประกาศเกียรติคุณให้ดำรงตำแหน่ง "บิดาของรัฐ" นับเป็นเกียรติประวัติอันสูงส่ง

โลเร็นโซ เด เมดิชี ผู้อุปถัมภ์สำคัญสมัยทองของเรอเนาของ เมื่อโคสิโมเสียชีวิต บุตรชายชื่อ เปียโร เด เมดิชี ได้สืบทอดตำแหน่งต่อ แต่อยู่ได้เพียงห้าปีก็ถึงแก่กรรม โลเร็นโซ บุตรคนต่อไปก็รับหน้าที่แทน ในสมัยของโลเร็นโซนั้นมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งไปกว่าสมัยของโลเร็นโซ เสียอีก เจ้าชายโลเร็นโซ ทรงปกครองฟลอเรนซ์ระหว่าง ปีค.ศ.1469-1492 รวมเวลา 23 ปี ตลอดระยะเวลาได้สร้างคุณประโยชน์อย่างมาก โดยเฉพาะด้านศิลปกรรม ทรงสร้างสถาบันสอนศิลปะ อุปถัมภ์จิตรกร ประติมากร กวีและนักดนตรีอย่างมาก ทำให้เมืองฟลอเรนซ์เป็นศูนย์กลางของศิลปวิทยาการของยุโรป ก่อนที่จะขยายไปสู่เมืองต่างๆ แม้ว่าความเจริญเติบโตรุ่งเรืองของเรอเนาของจะมีแหล่งสำคัญอยู่ที่เมืองฟลอเรนซ์ แต่ตามเมืองต่างๆ ในแหลมอิตาลีแม้จะไม่ได้สนับสนุนทัดเทียมเท่า บรรดาเจ้าเมืองต่างมีนโยบายคล้ายคลึงกันกับฟลอเรนซ์ มีการสนับสนุนศิลปวิทยา และอุปถัมภ์เลี้ยงดูศิลปินไว้เชิดหน้าชูตาราชสำนักเช่น ตระกูลฟอร์ซา แห่งเมืองมิลาน กอนซากัส แห่งเมืองเฟอร์รารา มอนเตเฟลโตรแห่งเออบีโน เป็นต้น นอกจากนี้ประมุขศาสนาหลายองค์ มีส่วนช่วยให้ศิลปกรรมสมัยเรอเนาของแพร่หลายเจริญงอกงามขึ้นไปอีก

เหตุที่ผู้มีอำนาจในสมัยนั้นให้การสนับสนุนอย่างพร้อมเพรียง เป็นผลทำให้ศิลปกรรมเรอเนาของเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว จนคล้ายกับการงอกงามนั้นเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ในขณะเดียวกันก็มีมูลเหตุอื่นๆ ที่สำคัญซึ่งไม่ควรละเลยที่จะกล่าวถึง เช่น ประชาชนทั่วไปพากันตื่นตัวยอมรับความสำคัญของศิลปิน ทำให้ฐานะทางสังคมของศิลปินสูงขึ้น เพราะว่าในอดีต ศิลปินได้รับการดูหมิ่นว่ามีฐานะต่ำต้อยทางสังคม เมื่อได้รับการสนับสนุนและประชาชนเริ่มเข้าใจในคุณค่า ฐานะของศิลปินจึงมีผู้ยกย่องมากขึ้น จนกล่าวได้ว่า วีรบุรุษสมัยเรอเนาของมิใช่กษัตริย์หรือนักการเมือง หากแต่เป็นศิลปินดังเช่น เลโอนาร์โด ดา วินชี, ไมเคิล แองเจโล, ราฟาเอล, ดันเต, เปตราค, หรือบรามันเต ศิลปินเหล่านี้ต่างเผยแพร่สิ่งที่งดงาม สันทนาสิ่งที่เป็นความจริง ชักจูงประชาชนทำในสิ่งที่ควรทำ พร้อมกันนี้ปัจจัยสำคัญสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้วิทยาการเจริญแพร่หลายได้รวดเร็วยิ่งขึ้นคือ มีการค้นคิดระบบการพิมพ์ให้เจริญก้าวหน้ากว่าเดิม

(กัจจ สุนพงษ์ศรี : 130-131)

สรุปอย่างกว้างๆ แล้วในแนวความคิดรวบยอดของคนส่วนใหญ่มีแนวคิดคล้ายคลึงกัน มีความสนใจในเรื่องของมนุษย์มากขึ้น ในด้านของสุนทรียภาพมีการพิจารณาปัญหาความงามโดยเชื่อว่าเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับเรื่องของรสนิยม ความรักในมนุษย์นั้นเป็นความรักในความงามด้วย อันเป็นหลักคิดที่ตรงกันข้ามกับสมัยกลาง ซึ่งมีความเชื่อในสิ่งลึกลับธรรมชาติ ความงามเป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้าง

3. ศิลปกรรมในสมัยเรอเนาของ

ศิลปกรรมในสมัยเรอเนาของแบ่งออกเป็น 4 สมัยด้วยกัน คือ

1. เรอเนาของสมัยบุกเบิก (Proto Renaissance) คริสต์ศตวรรษที่ 13 – 14
2. เรอเนาของสมัยต้น (Early Renaissance) คริสต์ศตวรรษที่ 14 – 15
3. เรอเนาของยุคทอง (High Renaissance) คริสต์ศตวรรษที่ 15 – 16
4. เรอเนาของสมัยปลาย (Late Renaissance) คริสต์ศตวรรษที่ 16

เรอเนาของสมัยบุกเบิก

ประวัติทั่วไป

เมื่อย่างเข้าคริสต์ศตวรรษที่ 13 ศิลปะของอิตาลีก็เริ่มในสิ่งใหม่ที่แปลกแตกต่างไปจากชาติทั้งหลายในยุโรป แม้ว่าโดยส่วนรวมแล้วศิลปะยังมีอิทธิพลของกอทิก และ บิแซนทีนครอบคลุมนอยู่มากก็ตาม ในอิตาลี ศิลปกรรมได้รับการสนับสนุนจากพ่อค้าวาณิชซึ่งมีอำนาจปกครองเมือง ภายหลังจากขับไล่พวกชนชั้นศักดินาออกไป ในระหว่างสมัย “บุกเบิกเรอเนาของ” นี้ อำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจของพ่อค้าในรัฐต่างๆของอิตาลีเข้มแข็งมาก โดยเฉพาะพวกพ่อค้า และช่างฝีมือต่างสร้างสมาคมที่เรียกว่า กิลด์ (Guild) เพื่อปกป้องพิทักษ์ผลประโยชน์ของตน

นอกจากนี้ก็มีกรณีพิเศษน่าสนใจ กล่าวคือ เมื่อปีพ.ศ. 1378 เกิดการปฏิวัติอย่างรุนแรงขึ้นในเมืองฟลอเรนซ์ เรียกว่า การปฏิวัติชิออมปี (The Ciompi Revolt) เป็นการแข็งข้อของคณงานผู้พยายามผลักดันกระตุ้นเร้าให้รัฐบาลหลุดพ้นจากอำนาจการครอบงำของพ่อค้า ความขัดแย้งกันทางด้านความคิด และการตีความในศาสนา ความเข้าใจและการอธิบายถึงเรื่องธรรมชาติ กับเรื่องพระเจ้า ก่อให้เกิดความสงสัยและสับสน แนวคิดตามหลักวิทยาศาสตร์จึงเริ่มได้รับการสนใจ เซนต์ฟรานซิส ได้เน้นให้เห็นความงามอันน่าสนใจในธรรมชาติซึ่งเป็นฝีมือสร้างสรรค์ของพระเจ้า และสนับสนุนให้บุคคลแต่ละคนมีสิทธิที่จะรู้ความจริงได้โดยการทดลองค้นคว้า ท่านเชื่อว่า ความงามและความรักในมนุษย์มีส่วนกระตุ้นเร้าพฤติกรรมปัญญาและสามารถสร้างสรรค์สิ่งต่างๆในสังคมให้ได้ดี จากข้อคิดหลายแง่มุม ทำให้ศิลปินอิตาลีเริ่มสร้างสรรค์ยุคใหม่ขึ้นมาเป็นความงามที่สายตาสามารถมองเห็น ศิลปินริเริ่มค้นคว้าหาบุคลิกลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์ส่วนตัวละทั้งศิลปะประเพณีที่ทำติดต่อกันมาหลายร้อยปี

ศิลปกรรมทุกสาขาต่างทำการทดลองค้นคว้าราวกับวิทยาศาสตร์มีลักษณะเดินเข้า
หาธรรมชาติแห่งความเป็นจริงมากขึ้น
(กัจจกร สุนพงษ์ศรี :133)

ศิลปกรรม

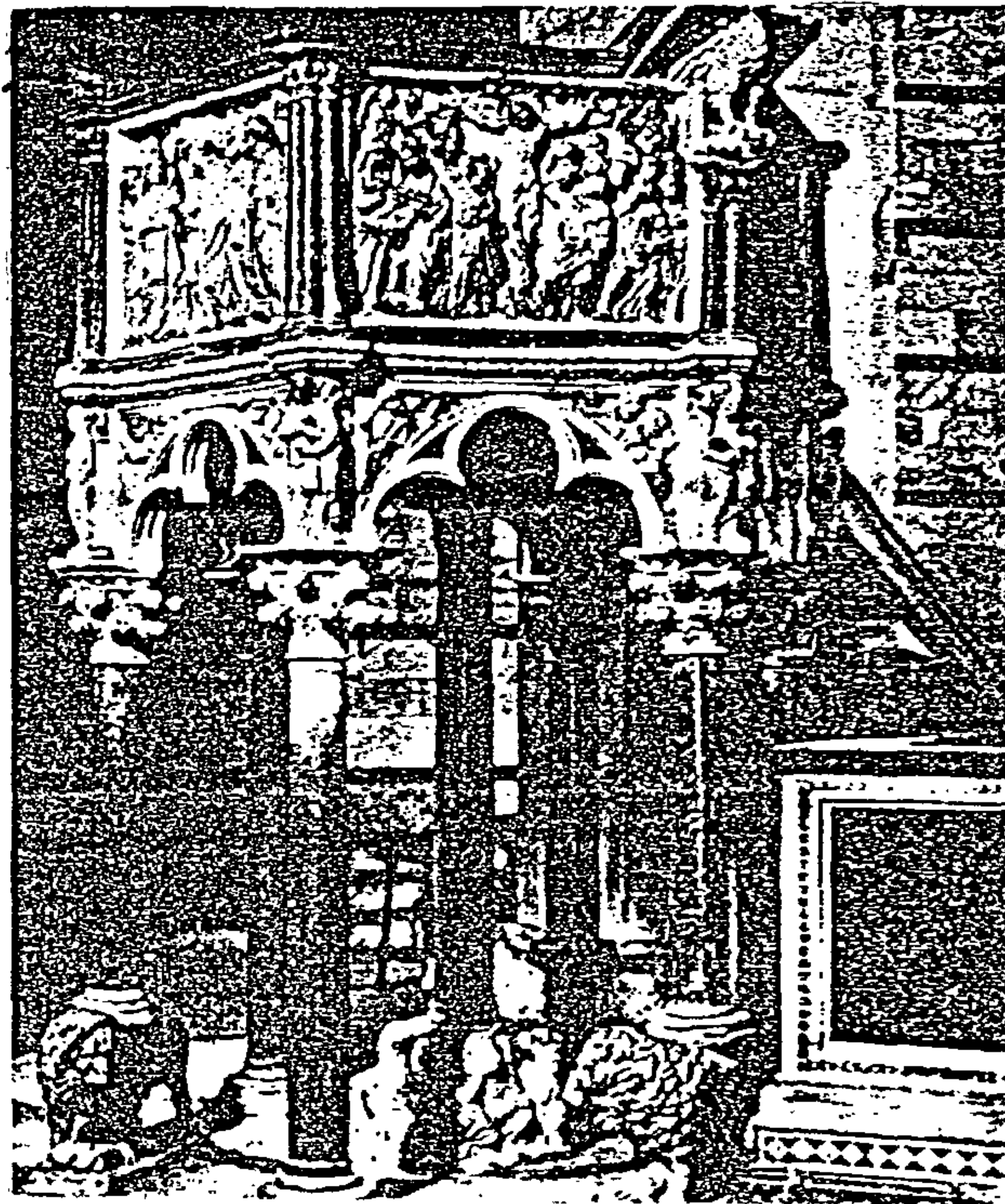
ประติมากรรมสมัยบูกเบิก

อิตาลีเป็นประเทศที่มีผลงานประติมากรรมมากที่สุดประเทศหนึ่งในยุโรป ความนิยมในประติมากรรมมีมานานตั้งแต่จักรวรรดิโรมันยังรุ่งเรืองอยู่ ตามเมืองต่างๆทั่วไปจะมีแหล่งสะสมประติมากรรมโบราณ และสนับสนุนสร้างงานใหม่อยู่เสมอ การสนับสนุนนี้มีทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน แต่ทางศาสนาจะมีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลได้มากที่สุด วัดต่างๆพากันแข่งขันสร้างงานศิลปะขึ้น รูปพระเยซู แม่พระ สาวกองค์สำคัญ หรือเรื่องราวในคัมภีร์ไบเบิล ถูกสร้างขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อผลทั้งที่เป็นเครื่องประดับตกแต่งให้วัด มีความสง่างาม และเป็นปูชนียวัตถุสำหรับคริสต์ศาสนิกชนมาเคารพบูชา

ประติมากรรมในก่อนสมัยบูกเบิกของเรอเนาของก็มีสภาพไม่แตกต่างไปจากจิตรกรรมหรือศิลปะแขนงอื่นๆมากนัก อิทธิพลของรูปแบบและความคิดของศิลปะโบราณ บีแซนทีน และกอธิคยังคงมีอยู่อย่างหนาแน่น ตราบจนกระทั่งปลายคริสต์ศตวรรษที่13 ประติมากรรมในอิตาลีได้เกิดการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงขึ้นมาบ้าง เมื่อประติมากรคนสำคัญชื่อ นิโคลา ปิซาโน ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาของประติมากรรมสมัยเรอเนาของ เริ่มต้นบุกเบิกแนวคิดใหม่ให้แก่วงการประติมากรรม
(กัจจกร สุนพงษ์ศรี :134)

ประติมากร ที่สำคัญในสมัยบูกเบิก อาทิเช่น นิโคลา ปิซาโน (Nicola Pisano ,1220-1278) จากการออกแบบสร้างธรรมมาสน์ของวัดประจำเมืองปิซา เป็นการใช้รูปแบบและวิธีการของศิลปะคลาสสิกโรมัน โครงสร้างและองค์ประกอบต่างๆเป็นแบบกอธิค เช่น มีการใช้เส้นอาร์ช (Arch) มาประดับตกแต่ง หัวเสาของโรมัน แบบคอรินเธียน , โจวานนี ปิซาโน (Giovanni Pisano ,1250-1320) , อาโนลโฟ ดี แคมบิโอ (Arnolfo di Cambio , 1232-1301)

นิโคลา ปิซาโน ธรรมมาสน์
ในสถานที่เจิมน้ำมันของวัดปิซา

นิโคลา ปิซาโน การประสูติและการประกาศศาสนาของพระเยซู เป็นส่วนหนึ่งของธรรมมาสน์หินอ่อนของที่เจิมน้ำมันในเมืองปิซา

ประติมากรคนสำคัญทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ต่างช่วยกันคิดสร้างงานใหม่ๆ มีแนวโน้มนิยมธรรมชาติตามแบบของกรีกโรมัน ละทิ้งการปั้นหรือสลักแบบกอทิกซึ่งมีลักษณะประติมากรรมและแอ็คกระด้างเกินไป ถึงแม้จะไม่เป็นแบบเรอเนซองส์ก็ตาม ผลงานของพวกเขาที่เป็น

การปูพื้นฐานอย่างดีเยี่ยมให้แก่ประติมากรรุ่นหลังเจริญรอยตาม จนทำให้ประติมากรรมในอิตาลี พุ่งขึ้นสู่ความเจริญอย่างรวดเร็วในสมัยต่อมา

จิตรกรรมสมัยบูกเบิก

จิตรกรรมตลอดยุคกลางของอิตาลีล้วนแล้วแต่ตกอยู่ในอิทธิพลของรูปแบบและความคิดของจิตรกรรมไบแซนทีน และกอธิกทั้งสิ้น มีเรื่องราวในการแสดงออกรับใช้ทางศาสนาแทบทั้งหมด ดังจะพบเห็นได้จากจิตรกรรมตามฝาผนังโบสถ์วิหารและในพระคัมภีร์จำนวนมากมาด้วยกัน จิตรกรอิตาลีในสมัยนี้จึงไม่มีอิสระในการแสดงออกมากนัก เพราะว่าศิลปะแบบไบแซนทีนมีกฎระเบียบข้อบังคับในการวาดที่เข้มงวด อนึ่งยังเป็นเรื่องโชคร้ายของจิตรกรอิตาลีเนื่องจากสิ่งก่อสร้างสำคัญๆในอิตาลี อาทิเช่น วัด สถาปัตยกรรมแบบไบแซนทีนได้รับความนิยมมากกว่าแบบกอธิก โบสถ์วิหารของกอธิกมีทรวดทรงสูงสง่าและเต็มไปด้วยหน้าต่างสูงๆ จึงเบียดบังพื้นที่ของฝาผนังสำหรับใช้วาดภาพประดับตกแต่งภายใน ส่วนสถาปัตยกรรมแบบไบแซนทีนนั้น ยังคงดำเนินวิธีการสร้างแบบโรมัน ซึ่งมีหน้าต่างน้อยจึงเหลือเนื้อที่บนฝาผนังไว้วาดภาพตกแต่ง ทำให้จิตรกรมีความสามารถได้มาก

ดังนั้นตลอดยุคกลางของชาติต่างๆในยุโรป จิตรกรรมค่อนข้างจะดีสู้สถาปัตยกรรมและประติมากรรมไม่ได้ ยกเว้นอิตาลีเพียงชาติเดียวที่ยังคงมีการปฏิบัติงานทางจิตรกรรมกันอย่างเข้มแข็ง ตามเมืองต่างๆก็สนับสนุนแข่งขันกันว่าจ้างจิตรกรผู้มีชื่อเสียงให้ทำงานในเมืองของตน ซึ่งเท่ากับได้สร้างทางไว้อย่างดีสำหรับการเติบโตของจิตรกรรมในสมัยเรอเนซองส์ (กัจจกร สุนพงษ์ศรี ; 139)

จิตรกรคนสำคัญสมัยบูกเบิก เช่น เซนต์ฟรานซิส แห่ง อัลลิสี, จีออตโต หรือ จีออตโต (Giotto di Bondone ,1266-1337) , จิตรกรตระกูลโรเรนเซตตี ,ซีโมเน มาร์ตินี (Simone Martini , 1285-1344)

เรอเนซองส์ต้น (Early Renaissance)

ประวัติทั่วไป

ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 15 รัฐต่างๆ ในอิตาลีที่สำคัญมีทั้งหมด 6 รัฐด้วยกัน คือ เวนิส , ฟลอเรนซ์ , มิลาน , เฟอรัรารา , ซาวย , และราชอาณาจักรเนเปิล ทั้ง 6 รัฐดังกล่าวมี

อำนาจทั้งทางเศรษฐกิจ การเมือง และศิลปวัฒนธรรม ในบรรดาทั้งหมด รัฐฟลอเรนซ์ดูจะเด่นเหนือรัฐใด ๆ ทั้งปวงในแทบทุกด้าน จอห์น แอดดิงตัน นักประวัติศาสตร์คนสำคัญ ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ได้กล่าวว่า "ถ้ายกเว้นที่กรุงเอเธนส์แห่งหนึ่งแล้ว ไม่ว่าที่เมืองไหนๆ ประชาชนจะเต็มไปด้วยอุดมคติ มีความเข้าใจในธรรมชาติอย่างสูง มีความเข้าใจในสิ่งต่างๆ อย่างถ่องแท้ มีความเปรี๊ยะปราชญ์ และเฉลียวฉลาดเหมือนดังเช่นประชาชนของฟลอเรนซ์มี.....ความสามารถของชาวฟลอเรนซ์ในด้าน วรรณกรรม ศิลปกรรม ,กฎหมาย, ปรัชญา, วิทยาศาสตร์, และวิชาต่างๆ ล้วนเป็นที่ยอมรับทั่วไปในอิตาลี" นับเป็นการสะท้อนความคิดของคนในยุคนั้นได้เป็นอย่างดี ศิลปกรรมในสมัยโคสิโมจึงนับเป็นการเริ่มต้นของยุคเรอเนาของ

ศิลปกรรม

จิตรกรรมสมัยต้น

ภายหลังจากการมรณะกรรมของจิออตโต ก็ไม่มีจิตรกรคนใดมีความคิดริเริ่มพัฒนาให้ผลงานมีความก้าวหน้าสืบต่อไป เป็นระยะเวลายาวนานร่วมศตวรรษ ตราบจนกระทั่งต้นคริสต์ศตวรรษที่ 15 ซึ่งถือกันว่าเป็นสมัยต้นของจิตรกรรมเรอเนาของจึงได้มีผู้พัฒนาจิตรกรรมให้เจริญก้าวหน้าขึ้นมาอีก จิตรกรคนสำคัญในยุคนี้นี้มีหลายคนและหลายสกุลช่างด้วยกัน

สกุลช่างที่นับว่าสำคัญอยู่กระจัดกระจายตาม

เมืองต่างๆ ในอิตาลี คือ

- 1.สกุลช่างเมืองฟลอเรนซ์ (Florentine School)
- 2.สกุลช่างเมืองเซียน่า (Sienese School)
- 3.สกุลช่างอุมเบรีย(Umbrian School)
- 4.สกุลช่างปาตัว(Paduan School)
- 5.สกุลช่างเวนิส(venetian School)

ส่วนสกุลช่างอื่นๆ เช่น เนเปิล , มิลาน , เฟอรัรา

รา , หรือ โบโลญญา ก็มีความสำคัญ แต่ไม่เด่นเท่า

ักสกุลช่างทั้ง 5 ที่ได้กล่าวไว้

(สงวน รอดบุญ .2522 : 139)

มันเทญา "นักบุญเอสเซอร์กับเมอร์เทโด" วาดในปี ค.ศ. 1495

ประติมากรรมสมัยต้นเรอเนาของ

การเริ่มต้นของประติมากรรมเรอเนาของ เกิดขึ้นในปีค.ศ. 1401 ที่เมืองฟลอเรนซ์ เมื่อมีประกาศเชื้อเชิญให้ประติมากรทั้งหลายร่วมประกวดการออกแบบประติมากรรมประดับบานประตูตำหนักใต้ซึ่งอันดริอา ปิซาโน ได้ออกแบบสร้างไว้นานแล้ว และจะต้องนำเรื่องราวเกี่ยวกับการเสียสละของอีส์คมาสร้าง มีผู้ส่งแบบประกวดหลายคน แต่ผู้ที่ได้รับการกล่าวขวัญมากที่สุดคือแบบของ บรูเนลเลสกิ และกิเบอร์ตี ผลการตัดสินปรากฏออกมาว่า กิเบอร์ตีเป็นผู้ได้รางวัล

ชนะเลิศ และได้เป็นผู้สร้างบานประตู การประกวดครั้งนี้กิเบอร์ติได้บันทึกไว้ว่า "... มีคณะกรรมการตัดสินทั้งหมด 34 คน จากทั้งที่อยู่ในเมืองและมาจากที่อื่น รางวัลแห่งชัยชนะได้สร้างความชื่นชมแก่ข้าพเจ้าอย่างยิ่ง " ผลจากการประกวดทำให้เกิดการเคลื่อนไหวในวงการประติมากรรมอย่างขนานใหญ่ ฟลอเรนซ์ได้กลายเป็นศูนย์กลางของวงการประติมากรรมที่สำคัญ เช่นเดียวกับศิลปะสาขาอื่น

บุรณเดเลสกิ รูป "การเสด็จลงของอีสดร" ขนาดกว้าง 21 นิ้ว ยาว 17½ นิ้ว

แม้ว่ากิเบอร์ติจะได้รับรางวัลเกียรติยศอย่างสูงก็ตาม แต่ตำแหน่งประติมากรเอกในสมัยต้นเรอเนซองกลับตกเป็นของโดนาเตลโล ผู้มีความสำคัญต่อวงการประติมากรรม มีข้อสังเกตอยู่สองแนวทางด้วยกัน คือ แนวที่หนึ่งมุ่งเข้าสู่แก่นสำคัญ (Essence) ของธรรมชาติ แนวที่สองมุ่งเข้าหาความเป็นจริง (Reality) ของธรรมชาติ แนวทางแรกมีแนวโน้มเข้าหาความคิดแบบศิลปะคลาสสิกแบบเก่า ส่วนแนวทางที่สองหันเหไปทางลัทธิธรรมชาตินิยม (Naturalism) ผลงานของกิเบอร์ติและประติมากรร่วมสมัยส่วนมากยึดแนวทางแรกซึ่งนิยมปั้นหรือแกะสลักไม่เหมือนจริง มีการจัดทำทางางการแสดงออก ตามหลักวิชาการอย่างเคร่งครัด ไม่ยอมแสดงอารมณ์เพื่อค้น

หาบุคคลลักษณะส่วนตนอันเป็นหัวใจในงานศิลปกรรมเรอเนาของ ส่วน โดนาเตลโล กลับมุ่งเข้าหาความจริงในธรรมชาติ มีการนำกฎเกณฑ์ทฤษฎีของเก่าเป็นภูมิหลัง แต่เพิ่มการสังเกตและการทดลองโดยตรงจากธรรมชาติ เขาได้ปฏิบัติทดลองค้นคว้าด้วยตัวเอง หลายอย่าง พอสรุปให้เห็นได้ เช่น

1. ศึกษาปฏิบัติโดยตรงจากร่างกายมนุษย์ โดยเฉพาะภาพเปลือย
2. มีการศึกษากายวิภาคศาสตร์
3. ศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างร่างกายของมนุษย์ในงานศิลปะ
4. เน้นความสำคัญในลีลาของการแสดงท่าทาง
5. มีการนำเอาอารมณ์ส่วนตัวเข้าไปแสดงความรู้สึกในผลงาน ทำให้ผลงานมีเอกลักษณ์เป็นส่วนตัว
6. มีการทดลองค้นคว้ากรรมวิธีและวัสดุต่างๆ และสร้างงานด้วยวัสดุแทบทุกชนิด เช่น ดิน หิน ไม้ และโลหะ นอกจากนี้ยังสร้างงานทั้งแบบแบนและแบบลอยตัว ทั้งที่มีขนาดเล็กและใหญ่ ในขณะที่กิเบอร์ตินิยมทำเพียงแคโลหะ และสร้างงานแบบภาพแบนเท่านั้น

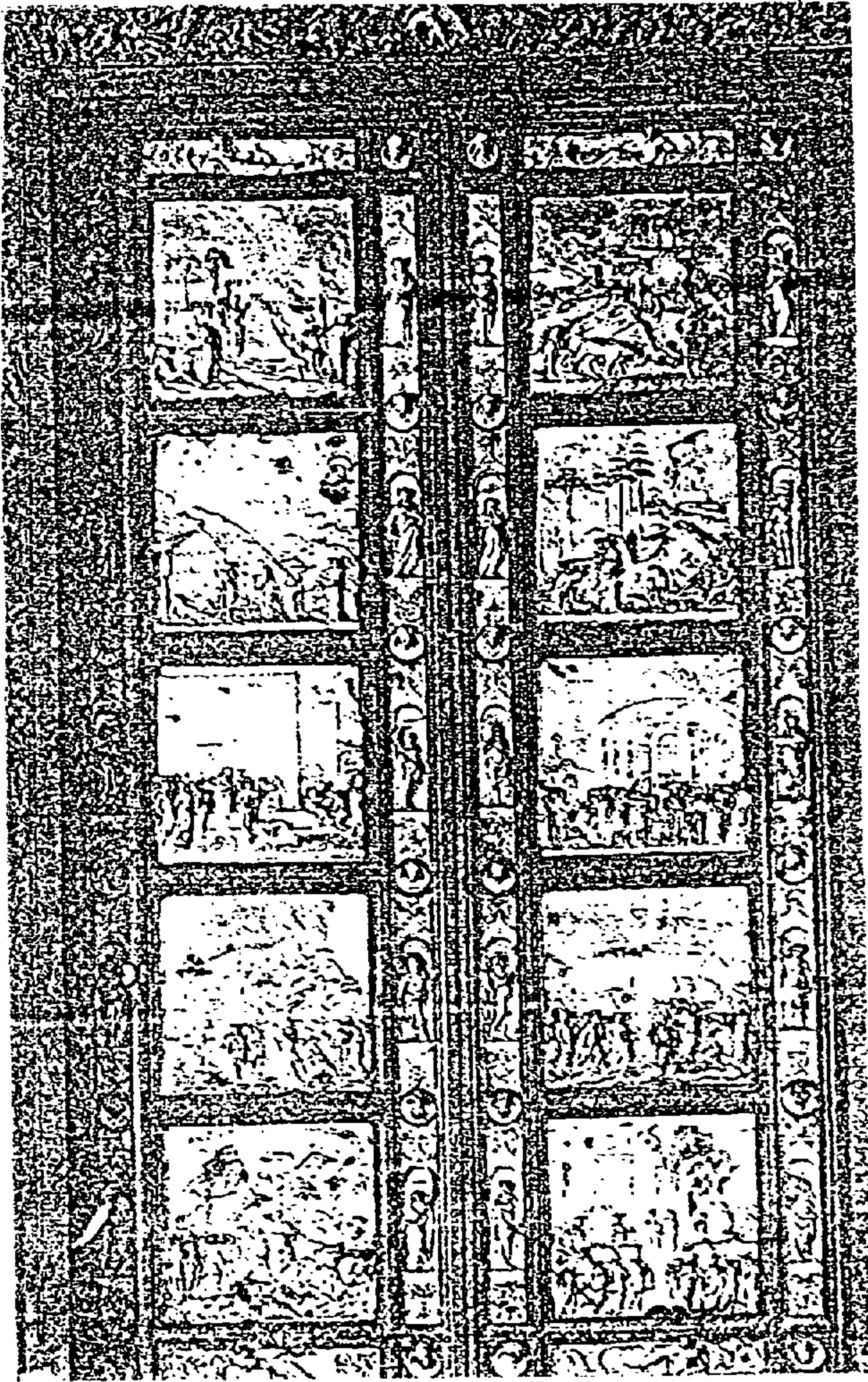
(กัจจกร สุนพงษ์ศรี : 183)

ปัจจัยสำคัญอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งทำให้ประติมากรรมก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เป็นเพราะว่าสถาปนิกต่างให้ความสำคัญของประติมากรรมว่ามีส่วนช่วยให้ผลงานก่อสร้างของตนมีคุณค่าขึ้นมา ด้วย ดังนั้นจึงมีการจัดสถานที่ไว้สำหรับติดตั้งประติมากรรมขึ้นโดยเฉพาะ อนึ่ง การสลักหรือปั้นรูปประดับบนสุสานซึ่งทำมาตั้งแต่ยุคโบราณ ยังคงได้รับความนิยมปฏิบัติกันในหมู่ประชาชนส่วนใหญ่จนเป็นประเพณี เท่ากับเป็นการสนับสนุนให้ประติมากรแสดงฝีมือและความคิดแข่งขันกันอย่างเต็มที่ ในสมัยต้นของเรอเนาของนี้ ประติมากรสกุลช่างฟลอเรนซ์นับว่ามีชื่อเสียงมากที่สุด(กัจจกร สุนพงษ์ศรี : 183) ประติมากรที่จะนำมากล่าวถึง คือ

กิเบอร์ตี (Lorenzo Ghiberti ,1378 – 1455) ชาวฟลอเรนซ์ เคยฝึกฝนวิชาช่างทองรูปพรรณมาก่อน ต่อมาเปลี่ยนแปลงมาเป็นจิตรกร และประติมากรตามลำดับ กิเบอร์ตีเริ่มมีชื่อเสียงเมื่อได้รับรางวัลชนะเลิศ จากการประกวดแบบสร้างประติมากรรมประจำเมืองฟลอเรนซ์ เป็นผลงานที่แสดงถึงฝีมือการหล่อทองสำริดที่เยี่ยมยอด และเขาได้ออกแบบสร้างประตูทางทิศตะวันออกในอาคารหลังเดียวกับผลงานชิ้นแรกเมื่อเปรียบเทียบกันทั้งสองชิ้นแล้วบานประตูคู่แรกมีรูปแบบศิลปะกอธิก และมีคุณค่าช่วยเชิดชูสร้างความสัมพันธ์กับสถาปัตยกรรมได้เป็นอย่างดี ส่วนบานประตูคู่ที่สองแสดงคุณค่าเด่นด้วยตัวของมันเอง มีรูปแบบบางประการนำมาจากศิลปะกรีก สมัยเฮลเลนนิสติก ดังคำให้การของเขาในหนังสือคอมเมนทารีส์ (Commentaries) กล่าวถึงความพยายามในการเลียนแบบธรรมชาติตามอย่างทัศนคติของกรีกโบราณ

ในผลงานชิ้นที่สอง กิเบอร์ตีแสดงฝีมือ ความสามารถทั้งการปั้นภาพแบน และงานหล่อทองสำริดอย่างเชี่ยวชาญ เขานำความรู้สึกในเรื่องปริมาตรและพื้นระนาบของประติมากรรม

ผสมเข้ากับหลักทัศนียวิทยา ความรู้สึกในเรื่องมิติ และบรรยากาศของจิตรกรรมได้อย่างสัมฤทธิ์
ผล บานประตูคู่นี้มีชื่อเป็นที่รู้จักทั่วไปว่า “บานประตูสวรรค์” (The Gate of Paradise)

ไลนเดนโฮ กิเบอ์ติ "ประตูสวรรค์" ติดตั้งอยู่ด้านทิศตะวันออกของสถานที่เดิมที่นักบุญ
วิกฟอดเรนซ์ สร้างในราวปี ค.ศ. 1425-52 ทองสำริด และชุบทอง สูง 18 ฟุต 6 นิ้ว

สถาปัตยกรรมสมัยต้นของเรอเนาซอง

ขณะที่สถาปัตยกรรมของประเทศต่างๆ ในยุโรปเป็นแบบกอธิค ในอิตาลีกลับมีความนิยมน้อยมากซึ่งนอกจากไม่นิยมแล้วยังมีปฏิกิริยารังเกียจถึงกลับกล่าวว่า " จงสาปแช่งเจ้ามนุษย์ที่สร้างสถาปัตยกรรมแบบกอธิคขึ้นมา " เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะชาวอิตาลีเียนยังเชื่อว่าจักรวรรดิโรมันบรรพบุรุษของพวกเขาต้องล่มสลาย เพราะพวกกอธ ซึ่งเป็นผู้สร้างศิลปะกอธิคขึ้นมา พวกกอธในสายตาชาวอิตาลีเียนเห็นว่าเป็นชาวป่าเถื่อนไร้อารยธรรม มีรสนิยมไม่ดี จึงที่กหักเอาเองว่าผลงานศิลปกรรมส่วนใหญ่เป็นผลงานอันไร้คุณค่าทางสุนทรียภาพ ถึงกระนั้นก่อนหน้าที่จะเกิดสถาปัตยกรรมเรอเนาซอง สถาปัตยกรรมอิตาลีส่วนใหญ่ก็ยังคงเป็นแบบยุคปลายของโรมันเนสส์หรือกอธิคอยู่ สิ่งก่อสร้างที่มีชื่อเสียง ของรูปแบบนี้คือ วัดประจำเมืองฟลอเรนซ์ (Florence Cathedral) เป็นตัวอย่างให้เห็นลักษณะดังกล่าวดีที่สุด วัดนี้เริ่มก่อสร้างตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 13 มีลักษณะเด่นอยู่ที่การใช้หินอ่อนสีดำ ขาว และสี อื่นๆ วางสลับเป็นลวดลายเรขาคณิต ประดับประดาอาคารภายนอกสร้างเอกลักษณ์ส่วนตัวจนเรียกรูปแบบชนิดนี้ว่า ทูสคัน กอธิค (Tuscan Gothic) แม้ว่าจะไม่นิยมศิลปะแบบกอธิคมากนัก แต่ก็ต้องกระทำตามอย่าง เพราะว่าตำราหลักสูตรการก่อสร้างแบบเก่าของโรมันได้สูญหายไปนาน ไม่มีผู้มีความรู้หลงเหลืออยู่เลย ตราบจนคริสต์ศตวรรษที่ 15 สถาปนิกอิตาลีเียนจึงให้ความสนใจค้นคว้าหาหลักเกณฑ์ วิธีการมาฟื้นฟูสถาปัตยกรรมขึ้นมาใหม่

(กำจร สุนพงษ์ศรี : 197)

แม้ว่าสถาปัตยกรรมของเรอเนาซองจะพัฒนาและมีการค้นคว้าที่ค่อนข้างช้า กว่าจิตรกรรมและประติมากรรมอยู่บ้างก็ตาม ในสมัยต้นนี้มีสถาปนิกหลายคนได้ริเริ่มวางรากฐานอย่างดี จนทำให้บรรลุถึงขีดสุดในคริสต์ศตวรรษต่อมา

ศิลปกรรมเรอเนาของยุครุ่งเรืองหรือยุคทอง (High Renaissance)

ประวัติทั่วไป

ภายหลังจากการมรณกรรมของเจ้าชายโลเรนโซแล้วฟลอเรนซ์ก็ขาดผู้สนับสนุนศิลปกรรมคนสำคัญ ซึ่งยังเกิดความวุ่นวายทางการเมือง มีผลมาจากการวิพากษ์วิจารณ์การปกครองของตระกูลเมดิชีอย่างเสียหาย บรรดาศิลปินและเหล่าปราชญ์บัณฑิตผู้เคยได้รับการอุปถัมภ์จากตระกูลเมดิชี ต่างพากันหลบหนีออกจากฟลอเรนซ์ ดังนั้นฟลอเรนซ์จึงเริ่มลดบทบาทการเป็นผู้นำและศูนย์กลางเป็นศิลปวิทยาการลง หลังจากที่เคยเป็นตลอดคริสต์ศตวรรษที่ 14 และ 15 ถึงอย่างนั้นก็ตาม จาการากฐานทางการศึกษาและการปลูกฝังความรักในศิลปกรรมที่ดำเนินมาอย่างคงทำให้ศิลปินชาวฟลอเรนซ์ ดำรงความสำคัญของวงการศิลปะอยู่ต่อไป จะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมบ้างก็ตรงที่พวกเขาไม่ได้สร้างผลงานไว้ในฟลอเรนซ์เท่านั้น หากแต่ไม่ออกเดินทางหรือไม่ก็ส่งผลงานออกไปตามเมืองหรือรัฐต่างๆ ทำให้ผลงานแพร่หลายกระจายไปทั่ว จนกลายเป็นลักษณะงานที่เข้าสู่ความเป็น "สากล" ได้รับความนิยมทั้งนอกและในประเทศ

ในขณะที่ฟลอเรนซ์ค่อยอ่อนกำลังลดบทบาทเป็นผู้นำสำคัญทางศิลปวัฒนธรรมลงนั้น กรุงโรมซึ่งเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางคริสตจักรโรมันคาทอลิกก็เริ่มมีบทบาทขึ้นมาแทนที่ ผู้นำคริสตจักรแต่ละองค์ที่ขึ้นมาดำรงตำแหน่งประมุขทางศาสนาล้วนต่างเห็นคุณค่าของศิลปกรรม จึงทำให้เกิดการสนับสนุนส่งเสริมให้มีการสร้างงานศิลปกรรมขนาดใหญ่ ดังจะเห็นได้ตั้งแต่สมัยของสันตะปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 6 เรื่อยมาจนถึงสมัยสันตะปาปาจูเลียสที่ 2 สันตะปาปาเลโอ ที่ 10 และสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 7 หรือตั้งแต่ปี ค. ศ. 1495 จนถึงปี ค.ศ. 1527 อันเป็นปีที่จักรพรรดิชาลส์ที่ 5 ยกทัพเข้ายึดกรุงโรมตลอดระยะเวลาดังกล่าว นับเป็นยุคทองของศิลปกรรมเรอเนาของ ศิลปินฝีมือเอกในภูมิภาคต่างๆ ในอิตาลี ต่างเดินทางเข้ามาสร้างผลงานในกรุงโรม ทำให้โรมมีฐานะดุจดังเมืองหลวงทางศิลปะและวัฒนธรรมของยุโรปแต่ละยุคแต่ละสมัยของสันตะปาปาแต่ละองค์ ต่างทรงบัญญัติว่าจ้างหรือไม่ก็ให้ความอุปถัมภ์กับศิลปินสร้างงานให้แก่พระองค์ เมื่อได้รับการสนับสนุนและเปิดโอกาสให้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ จึงมีผลส่งให้เกิดศิลปินชั้นเยี่ยมขึ้นมากมาย จนแทบจะกล่าวได้ว่า ราวกับมีการเนรมิตให้เกิดอัจฉริยะศิลปินขึ้นมาคราวเดียวกันหลายคน ผู้ได้รับการยกย่องว่ามีความสามารถเด่นสูงสุดอยู่ด้วยกัน 3 คน คือ เลโอนาโด ดา วินชี, ไมเคิลแองเจโล, และราฟาเอล แต่ละคนต่างได้สร้างผลงานให้มีคุณค่าขึ้นถึงจุดสุดยอดของความวิจิตร ทั้งด้านฝีมือ พุทธิปัญญา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการแสดงออกที่เหนือกว่าศิลปินในยุคเดียวกัน ซึ่งแต่ละคนได้มีลักษณะพิเศษแตกต่างออกไป ด้วยเหตุนี้

ภายหลังจากการมรณกรรมของศิลปินทั้งหลาย ผลงานของพวกเขาต่างมีอิทธิพลครอบ
งำศิลปินในสมัยต่อมาอยู่นานหลายศตวรรษ
(กัจจกร สุนพงษ์ศรี : 210)

เลโอนาโด ดา วินชี ได้รับการยกย่องว่าเป็นอัจฉริยะอย่างแท้จริงของยุคฟื้นฟู
ศิลปวิทยาการ ความสำเร็จของเขานั้นไม่ได้จำกัดเฉพาะจิตรกรรมเท่านั้น แต่รวม
ทั้งการสร้างเครื่องจักรกล การศึกษาระยะวิทยา ชีววิทยาและฟิสิกส์ซึ่งล้วนแต่แสดง
ถึงความสามารถที่กว้างขวาง เฉพาะจิตรกรรมดา วินชีพัฒนาวิธีการเขียนภาพโดย
อาศัยเทคนิคการเล่นสีหนักและสีเบาที่เรียกว่า " Sfumato" ดา วินชีแสดงถึงการใช้
เทคนิคดังกล่าว ในงานชิ้นเอกๆของเขา เช่น " Mona Lisa " , The Virgin of the
Rocks " และ " The Last Supper " ดา วินชีให้การตีความใหม่ในงานเขียนภาพของ
เขาโดยเฉพาะภาพที่เกี่ยวกับการจำลองเรื่องราวจากพระคัมภีร์ไบเบิลด้วย ภาพของ
ดา วินชีเน้นถึงการวาดภาพบุคคลตามหลักสรีระวิทยาหรือตามธรรมชาติที่เป็นจริง
พร้อมกับการแสดงออกบนใบหน้าที่ทำให้ผู้พบเห็นเข้าใจความหมายที่จิตรกรต้องการ
" บอก" ได้โดยง่าย

ราฟาเอล เป็นจิตรกรที่ประสบความสำเร็จยิ่งในการวาดภาพที่แสดงการผสม
ผสานขององค์ประกอบในภาพเพื่อบอกความหมายพร้อมๆกับการใช้เทคนิคเดียวกับ
ดา วินชีในการศึกษาอารมณ์ และการแสดงออกถึงบุคคลในภาพ งานชิ้นสำคัญที่เป็น
ตัวอย่างได้ดีของความสามารถดังกล่าวคือ " The School of Athens "

ไมเคิลแองเจโล แสดงความสามารถทั้งทางจิตรกรรมและประติมากรรม งาน
ส่วนใหญ่บ่งชี้ชัดเจนถึงอิทธิพลของโลกคลาสสิกโดยเฉพาะกรีก แต่ให้ความหมายที่
เป็นสัญลักษณ์ของยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการเอง งานเด่นๆของไมเคิลแองเจโลคือภาพ
วาดบนเพดานของวิหารซิสตินที่โรมแสดงเรื่องราวตามพระคัมภีร์ ภาพวาดอีกภาพ
หนึ่งที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลกคือภาพ "The Last Judgment" ที่ไมเคิลแองเจโลเขียน
บนผนังหลังแท่นบูชาของวิหารซิสติน อันเป็นงานแสดงการผสมผสานระหว่างเรื่อง
ราวในพระคัมภีร์และการตีความด้วยศิลปะ "นอกศาสนา" (กรีก -โรมัน) งาน
ประติมากรรมที่สำคัญคือรูปปั้น "เดวิด" และ " La Pieta " ที่แสดงความเศร้าโศกของ
ศพพระเยซูที่ปลดลงจากไม้กางเขน
(ชนิดา ศักดิ์ศรีสัมพันธ์ .2543 :56-57)

สถาปัตยกรรมยุคทอง

จะพบว่าสถาปัตยกรรมของยุคนี้ไม่ได้เลียนแบบใดแบบหนึ่งโดยตรง คือไม่ใช่
ทั้งสถาปัตยกรรมแบบกอธิคหรือกรีกโบราณ แต่เป็นศิลปะที่ผนวกสถาปัตยกรรมแบบ
โรมันและโรมันเนสก์เข้าด้วยกัน อันจะเห็นได้จากลักษณะกว้างของสถานก่อสร้างใน

สมัยนี้ ที่มีฐานเป็นรูปไม้กางเขน และการประดับประดาตกแต่งของเสาและโดม ดังตัวอย่างโบสถ์เซนต์ปีเตอร์ที่โรมสร้างในสมัยสันตะปาปาจูเลียสที่2 และเลโอที่10 โดยศิลปินเอกทั้งสามท่านคือ บรามันเต, ราฟาเอล, และไมเคิลแองเจโล
(ผศ.อัศนีย์ ชูอรุณ .2530 : 141)

เรณูของยุคปลาย

ศิลปกรรม

จิตรกรรมยุคปลายสมัยเรณูของ

จิตรกรรมในสมัยนี้มีแนวโน้มให้เห็นเป็นประจักษ์หลายแบบอย่าง ในขณะที่ภาพสมัยเรณูของยุครุ่งเรืองได้สร้างแนวทางศิลปะให้กับศิลปินชั้นนำบางคนต่อไป เรื่อยๆนั้น ศิลปะแนวที่สองก็เกิดขึ้น เรียกว่า "ลัทธิแมนเนอริสต์" ซึ่งเป็นแนวทางที่ปฏิเสธระเบียบวิธีมาตรฐานอันชัดเจนของจิตรกรรมเรณูของยุครุ่งเรืองหันไปสร้างความสัมพันธ์อันคลุมเครือ โดยเขียนรูปคนที่ตัวยาวยืด มีไหล่แคบ ตะโพกกว้าง มือเรียว และมีท่าที่แสดงอาการสะทกสะท้าน รูปคนเหล่านี้ได้รับการจัดวางเป็นองค์ประกอบ โดยขาดจุดรวมความสนใจ มีเจตนาให้ขนาดที่ขัดกันเองในตัว ส่วนแนวโน้มอีกแบบเรียกได้ว่า "แบบโปรโตบาโรก" ทั้งนี้เพราะการแสดงกิริยารุนแรง การเล่นแสงสว่างอย่างเรอาสมณ์ การจัดภาพอย่างซับซ้อนลึกลับ และการให้ความรู้สึกลวงตา จิตรกรรมแนวนี้อาจได้เป็นการแสดงออกของศิลปะบาโรกในยุคต่อมา
(ผศ.อัศนีย์ ชูอรุณ .2530 : 144)

ประติมากรรมยุคปลาย

ประติมากรรมยุคปลายมักรวมเอารูปคนแบบแมนเนอริสต์เข้าไว้กับวัสดุต่างๆมากมายเกินไป ทำให้ดูรู้สึกตึงเครียดอย่างรุนแรง อย่างที่ต่อมาได้ปรากฏในศิลปะแบบบาโรก ความนิยมการตัดกันเช่นนี้ บางทีนักออกแบบก็นำไปใช้จัดวางรูปคนเข้ากันสถาปัตยกรรม เพื่อให้เห็นแยกกันอย่างชัดเจนโดยการเปลี่ยนให้เห็นความต่างกันในค่าของแสง สี รูปร่าง หรือขนาด
(ผศ.อัศนีย์ ชูอรุณ .2530 : 147)

ศูนย์กลางหลักสำหรับการพัฒนาแบบอย่างประติมากรรม คือ นครฟลอเรนซ์ และกรุงโรม รองลงมาได้แก่ นครมิลาน นครเวนิซ และเมืองเนเปิลส์ ประติมากรในสมัยนั้นก็คล้ายกับจิตรกรนั่นเอง กล่าวคือ มักไปรับทำงานประติมากรรมอยู่ในหลายนคร

สถาปัตยกรรมยุคปลาย

สถาปัตยกรรมมักมีลักษณะเด่นที่อาจเทียบได้กับลัทธิแมนเนอริสต์ในทางจิตรกรรมและประติมากรรม กล่าวคือ มีการตัดกันทางแสงและเงาอย่างเต็มที่ มีการรวมกลุ่มกันของรูปทรงอย่างจงใจ มีความประหลาดของรูปร่างอาคาร ที่ทำให้นึกถึงพืชพันธุ์ไม้ สัตว์ หรือผู้คน และมีความคลุมเครือในหน้าที่เชิงโครงสร้าง คือ แทนที่จะแสดงความเป็นเสานหินที่ค้ำจุนได้แข็งแกร่งกลับเขาฐานเป็นลวดลาย จนดูคล้ายความแข็งแกร่งลงไปมาก และบางที่โครงสร้างวงโค้งมีการสอดใส่หินหลักยอดโค้งไว้ในที่ซึ่งล่อแหลมมาก แนวโน้มสถาปัตยกรรมแบบโปรโตบาโรกได้เริ่มออกเงยขึ้น จากสถาปัตยกรรมที่มีรูปทรงสมดุลนิ่งสงัดและมีความชัดเจนในทุกส่วนของอาคาร กลับกลายเป็นสถาปัตยกรรมที่มีพลังอย่างเต็มที่ ซึ่งเกิดจากการตัดกันและเกิดเป็นรูปทรงที่มีท่าทีเคลื่อนไหว ดังเห็นได้จากการทำฝาดผนังเงาและให้หุ่น รวมทั้งการหดตัวและการขยายตัวของระวางที่ส่วนผิวหน้าของสถาปัตยกรรมจะถูกแตกแยกออกด้วยองค์ประกอบในทางการตกแต่ง ทำให้เกิดความลึกแตกแยกออกไปเป็นหลากหลายด้วย (ผศ.อัศนีย์ ชูอรุณ .2530 : 151)

สรุป ลักษณะเด่นของศิลปกรรมสมัยเรอเนซอง เน้นถึงลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ ที่ถูกนำมาใช้ในการตีความเกี่ยวกับพระเป็นเจ้า และจำลองเทพปกรณัมต่างๆตามแบบกรีก-โรมัน นอกจากลักษณะธรรมชาติแล้วศิลปกรรมของยุคนี้แสดงออกถึงอิสรภาพของศิลปิน การจำลองภาพเหมือนจริง การใช้แสง สี เพื่อแสดงอารมณ์ บรรยากาศและความหมายที่บอกถึงพัฒนาการด้านเทคนิค การเขียนภาพสมัยใหม่ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การเขียนภาพสามมิติ แทนสองมิติ ของยุคกลาง (คือการเขียนภาพที่แสดงถึงความกว้าง ยาว และลึก แทนภาพที่กว้างยาวแต่แบนๆอย่างเดียว) ศิลปกรรมของยุคนี้ทั้งจิตรกรรม ปฏิมากรม และสถาปัตยกรรมได้รับแรงดลใจสำคัญจากรูปแบบของยุคคลาสสิกทั้งสิ้น แต่ทว่ามีลักษณะเฉพาะของยุคเช่นกัน กล่าวคืองานศิลปกรรมของยุคเรอเนซองแสดงออกถึงลักษณะเหมือนจริงและแสดงออกถึงเจตจำนงของศิลปินที่เชื่อในความงดงามของธรรมชาติและการแสดงออกของปัจเจกบุคคล

4. ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบและการผลิตเครื่องประดับ

1. ลักษณะของเครื่องประดับ

เครื่องประดับเกิดขึ้นพร้อมกับมนุษย์ที่ใช้เป็นเครื่องรางของขลังและพัฒนาต่อเนื่องมากกว่า 5000 ปีก่อนคริสตกาล โดยเฉพาะในยุคอียิปต์โบราณที่มีการประดิษฐ์เครื่องประดับจากโลหะมีค่าประดับอัญมณีสำหรับสวมใส่เพื่อใช้แสดงอำนาจและแบ่งชนชั้นทางการเมืองการปกครอง ขณะที่ชาวโรมันโบราณได้ริเริ่มประเพณีการแลกเปลี่ยนแหวนในพิธีแต่งงานของคู่บ่าวสาว

ยุคใหม่ของเครื่องประดับในทางธุรกิจเริ่มต้นจากการประดิษฐ์โทรทัศน์และภาพยนตร์ซึ่งเป็นสื่อถ่ายทอดจินตนาการ สร้างความรู้สึก และกระตุ้นความต้องการจากผู้ชม โดยการนำเครื่องประดับมาเป็นปมปัญหาในเรื่อง ทำให้เกิดนักออกแบบขึ้น ต่อมาเครื่องประดับและอัญมณีได้กลายมาเป็นธุรกิจที่มีมูลค่าสูง

ปกติเครื่องประดับไม่จำเป็นต้องทำด้วยโลหะ แต่อาจทำจากสิ่งของที่ชุบหรือเคลือบ ที่ขึ้นรูปโดยวิธีการปั๊ม หล่อ ประกอบหรือการถักทอเพื่อใช้ประดับตกแต่งร่างกาย เช่น กำไล ต่างหู สร้อยคอ สร้อยข้อมือ สร้อยเท้า แหวน จี้ เข็มกลัด ล็อกเกต หรือสิ่งของใช้ประจำกาย เช่น นาฬิกา แว่นตา กิ๊บติดผม เข็มขัด กระเป๋า กระดุมเสื้อ และชิ้นส่วนประกอบกระเป๋าหรือรองเท้า เป็นต้น

1.1. สามารถแบ่งเครื่องประดับได้ 2 ประเภทคือ

1.1.1. เครื่องประดับแท้ (Real jewelry) ซึ่งใช้โลหะมีค่า (precious metals) เช่น ทองคำ เงิน พัลลาเดียมหรือแพลทินัม โดยอาจประกอบกับหินมีค่าที่เจียระไน แล้ว เครื่องประดับ

(Silver jewelry) ก็อาจถูกจัดอยู่ในประเภทเครื่องประดับแท้ด้วยขึ้นอยู่กับโลหะที่ใช้เป็นพื้นฐาน และการออกแบบ

1.1.2. เครื่องประดับเทียม (Costume jewelry) ใช้โลหะเป็นพื้นฐานแล้วชุบด้วยโลหะมีค่า หรือใช้วัสดุอื่นๆ เช่น ไม้ ยาง และพลาสติก โดยอาจมี semiprecious stones ประกอบด้วย ซึ่งมีชื่อเรียกต่างกันไป เช่น fancy jewelry และ imitation jewelry ขึ้นอยู่กับระดับราคา คุณภาพ และการออกแบบที่มุ่งในทางแฟชั่นหรือแสดงออกทางรสนิยมมากกว่าใช้แสดงฐานะ

2. การออกแบบเครื่องประดับ

ส่วนประกอบสำคัญของพื้นฐานในการออกแบบมีดังนี้

2.1. เส้น (Line) เส้นในการออกแบบเครื่องประดับหมายถึงเส้นที่มีความยาว ความกว้าง ความ

หนา ซึ่งมองเห็นด้วยตา และมีเนื้อที่ เส้นมีหลายลักษณะ แต่ละลักษณะจะให้ความรู้สึกที่แตกต่างกัน เส้นที่สร้างด้วยเครื่องมือจะให้ความรู้สึกตายตัว แข็งกระด้าง มั่นคง ส่วนเส้นตรงที่ใช้มือขีดอย่างอิสระจะให้ความรู้สึกอ่อนไหวกว่า การนำเส้นต่างๆ มาใช้ในการออกแบบเครื่องประดับต้องพิจารณาถึงโครงสร้างโดยรวมทั้งหมด และควรระบุให้ชัดว่าจะใช้วัสดุอะไร เทคนิคของการผลิตสามารถทำให้เส้นมีความเคลื่อนไหว ได้แก่ เส้นลวด เส้นโลหะอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นเส้น หรือจะใช้วิธีการหล่อเข้าช่วยก็ได้ เส้นเรขาคณิตเป็นเส้นที่ได้รับความนิยมมากในปัจจุบัน เพราะรูปทรงที่เรียบง่ายแข็งแรง

2.2. รูปร่าง รูปทรง และบริเวณว่าง (Shape Form and Space) รูปทรงและรูปร่างเมื่อนำมาใช้ในการออกแบบเครื่องประดับมีความหมายใกล้เคียงกันมาก ความหมายของรูปทรงคือ ส่วนรวมทั้งหมดของงาน มีทั้งความกว้าง ความยาว และความสูง ส่วนบริเวณว่างหมายถึงพื้นที่ว่างซึ่งสัมพันธ์อยู่กับรูปร่าง และรูปทรง การออกแบบเครื่องประดับจากรูปทรงธรรมชาติจะเน้นการเลียนแบบที่ตัดทอนได้ง่าย โดยคำนึงวัสดุที่จะนำมาใช้ให้มีความสัมพันธ์กับการออกแบบให้มากที่สุด

2.3. สี (Color) การใช้สีในการทำเครื่องประดับจึงแตกต่างกับการใช้สีทางศิลปะแขนงอื่นเนื่องจากสีที่ใช้ในการทำเครื่องประดับเป็นสีจากวัสดุที่มีธรรมชาติ ตัวอย่างของสีในเครื่องประดับ มีดังนี้

- สีแดง (Red) ให้ความรู้สึกตื่นเต้น แสดงจุดเด่น ถ้าใช้มากเกินไปจะเปลี่ยนเป็นอึดอัด สีแดงเข้ากับสีม่วง สีส้มตาล สีดำ สีทอง สีเขียวเข้ม ขึ้นอยู่กับปริมาณการใช้ให้เหมาะสม สีแดงในเครื่องประดับได้แก่ทับทิม พลอยสีแดง สีที่เข้ากันได้แก่ สีเงิน สีทอง สีดำ สีเขียว สีส้มตาลเข้ม ขึ้นอยู่กับแบบ

- สีดำ (Black) มีลักษณะสงบเยือกเย็น อับทึบ น่ากลัว สง่า สีดำในเครื่องประดับได้แก่ นิล หินประภาท้าวดอกพระร่วง หรือหินอุกกาบาต เป็นต้น สีที่เข้ากันได้เมื่อเป็นเครื่องประดับคือ สีเงิน สีทอง

- สีเขียว (Green) ให้ความรู้สึกเย็น สดชื่น เข้ากับสีเทา สีส้มตาล สีเขียวในเครื่องประดับคือ เขียวส่อง พลอยสีเขียว มรกต หยก สีที่เข้ากันได้เมื่อทำเป็นเครื่องประดับคือ สีขาว สีเงิน สีดำ

- สีส้มตาล (Blue) เป็นสีเย็น เมื่อเข้มจัดจะให้ความรู้สึกเยือกเย็น เข้ากับสีเขียว

- สีเหลือง สีส้มตาล และกลมกลืนกับสีดำ สีส้มตาลในเครื่องประดับคือ ไพฑูริ

2.4. ความสมดุล (Balance) หมายถึงการจัดองค์ประกอบให้สัมพันธ์กัน มรณานันท์หรือความสมดุลที่กลมกลืนกัน ความสมดุลทำให้เกิดความสวยงามมี 2 ลักษณะคือ สมดุลซ้ายขวาเท่ากัน (Symmetry) สมดุลซ้ายขวาไม่เท่ากัน (Asymmetry)

2.5. ผิว (Texture) คือส่วนที่มองเห็นได้รอบๆ รูปทรงหรือรูปร่างนั้นๆ ซึ่งอาจจะเป็นลักษณะ ขรุขระ มัน หยาบ ด้าน โปร่งใส ฯลฯ ลักษณะผิวของเครื่องประดับนั้นต้องกลมกลืนกับส่วนรวม ทั้งหมดของรูปทรง

ปัจจัยที่ทำให้รูปแบบเครื่องประดับมีความแตกต่างกัน รองศาสตราจารย์วรรณรัตน์ ตั้งเจริญได้กล่าวไว้คือ

- ธรรมเนียม ความชอบของกลุ่มเป้าหมายซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม ความเชื่อ วัฒนธรรม และศาสนาอันเป็นปรัชญาในการดำรงชีวิต
- การสืบทอดต่อกันมาของบรรพบุรุษ อันเป็นที่มาของความแตกต่างกันด้านรูปแบบ เทคนิคในการสร้างกระบวนการแบบในการสร้างงาน
- ธรรมชาติต้นกำเนิดการออกแบบวัสดุ วัตถุดิบ โลหะรูปพรรณ และอินทรีย์มณี เป็นต้นเหตุแห่งความนิยมที่แตกต่างกัน และเป็นอิทธิพลที่ทำให้เกิดความคล้อยตามกันในเวลาต่อมา
- อิทธิพลทางการศึกษาที่เกิดจากการยอมรับในปรัชญาความคิดของชนชาติที่เจริญกว่า เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด การสร้างสรรค์งานที่แตกต่างกัน ชนชาติใหญ่เศรษฐกิจดีย่อมเป็นหลักสำคัญซึ่งทำให้คล้อยตามทางความเชื่อ และธรรมเนียม

สิ่งที่นักออกแบบเครื่องประดับควรคำนึงถึง รองศาสตราจารย์วรรณรัตน์ ตั้งเจริญได้กล่าวไว้คือ

- การวางจุดหมายของการออกแบบทุกครั้งที่ทำกรออกแบบเครื่องประดับ โดยสิ่งสำคัญคือ กลุ่มเป้าหมาย เมื่อกำหนดจุดหมายแล้ว การออกแบบต้องให้เหมาะสมกับจุดหมายในหลายๆด้าน
- การออกแบบควรวาง Concept ที่ผสมผสานไปกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย
- ความคิดสร้างสรรค์ (creative in beauty and creative in function) ความคิดสร้างสรรค์ต้องสัมพันธ์ไปกับกระบวนการผลิต คืองานที่ออกแบบสามารถผลิตออกมาได้
- ความประณีตในงาน
- สร้างนิสัยในการสะสมประสบการณ์

3. การผลิตเครื่องประดับ

3.1. ลักษณะการผลิตโดยโลหะ

3.1.1. แล่ง – การนำเส้นโลหะเล็กๆ มาปักหรือทอผ้า หรือใช้เป็นเส้นลวดลายสานขัดเป็นเครื่องประดับ

3.1.2. การหุ้ม – การตีโลหะเป็นแผ่นบางๆ แล้วนำมาหุ้มหรือคลุมวัตถุต่างๆ ให้เรียบเหมือนทำจากโลหะที่ใช้หุ้ม

3.1.3. การเลี่ยม – เป็นการใช้โลหะหุ้มเฉพาะส่วนสำคัญ เช่นปลายพวยกา กรอบพระ เป็นต้น

3.1.4. การปิด – การนำแผ่นโลหะที่บางมากมาปิดทับผิววัตถุที่ทลายจากต้นรัก

3.1.5. การบุ – เป็นการตีโลหะเป็นแผ่นบางหุ้มข้างนอก หรือรองด้านในให้เข้ารูปตามต้องการ

3.1.6. การดุน – เป็นการทำแผ่นโลหะให้เป็นลายนูนขึ้นคล้ายการปั้น

3.1.7. การหล่อ – เป็นการทำแม่พิมพ์ขึ้นมา แล้วเทโลหะหลอมเหลวลงไป

3.1.8. การสลัก – เป็นการทำโลหะให้มีลวดลายด้วยการเจาะ หรือใช้วัตถุมีคมปลายแหลมขีดเป็นรอย

3.1.9. การคร่ำ - คือการเอาเส้นโลหะฝังเป็นลวดลายในเนื้อโลหะ

3.2. การผลิตเครื่องประดับด้วยวิธีอุตสาหกรรมในครัวเรือน

3.2.1. เครื่องมือ และอุปกรณ์

วิธีการผลิตแบบอุตสาหกรรมในครัวเรือน มีวิธีที่นิยมแพร่หลายคือ วิธีฉลุ วิธีร้อยเรียงต่างๆ วิธีบัดกรี และวิธีหล่อแบบง่ายๆ เครื่องมือและอุปกรณ์มีดังนี้

- คันเลื่อยฉลุ (Jeweler's saw) มีทั้งชนิดเลื่อนขึ้นเลื่อนลงได้ และชนิดเลื่อนไม่ได้ การใส่ใบเลื่อยต้องใส่ให้ตึง และฟันของเลื่อยอยู่ในลักษณะแนวนอน

- ปากกานีบ (C-Clamp) และไม้ขาตรง ปากกานีบใช้หนีบไม้ขาตรงไว้กับตรงเพื่อยึดแผ่นโลหะอีกไม่ให้เคลื่อนไหว หรือคดงอ

- สว่านมือ (Hand drill) สำหรับเจาะรูลวดลายเพื่อที่จะใส่ใบเลื่อยฉลุได้ และเจาะรูเพื่อร้อยห่วงต่างๆ

คีมตัด (Flat-nosed and Roundnosed pliers) ใช้สำหรับตัด และจับห่วงให้ถนัดมือ หรือบีบห่วงให้ชิด

- กรรไกรตัดโลหะ (Hand shear) ใช้ตัดแผ่นโลหะบางๆ ให้ขาดจากกัน

- ระเมิดแขน และระเมิดแขน (Ring mangrel) สำหรับใช้ตัดโลหะให้เป็นรูปกำไลมือและแหวน วิธีใช้ให้ใส่โลหะที่ฉลุและขัดเรียบร้อยแล้วไปที่ระเมิดแขน หรือแหวน ใช้มือตัดให้เข้ารูปหรือพันผ้ารองไว้แล้วไขค้อนยางทุบ

- ตะไบ (Fill) มีหลายขนาดดังนี้

ตะไบเล็กชนิดกลม ใช้ในกรณีที่ต้องการขัดรูให้เป็นวงกลม

ตะไบเล็กชนิดทองปลิง คือมีด้านโค้งด้านหนึ่ง และอีกด้านเรียบตรง ใช้ขัดในกรณีที่ต้องการให้ด้านโลหะด้านหนึ่งเรียบ และด้านหนึ่งเป็นสวนโค้ง

ตะไบเล็กชนิดสามเหลี่ยม ใช้ขัดรอยต่อของโลหะ มุมที่หักเป็นรูปเหลี่ยมให้เรียบ

ตะไบเล็กปากมิด ใช้ขัดตามซอกโลหะเล็กๆ ให้เรียบ

ตะไบเล็กชนิดทงรี ใช้ขัดสวนโค้งให้เรียบ

ตะไบเล็กชนิดสี่เหลี่ยม ใช้ขัดโลหะด้านเรียบให้ตรง

วิธีใช้ตะไบต้องขัดไปในทางเดียวกันตลอด และต้องถูอย่างเบามือเพื่อให้เสียน้ำหนักโลหะน้อยที่สุด

- ค้อน (Hammer) เป็นอุปกรณ์สำหรับเคาะขึ้นรูปให้ได้รูปทรงตามต้องการ
เครื่องมือและอุปกรณ์ในการขัดโลหะ

- ตะไบขนาดต่างๆ

- สลักหลอดกลมขนาดต่างๆ

- กระจกทรายน้ำ ตั้งแต่หยาบจนถึงละเอียด

- กระจกขัดเงา

- ยาดินแดง ยาดินเหลือง ใช้สำหรับทาสลักหลอดก่อนที่จะขัด

เครื่องขัดไฟฟ้าซึ่งใช้ประกอบสลักหลอดสำหรับขัด

เครื่องมือและอุปกรณ์ในการบัดกรี

กระดานทนไฟ ใช้สำหรับรองแผ่นโลหะเวลาบัดกรี

ตระแกรงเหล็กสำหรับวางแผ่นโลหะเวลาบัดกรี

คีมจับแผ่นโลหะที่กำลังร้อน

หม้อแช่แผ่นโลหะเย็น

หัวบัดกรี เตาแก๊ส

น้ำยาประสานเงินเป็นตัวหลอมละลาย และผงฟุ้งแซ

บรสิโซ สำหรับเคลือบก่อนบัดกรี

3.2.2. การทำเครื่องประดับด้วยวิธีฉลุ

วิธีนี้เป็นขั้นเริ่มต้นของการทำเครื่องประดับอย่างง่าย การออกแบบเครื่องประดับแบบฉลุนี้ควรเลือกวัสดุลายที่โปร่งเห็นความชัดเจนของรูปและพื้น เมื่อออกแบบแล้วนำมาลงน้ำหนักความแตกต่างระหว่างพื้นให้ชัดเจนหลังจากนั้นลอกลายลงบนกระดาษ แล้วนำมาแปะลงบนแผ่นโลหะที่จะฉลุด้วยการยางน้ำ เจารูลงลายด้วยสว่านมือ ใช้ใบเลื่อยฉลุฉลุลงลายภายในให้เสร็จแล้วจึงฉลุลงลายภายนอก หลังจากนั้นขัดด้วยกระดาษทรายแล้วนำเข้าเครื่องขัดอีกที เก็บรายละเอียดด้วยตะไบ

3.2.3. การทำเครื่องประดับด้วยวิธีต่อประกอบ

วิธีนี้เป็นวิธีที่นิยมมากสำหรับงานเครื่องประดับประเภทสร้อยคอและสร้อยข้อมือ มี 5 วิธีใหญ่ๆ ดังนี้

- วิธีการร้อยเรียงแบบใช้ห่วงเป็นตัวเชื่อม
- วิธีเรียงต่อกันโดยใช้เดือยเป็นแกนกลาง ซึ่งวิธีนี้การยืดหยุ่นทั้งตัวมีน้อยกว่าการใช้ห่วงต่อประกอบ แต่มีความแข็งแรงมากกว่า
- วิธีใช้เส้นหลักเป็นแกนกลาง เป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากเพราะทำได้ง่าย วิธีนี้คือการร้อยลูกปัด การร้อยไข่มุกเป็นต้น
- วิธีเรียงต่อกันโดยวิธีพับมัดม้วน วิธีนี้ใช้วิธีตัดโลหะหรือเจาะโลหะทั้งสองชั้นให้มีความแตกต่างกันแล้วนำมาเกี่ยวต่อประกอบกันให้ยึดกันและกันโดยใช้ค้อนหรือคีมพับงอ
- วิธีต่อประกอบด้วยการใช้หมุดตริง ใช้โลหะ 2 ชั้นมาต่อกันโดยใช้ตะปูหรือหมุดตอกที่เดียวหรืออาจใช้สว่านมือเจาะนำไปก่อน วิธีนี้มีทั้งตอกติดตายและเปิดปิดได้

3.2.4. วิธีทำห่วงและชักเส้นโลหะ

ใส่เส้นลวดโลหะอื่นที่ชักเป็นเส้นแล้วพันรอบสิ่งที่เป็นแท่งกลม ใช้คีมช่วยจับพันข้อแต่ละข้อเรียงต่อกันให้แน่นใช้ใบเลื่อยเลื่อยลงกลมที่พันต่อกันให้ขาดออกจากกัน จะได้ห่วงตามต้องการ

วิธีตัดและเคาะทุบโลหะขึ้นรูป

วิธีเคาะ ทุบ และดัดนั้นจะใช้ในกรณีที่ต้องการดัดแปลงรูปทรงให้โค้ง งอ บูน หรือมีพื้นผิวที่แตกต่างออกไป โลหะที่จะนำมาผ่านกรรมวิธีเหล่านี้ต้องผ่านความร้อนเพื่อให้อ่อนตัวเสียก่อน การทำเครื่องประดับด้วยการดัดหรือเคาะนั้นต้องออกแบบภาพสำหรับและเขียนแบบออกมาเป็นภาพที่ยังไม่ผ่านกระบวนการ ทั้งนี้ต้องมีการทดลองกับกระดาษเสียก่อนเพื่อให้รู้ปัญหาที่แท้จริงเพราะเมื่อผ่านกระบวนการแล้วโลหะจะมีการเปลี่ยนรูปทรง และหนาแน่นขึ้น

3.3. การผลิตเครื่องประดับด้วยวิธีอุตสาหกรรม

การผลิตระบบอุตสาหกรรมคือการผลิตแบบมวลผลิตทำสิ่งของเป็นสินค้า ให้มีคุณค่าทางเศรษฐกิจตามค่านิยมของกองแผนงาน กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้ให้ความหมายของอุตสาหกรรมไว้ว่า หมายถึงการทำสิ่งของเพื่อให้เป็นสินค้าหรือประกอบการอันทำให้เกิดผลที่มีมูลค่าเพิ่ม (Value Added) ในทางเศรษฐกิจ

อุตสาหกรรมเป็นเศรษฐกิจของสังคม เป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาประเทศ เป็นกลไกสร้างเศรษฐกิจ สร้างชุมชนให้เป็นแหล่งทรัพยากรท้องถิ่นแก้ปัญหาการเคลื่อนย้ายแรงงาน ป้องกันระบบผูกขาดสินค้า

การผลิตระบบอุตสาหกรรมแบ่งได้ 2 ลักษณะคือ การผลิตแบบไม่ต่อเนื่องเป็นการผลิตตามใบสั่ง และการผลิตแบบต่อเนื่อง ใช้หลักการผลิตจำนวนมาก ผลิตไม่จำกัด ระบบการผลิตทั้งสองชนิดต้องใช้แรงงานคน เครื่องจักร วัสดุ และองค์ประกอบเพื่อการผลิต 4 ประการคือ การออกแบบ การวางแผนและการควบคุมการผลิต วิศวกรรมโรงงาน

การผลิตเครื่องประดับอุตสาหกรรม มีลักษณะการผลิตแบบมวลผลิตเช่นเดียวกับอุตสาหกรรมประเภทอื่น วิธีที่นิยมใช้คือการผลิตระบบอินเวสเมนต์ () เป็นวิธีที่ใช้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีลักษณะเหมือนกันเป็นจำนวนมาก ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากกรรมวิธีนี้จะสะอาด ผิวสำเร็จดี มีขนาดเที่ยง และสามารถทำงานที่มีขนาดเล็กและบางได้

การผลิตเครื่องประดับในระบบอุตสาหกรรมมีระบบงานดังนี้

- ฝ่ายการเงิน เจ้าของ ผู้ลงทุนหรือที่เรียกว่าผู้ประกอบการ
- ฝ่ายหน่วยจัดซื้อ จัดจ้าง
- ฝ่ายการตลาด ทั้งภายในและนอกประเทศ
- ฝ่ายออกแบบเครื่องประดับ
- ฝ่ายผลิตเครื่องประดับ
- ฝ่ายตรวจสอบความถูกต้องของรูปแบบก่อนการผลิตจริง ความเป็นไปได้ของงาน ที่ต้องสัมพันธ์กับความสามารถของหน่วยงานด้านฝีมือ กำลังคน เทคโนโลยีที่มีอยู่
- ฝ่ายวิเคราะห์เทรนด์ทางการตลาด แนวโน้มที่เป็นไปทางการตลาด ฝ่ายคาดการณ์ความนิยมความชอบของกลุ่มเป้าหมายในอนาคต
- ฝ่ายทำต้นแบบแม่พิมพ์ด้วยปูนหรือโลหะ
- หลอมโลหะและฝ่ายหล่อ บัดกรี ต่อประกอบ
- ยดกแต่งอุปกรณ์ และฝ่ายฝังอัญมณี

โลหะที่ใช้ผลิตเครื่องประดับ

1. เงิน (Silver)

มนุษย์เริ่มรู้จักเงินหลังทองแดง และทองคำ พบเห็นจากซากขี้ตะครันในบริเวณแถบเอเชียไมเนอร์และหมู่เกาะในทะเลีเจียนเป็นหลักฐานว่ามนุษย์ได้ถลุงแร่ตะกั่วที่มีเงินปนมากกว่า 4000 ปี โดยเฉพาะเครื่องประดับเงินของชาวอียิปต์เป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงว่ามนุษย์รู้จักใช้เงิน

เป็นเครื่องประดับมานานแล้ว สมัยจักรวรรดิโรมันใช้เงินเป็นหลักในระบบเงินตราจนต่อมากลายเป็นคำที่เราใช้เรียกวัตถุสมบัติทั่วไปที่แลกเปลี่ยนสิ่งของหรือสินค้า เช่นธนบัตรหรือเหรียญสตางค์ว่า “เงิน”

สินแร่เงินเท่าที่พบมีประมาณกว่า 50 ชนิด แต่ที่มีความสำคัญทางโลหะวิทยามีอยู่น้อยชนิด เช่น เงินธรรมชาติซึ่งมีความบริสุทธิ์สูงเกิดเป็นเกล็ดเล็กๆ หรือเป็นเส้นปนอยู่เป็นดิน หิน และทรายที่พบในรูปของสินแร่สำคัญๆ เงินเป็นโลหะที่มีค่ารองจากทองคำ โลหะเงินเป็นโลหะในกลุ่มโลหะมีสกุล (noble metal) มีสีขาววาว ความถ่วงจำเพาะ 10.5 แต่มีความแข็งตามสเกลของโมห์ประมาณ 2.5-3 ทำให้เนื้อเงินอ่อนและเหนียวตีแผ่เป็นแผ่นบางได้ถึงเศษหนึ่งส่วนแสนนิ้วและดึงเป็นเส้นลวดได้เล็กมาก โดยเงินบริสุทธิ์ 0.06 กรัม สามารถดึงยาวได้ถึง 400 ฟุต เงินเป็นสื่อไฟฟ้าได้ดี ใช้เป็นมาตรฐานในการวัดการนำไฟฟ้า สะท้อนแสงได้ดีไม่เกิดออกไซด์ที่อุณหภูมิห้อง ละลายได้ง่ายในกรดแร่ และทนทานต่อการกัดกร่อนของกรดอินทรีย์ และด่างโซเดียมไฮดรอกไซด์ แต่เมื่อถูกควันของซิลเฟอร์ไดออกไซด์ผิวจะคล้ำและดำได้

แหล่งแร่เงิน – ในประเทศไทยพบเงินปนอยู่ในแร่ตะกั่วพบมากแถบกาญจนบุรี สำหรับแร่เงินของโลกพบมากในทวีปอเมริกา คือ แหล่งปาซูกาในเม็กซิโก แทรกอยู่ในหินลาวาและหินตะกอนภูเขาไฟยุคเทอร์เชียรี สินแร่หลักคือ แร่อาร์เจนไทต์ แร่รองคือ โพล์เบไซด์ ส่วนกากแร่ได้แก่ ควอร์ตซ์ ครีกร ในรัฐออนตาริโอประเทศแคนาดาเป็นแหล่งแร่ทองแดง สังกะสีแบบมวลซัลไฟด์ สามารถผลิตโลหะเงินเป็นผลพลอยได้ของสังกะสีและทองแดง

การผลิตแร่เงิน – ปกติสามารถแยกโลหะเงินจากแร่เงินได้โดยตรงแต่ปัจจุบันสินแร่โลหะเงินโดยตรงหาได้ยากจึงใช้แร่ที่มีคุณภาพต่ำลงและใช้วิธีแยกเงินจากการถลุงแร่โลหะอื่น เช่น ตะกั่ว ทองแดง สังกะสี และทองคำ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วแหล่งเงินที่สำคัญแหล่งใหญ่ของโลกคือการนำเอาเหรียญเงินมาหลอมใหม่

2. ทองคำ (Gold)

ทองนับเป็นโลหะอันดับแรกที่มนุษย์ให้ความสนใจมาเป็นเวลานาน และเป็นโลหะที่พบในสภาพบริสุทธิ์โดยธรรมชาติ แต่ไม่ปรากฏว่าพบในปีใดและลักษณะใด

ทองนับเป็นโลหะที่หนัก และมีความต้านทานการกัดกร่อนได้ดี เป็นโลหะที่มีความอ่อนตัวสูงมาก จนสามารถตีเป็นแผ่นบางๆ ได้ดีกว่าโลหะอื่น

ทองคำขาว (Platinum)

ทองคำขาวเพิ่งเป็นที่รู้จักกันเมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 16 ในอเมริกาใต้ ซึ่งพบแหล่งแร่ทองคำขาว ทำให้ได้ชื่อว่า platina del pinto ซึ่งหมายถึงโลหะเงินแห่ง pinto

ประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ของทองคำขาวใช้ทำเครื่องประดับ เพราะทองคำขาวเป็นโลหะที่ขาวสวยงาม มีความอ่อนตัวสูงและมีความต้านทานการกัดกร่อนได้ดี

ทองเหลือง (Brasses)

ทองเหลืองคือโลหะผสมของทองแดง โดยใช้สังกะสีเป็นธาตุผสมหลัก มักจะมีธาตุอื่นผสมอยู่อีก เช่น อะลูมิเนียม ตะกั่ว เป็นต้น เพื่อช่วยปรับปรุงคุณสมบัติทางกายภาพให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้ปริมาณธาตุผสมอื่นๆ ต้องมีไม่มากเกินไปจนส่งผลสืบเนื่องต่อคุณภาพทางกายภาพและทางกลของโลหะผสมมากกว่าผลสืบเนื่องของสังกะสีที่มีต่อโลหะ

ปริมาณสังกะสีในทองเหลืองมีตั้งแต่จำนวนเล็กน้อยไปจนมากกว่า 40 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนักได้ สีของทองเหลืองจะแปรเปลี่ยนไปตามปริมาณของสังกะสีที่ผสมอยู่ ถ้าปริมาณน้อยสีโลหะจะออกแดงชมพู ถ้าสังกะสีมากสีโลหะจะออกเป็นสีเหลืองและเหลืองซีดลงตามลำดับ ในงานเครื่องประดับนิยมผสมสังกะสี 15 เปอร์เซ็นต์

อัญมณี

มีการขุดพบหลักฐานการใช้เครื่องประดับและอัญมณีในสมัยโบราณเมื่อประมาณ 20,000 ปีมาแล้ว ในสมัยโบราณการใช้อัญมณีคือการนำเอาหินสีสวยๆ มาแกะสลักเป็นลวดลายต่างๆ เพื่อความสวยงาม จุดประสงค์หลักเพื่อใช้เป็นเครื่องราง

อัญมณีศาสตร์ คือศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเพชรพลอยทั้งที่เป็นสารอินทรีย์ (Organic Material) และสารอนินทรีย์ (Inorganic Material)

อัญมณี หรือ รัตนชาติ คือ แร่หินบางชนิด หรือ อินทรีย์วัตถุที่ใช้ตกแต่งเป็นเครื่องประดับได้ โดยมีคุณสมบัติสำคัญ 4 ประการ คือ หายาก คงทน และพกพาได้ โดยผ่านการเจียรไน หรือการแกะสลัก หรือไม่ก็ได้

อัญมณีตามธรรมชาติแบ่งออกเป็น 2 ประเภทตามลักษณะของต้นกำเนิด คือ สารอินทรีย์ (Organic Materials) คือสารที่เกิด และได้จากสิ่งมีชีวิต เช่น ไข่มุก งาช้าง อำพัน ถ่านเจท ปะการัง

สารอนินทรีย์ (Inorganic Materials) คือสารที่เกิดจากสิ่งไม่มีชีวิต หรือได้มาจากเปลือกโลก ได้แก่ แร่ และหิน

1. คุณสมบัติในแง่ความสวยงามของอัญมณี

1.1. สี (Color) มีสีหลักทั้งหมด 6 สี คือ สีแดง (Red) สีเขียว (Green) สีส้ม (Orange) สีน้ำเงิน (Blue) สีเหลือง (Yellow) สีม่วง (Violet) ส่วนสีอื่นๆ นั้นเป็นการผสมของสีทั้งหก โดยสีที่เด่นชัดจะจัดเป็นสีหลัก สีที่แสดงออกมาให้เห็นรองลงมาคือสีรอง

1.2. ความเข้ม (Tone) เป็นการบอกลักษณะของสีนั้นๆว่ามีลักษณะความเข้มอยู่ในระดับใด คือ

อ่อน (Light/Lt) อ่อนมาก (Very light/VLt) ปานกลาง (Moderate/Mode) เข้ม (Very dark/VD) สำหรับอัญมณีที่มีสีขาว สีดำ และใสไม่มีสี จะไม่มีความเข้ม เราเพราะ อัญมณีทั้งสามสีจัดเป็นอัญมณีที่ไม่มีสี เรียกว่า Achromatic

1.3. การผ่านแสง (Transparent/TP) คือคุณสมบัติของอัญมณีในการยอมให้แสงผ่าน ซึ่งจัดออกเป็นหลายระดับคือ

- โปร่งใส (Transparent/TP) คือเห็นรูปร่างของวัตถุที่อยู่ด้านหลังอัญมณีได้ชัดเจน

- กึ่งโปร่งแสง (Semi- Transparent/STP) คือเห็นรูปร่างของวัตถุที่อยู่ด้านหลังอัญมณีแต่ไม่ชัดเจนนัก

- โปร่งแสง (Translucent/TL) คือแสงสามารถส่องผ่านอัญมณีได้แต่ไม่สามารถมองเห็นวัตถุที่อยู่ด้านหลังอัญมณี

- กึ่งโปร่งแสง (Semi- Transparent/STL) คือแสงจะสามารถผ่านได้เฉพาะบริเวณของของอัญมณี

ทึบแสง (Opaque) คือ แสงไม่สามารถผ่านได้เลย

1.4. การกระจายแสง (Dispersion) คือการที่แสงสีขาวเมื่อส่องผ่านด้านที่ลาดเอียงทั้ง 2 ด้านของอัญมณีแล้วเกิดการหักเหออกมาเป็น 6 สี คือ สีแดง สีส้ม สีเหลือง สีเขียว สีน้ำเงิน และสีม่วง ซึ่งสามารถแบ่งการกระจายแสงได้ 3 ระดับ คือ สูง (Strong/St) กลาง (Moderrate/Mod) และต่ำ (Weak/Wk)

1.5. ลักษณะการเจียรไน (Cutting style) ลักษณะการเจียรไนจะแบ่งตามรูปร่างการเรียงตัวของบริเวณผิวด้านเรียบขัดมันของพลอยที่เจียรไนแล้วหรือที่เรียกว่า "Facet" ลักษณะการเจียรไนมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป ดังนี้

- เหลี่ยมเกสร (Brilliant cut) เป็นเหลี่ยมที่นิยมใช้กับเพชรมากที่สุด

- เหลี่ยมมรกต หรือเหลี่ยมขั้นบันได (Step cut) นิยมใช้เพื่อหลบมลทินในอัญมณี เหลี่ยมชนิดนี้จะไม่ค่อยสะท้อนแสง นิยมใช้มากในมรกตเนื่องจากเป็นอัญมณีที่มีมลทินมาก เหลี่ยมแบบผสม (Mixed cut) เป็นการผสมระหว่างเหลี่ยมเกสรและเหลี่ยมขั้นบันได เพื่อรักษาสีและน้ำหนักของพลอย

- เหลี่ยมแบบหลังเบี้ย (Cabochon cut) จัดเป็นการเจียรไนแบบดั้งเดิม เหมาะกับอัญมณีที่ผ่านแสงน้อย มีตำหนิมาก หรือมีปรากฏการณ์

เหลี่ยมกรรไกร (Scissors cut) ไม่เป็นที่นิยมนักเพราะทำให้อัญมณีเสียน้ำหนักมาก จึงนิยมใช้กับพลอยสังเคราะห์

- แบบก้อนมน (Tumbled) มีลักษณะของรูปร่างไม่แน่นอนเหมือนก้อนกรวด ผิวไม่เรียบนัก

1.6. รูปร่างการเจียรระไร (Cutting shape) คือเส้นรอบวงของพลอยดูได้โดยการคว่ำพลอยลง เส้นที่เห็นโดยรอบคือรูปร่างการเจียรระไร

1.7. ปรากฏการณ์ (Phenomena) คือลักษณะที่เกิดเนื่องจากการเล่นแสงในอัญมณี

1.8. ประกาย (Brilliancy) คือการจำนวนแสงที่สะท้อนผ่านอัญมณี ประกายจะดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการเจียรระไร

1.9. ความวาว (Luster) คือคุณภาพและจำนวนของแสงที่สะท้อนจากผิวอัญมณี ซึ่งขึ้นอยู่กับการขัดมันบริเวณผิวของอัญมณี

2. อัญมณีชนิดต่างๆ แบ่งตามสี

2.1. สีไร้สี

- เพชร (Diamond) ถือว่าเป็นอัญมณีที่มีค่ามากที่สุดเนื่องจากมีประกายแวววาวงดงาม และมีความแข็งมากกว่าแร่ทุกชนิดบนโลก มีหลายสีแต่ที่เป็นที่นิยมคือ เพชรที่ใสปราศจากสี

- ร็อกคริสตัล (Rock crystal) เป็นอัญมณีตระกูลแร่ควอตซ์ซึ่งมีหลากหลายสี ร็อกคริสตัลมีสีขาวใสเป็นแร่ควอตซ์ที่บริสุทธิ์มากที่สุด

2.2. สีแดง

- ทับทิม (Ruby) ทับทิมคุณภาพเยี่ยมจะมีสีแดงเข้ม แต่อาจพบทับทิมสีออกไปทางสีชมพูถึงสีม่วง หรือสีน้ำตาลขึ้นอยู่กับการประกอบทางเคมี ทับทิมเป็นอัญมณีที่มีความแข็งอันดับสองรองจากเพชร อยู่ในตระกูลแร่คอร์ันดัม ทับทิมที่มีคุณภาพเยี่ยมมาจากพม่า และไทย

- โกเมน (Garnets) มีสีแดงเข้ม แต่ไม่แดงจัดเหมือนทับทิมพบมากที่จังหวัดจันทบุรี ราคาไม่แพงนักจัดเป็นพลอยเนื้ออ่อน

- ปะการัง (Coral) เป็นอัญมณีประเภทสารอินทรีย์ เกิดจากกลุ่มของสัตว์ทะเลขนาดเล็ก ปะการังประกอบด้วยแคลเซียมคาร์บอเนตเช่นเดียวกับไข่มุก นอกจากสีแดงแล้วยังมีปะการังสีชมพู สีขาว และสีน้ำเงิน

2.3. สีขาว

- งา (Ivory) เป็นสารอินทรีย์ได้จากงาช้าง ฟันและเขี้ยวของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เช่น ฮิปโปโปเตมัส หมูป่า สิงโตทะเล และปลาวาฬเบิร์ม ราคาของงาขึ้นอยู่กับสีสัน และเนื้องา นิยมใช้ทำเครื่องประดับ เครื่องตกแต่ง และเครื่องราง

- ไข่มุก (Pearl) เกิดจากสัตว์น้ำที่มีเปลือกหุ้มพวกหอยนางรม และหอยสองฝาชนิดอื่นๆ เมื่อมีสิ่งทีก่อความระคายเคืองหลุดเข้าไปในเนื้อของหอย หอยจะขับเอาสารละลายแคลเซียมคาร์บอเนตออกมาเคลือบเป็นชั้นๆ ไข่มุกแบ่งออกเป็นไข่มุกธรรมชาติ คือไข่มุกที่เกิดขึ้นเองด้วยความบังเอิญตามธรรมชาติ และไข่มุกเลี้ยงซึ่งสร้างขึ้นโดยการสอดสิ่งระคายเคืองเข้าไปในตัวหอยจริงๆ แล้วไข่มุกมีหลายสีนอกจากสีขาวแล้วยังมีสีออกชมพู สีโทนเทา เป็นต้น

2.4. สีเหลือง

- ซิทรีน (Citrine) เป็นแร่ควอตซ์ที่มีสีเหลืองทองเพราะมีส่วนประกอบของธาตุเหล็ก
- อำพัน (Amber) เป็นฟอสซิลของยางไม้ที่มีอายุหลายล้านปี โดยปกติมีสีส้มทอง บางครั้งมีพืชและสัตว์ฝังอยู่ในเนื้อในของอำพัน

2.5. สีเขียว

- มรกต (Emerald) มีสีเขียวสวยงามซึ่งเกิดจากธาตุโครเมียม และธาตุวานาเดียมเจือปน มรกตคุณภาพดีต้องมีลักษณะโปร่งใส และไม่มีมลทิน แต่ส่วนใหญ่่มักจะมีรอยแตกร้าว และมลทินขนาดเล็กบนแร่

- หยก (Jadeite) เป็นชื่อเรียกของแร่เจไดต์ และเนไฟรต์ เนไฟรต์จะพบได้มากกว่าเจไดต์ เจไดต์นั้นจะมีหลายสี และแข็งกว่าเนไฟรต์

2.6. สีฟ้า

- อะความารีน (Aquamarine) มีสีฟ้าเหมือนน้ำทะเลจึงเป็นที่มาของชื่อ มีทั้งสีฟ้าอมเขียว และสีฟ้าใสซึ่งปัจจุบันมีราคาแพง อะความารีนมีอยู่ทั่วโลก แต่อะความารีน จากประเทศบราซิลมีคุณภาพดีที่สุด

- เทอร์ควอยส์ (Turquoise) มีสีฟ้าถึงสีฟ้าอมเขียว เนื่องจากทองแดงที่ผสมอยู่ และเชื่อกันว่าเป็นเครื่องราง เทอร์ควอยส์ที่มีในตลาดปัจจุบันส่วนใหญ่ นำมาจากจีน และรัฐทางตะวันตกเฉียงใต้ของอเมริกา

สีดำ

- เจต (Jet) เกิดจากฟอสซิลของไม้ แข็ง และทนทาน ในช่วงศตวรรษที่ 19 นิยมนำมาทำเครื่องประดับสำหรับไว้ทุกข์

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ มีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือในการวิเคราะห์
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ประชากร

คือ ศึกษาประวัติความเป็นมาของศิลปกรรมสมัยอิตาลีเรอเนาของ(Italy Renaissance)ทั้งผลงาน จิตรกรรม ประติมากรรม และสถาปัตยกรรม โดยจากหนังสือ The Treasury of Ornament ,Art History, Treasures in Italy และหนังสือลวดลายฝรั่ง ซึ่งเป็นข้อมูลชั้นรอง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

คือ ศึกษาลวดลายที่ปรากฏในสมัยอิตาลีเรอเนาของ โดยเลือกอย่างเจาะจง จำนวน 23 ลายประเภท จิตรกรรม ประติมากรรมและสถาปัตยกรรม

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ คือรูปภาพศิลปกรรมในสมัยอิตาลี เรอเนาของ ที่มีลวดลาย 2มิติ และ 3มิติ ที่สามารถนำมาประยุกต์ลวดลายเครื่องประดับได้ และสามารถผลิตเป็นต้นแบบเครื่องประดับได้จริง

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือขึ้นที่1 แกะลวดลายจากงานศิลปกรรมสมัยอิตาลี เรอเนาของ เป็นงานวาดภาพร่างด้วยดินสอ จำนวน 23 ภาพ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือขึ้นที่ 2 นำลวดลายที่ร่างด้วยดินสอ มาประยุกต์เป็นลวดลาย โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในการออกแบบเครื่องประดับ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือขึ้นที่ 3 ออกแบบเครื่องประดับจำนวน10 ชุด เพื่อคัดเลือกเป็นงานต้นแบบเครื่องประดับเพื่อการผลิตจริง 1 ชุด

3.การเก็บรวบรวมข้อมูล

ศึกษาและค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือ ตำราประวัติศาสตร์ศิลป์ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ จากหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หอสมุดแห่งชาติ และจากทางอินเทอร์เน็ต

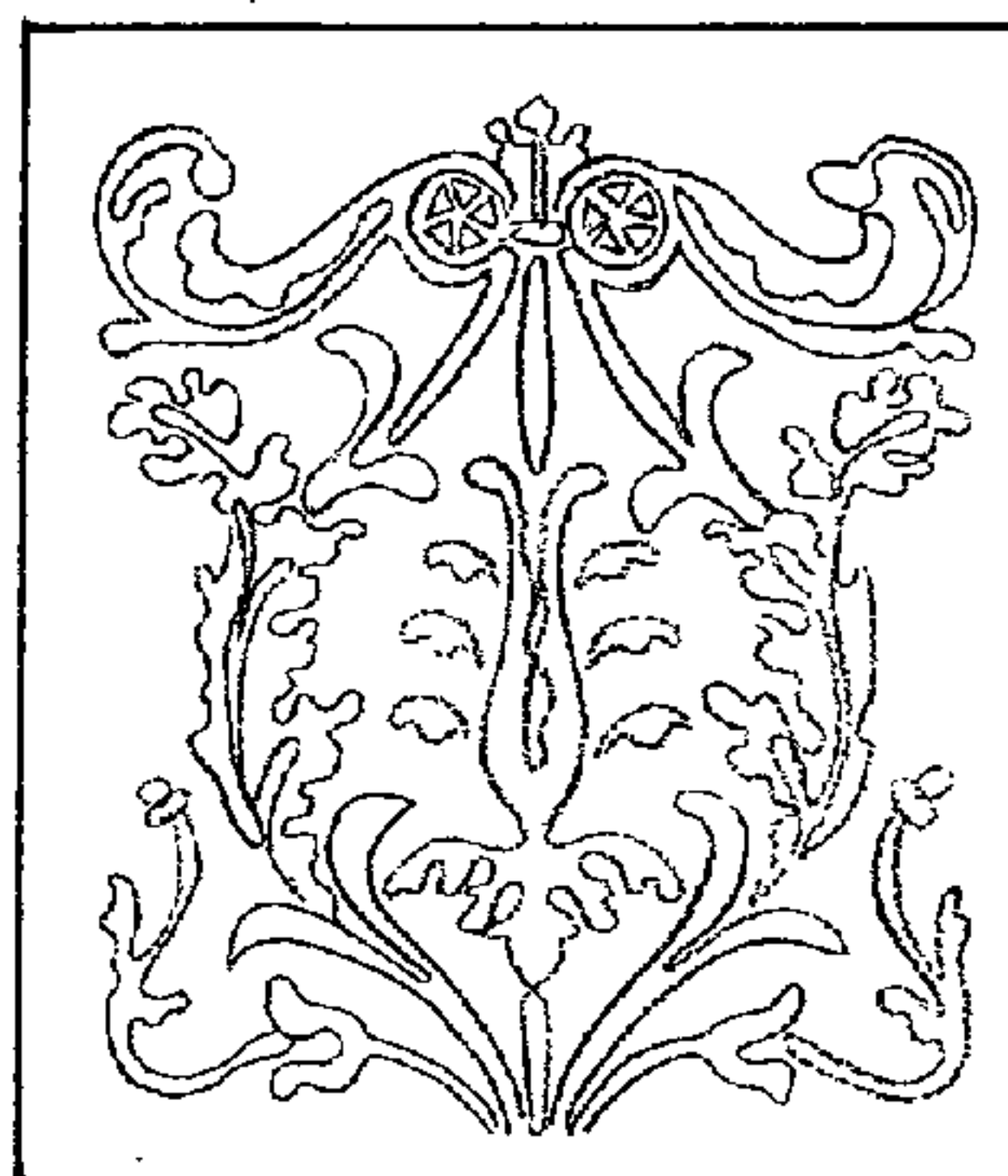
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือขั้นที่ 1 แกะสลักลายจากงานศิลปกรรม
อิตาลีเรอเนสซอง เป็นงานวาดภาพร่างด้วยดินสอ จำนวน 23 ภาพ

ลวดลายที่ 1

รูปแบบของลวดลายมาจากงาน Wood Mosaic

จาก Choir – stalls ibid.

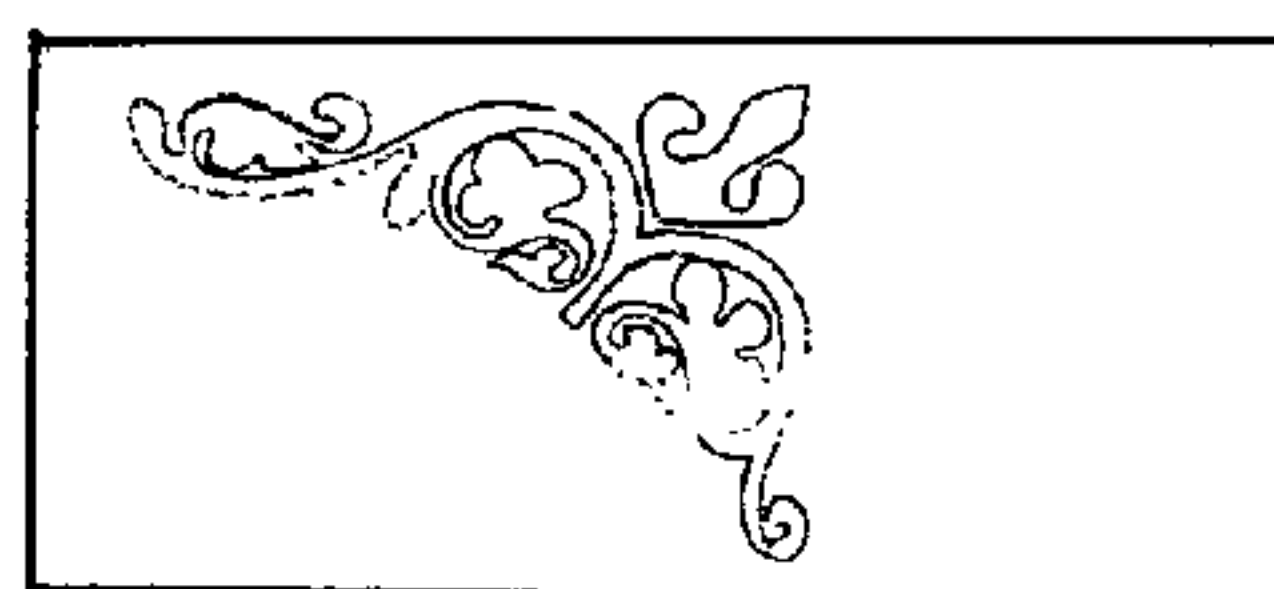

ลวดลายที่ 2

รูปแบบของลวดลายมาจากงาน เย็บปักถักร้อย

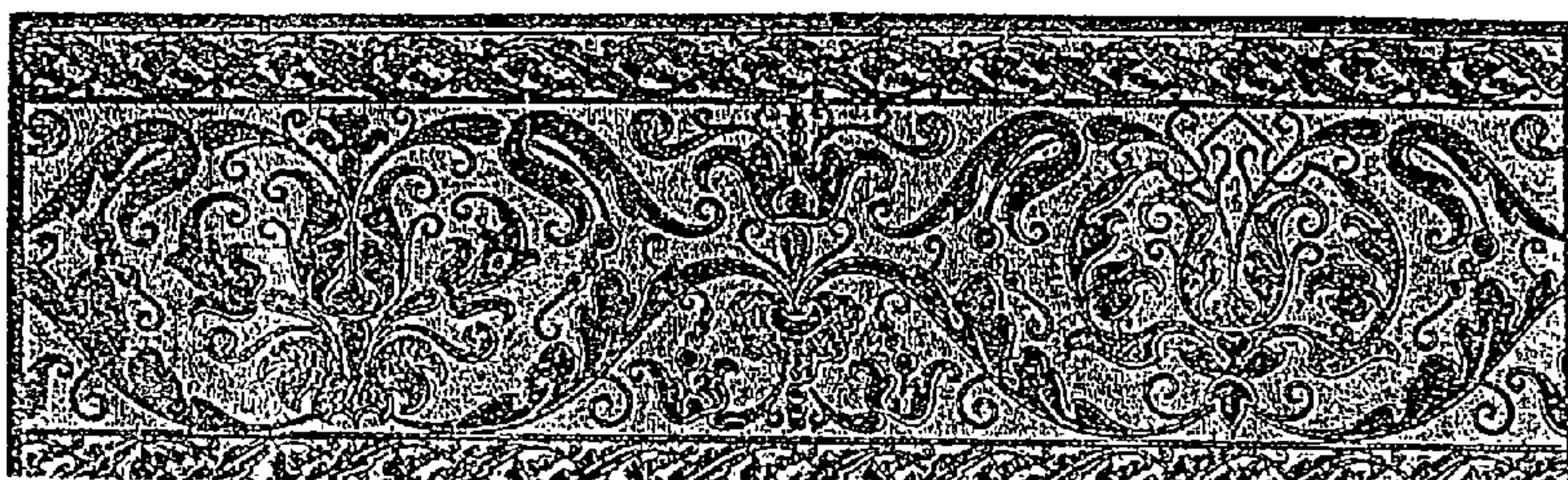

จากเสื้อคลุมนักบวชทอด้วยผ้าไหมทอง

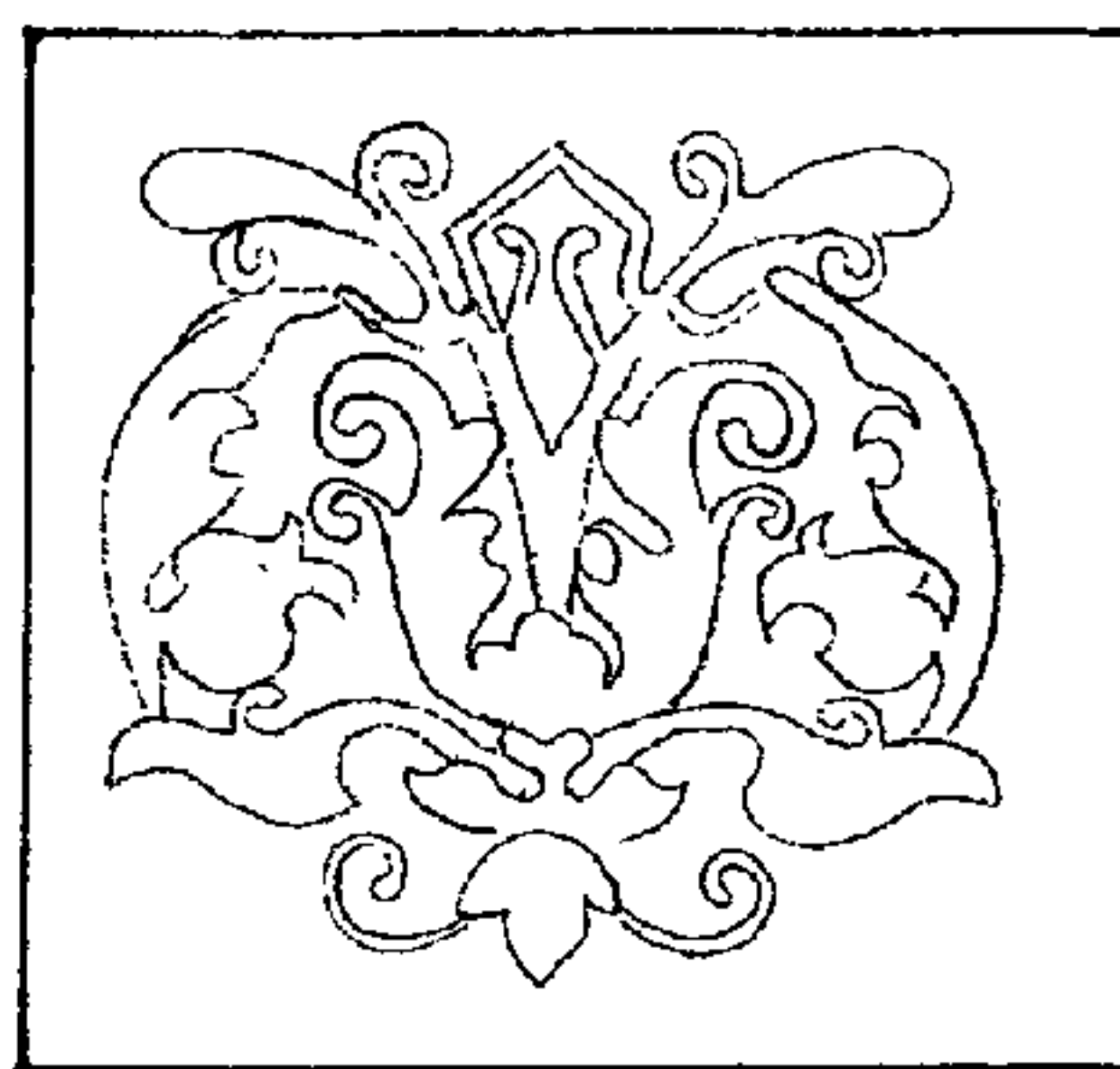
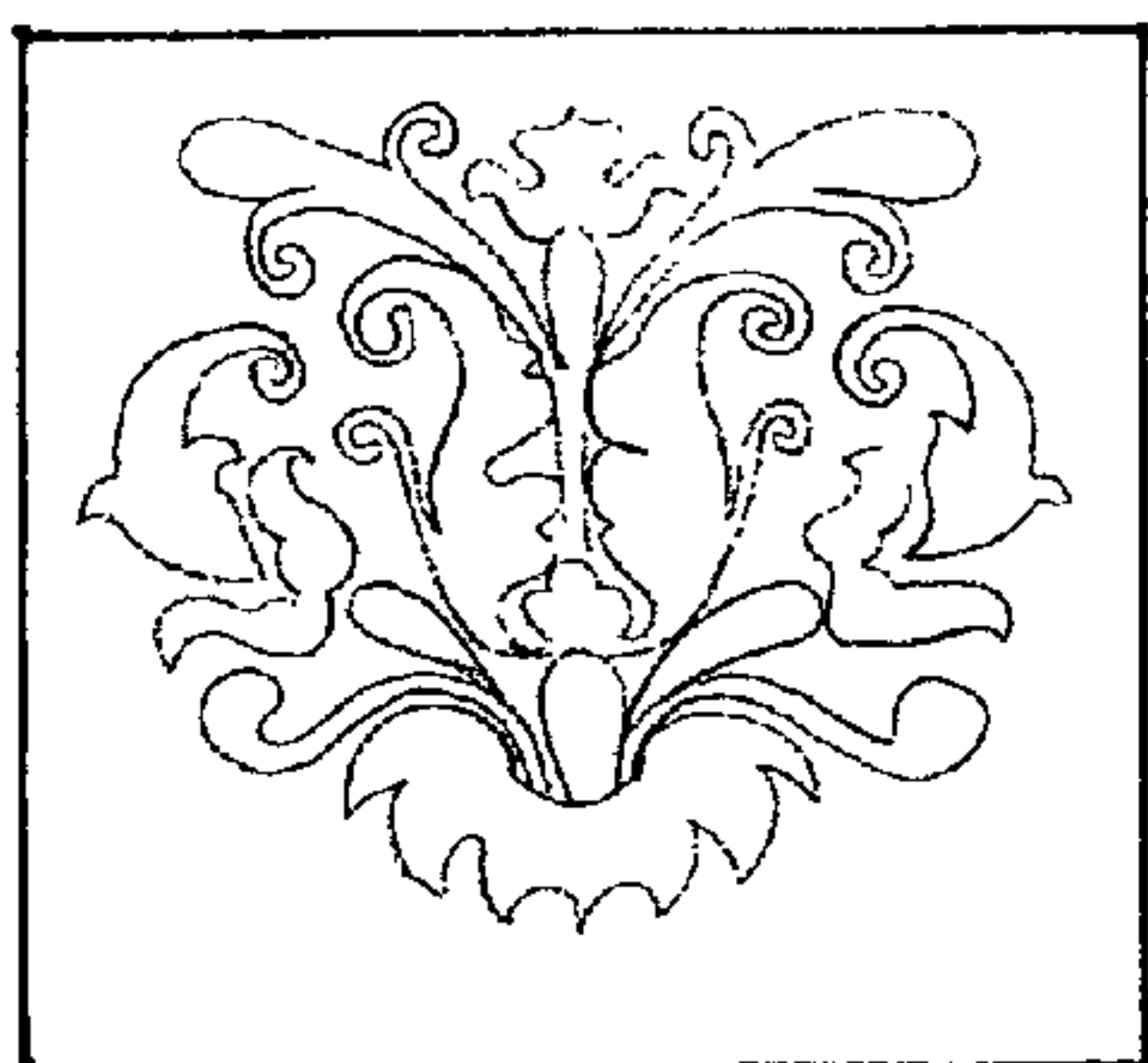
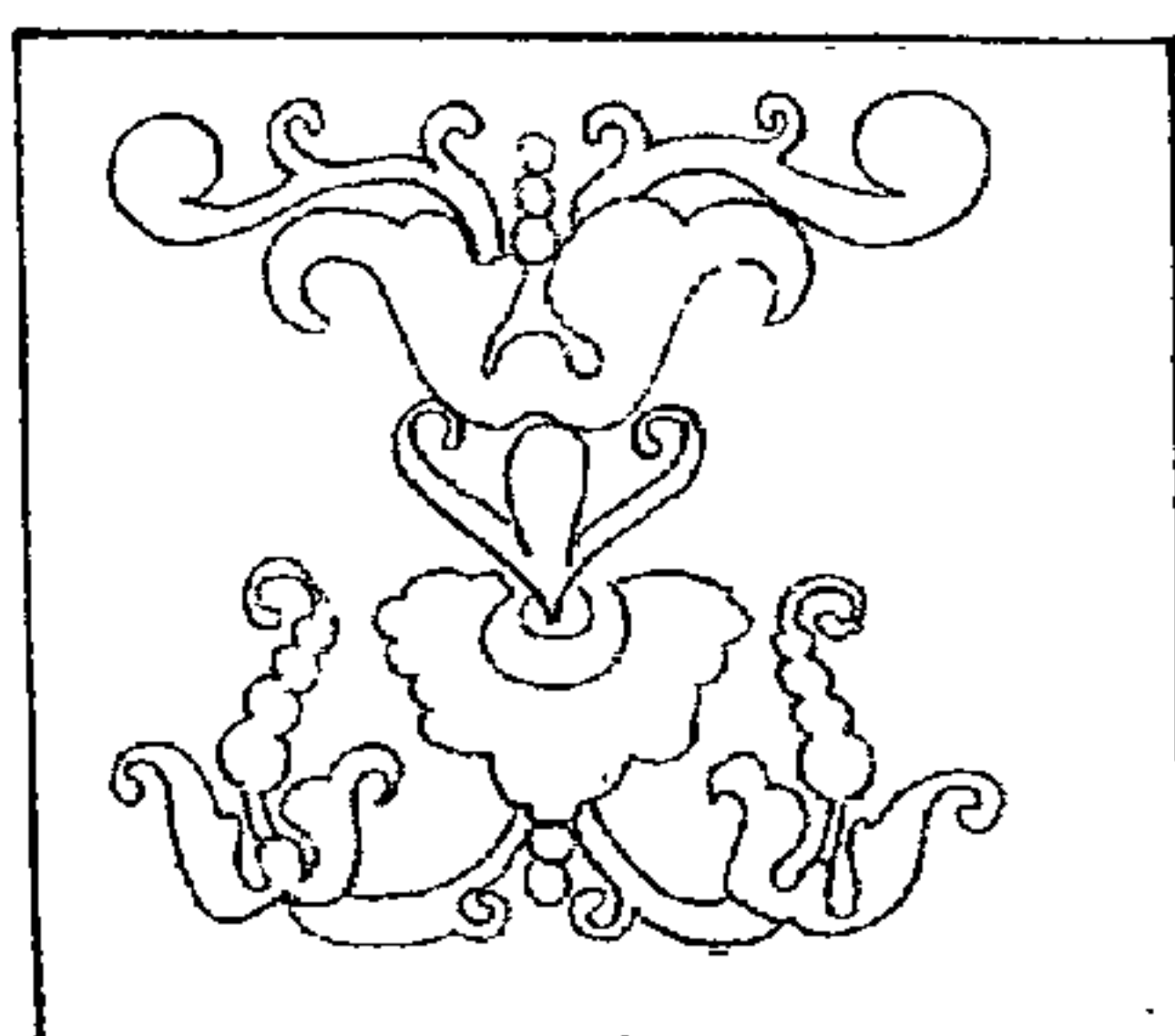

ลวดลายที่ 3

รูปแบบของลวดลายมาจากงาน เย็บปักถักร้อย

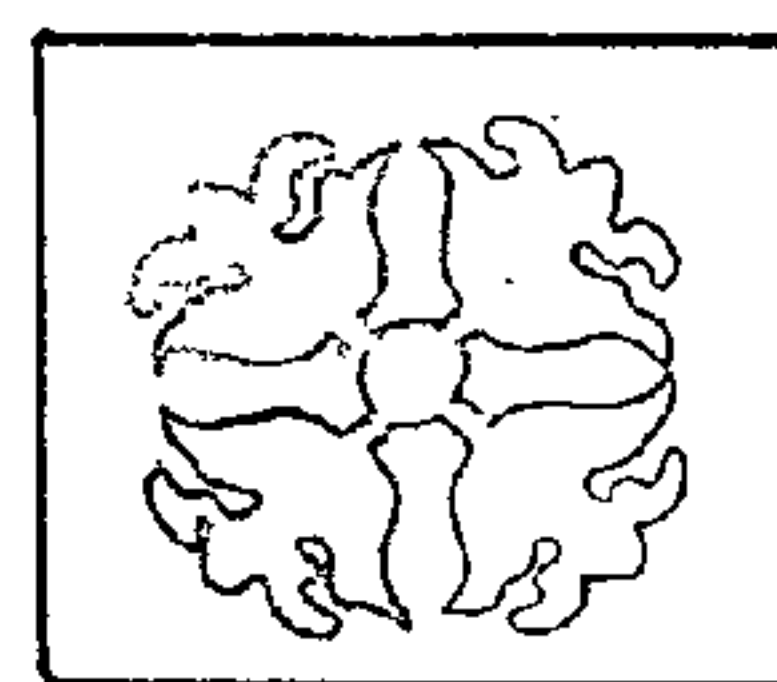
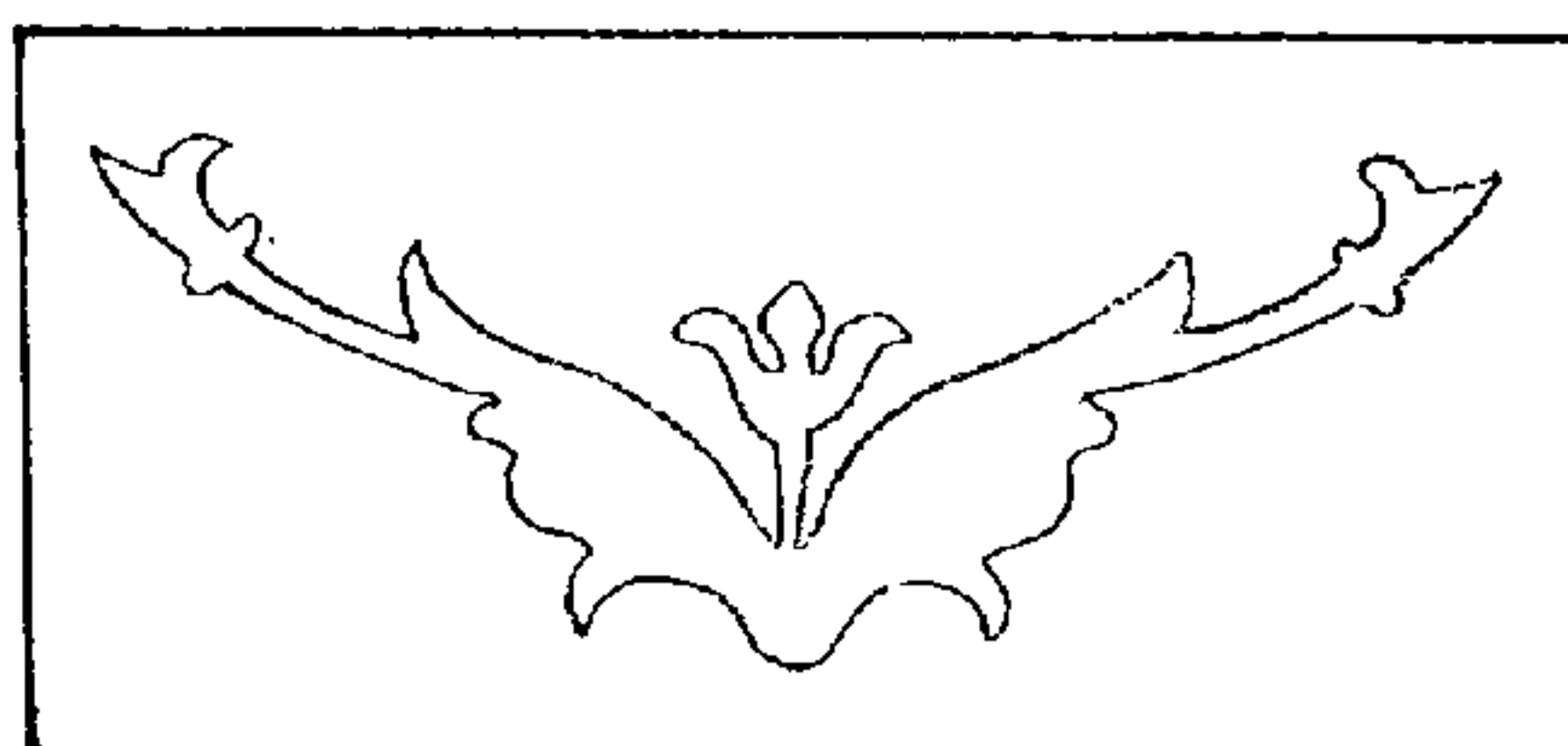
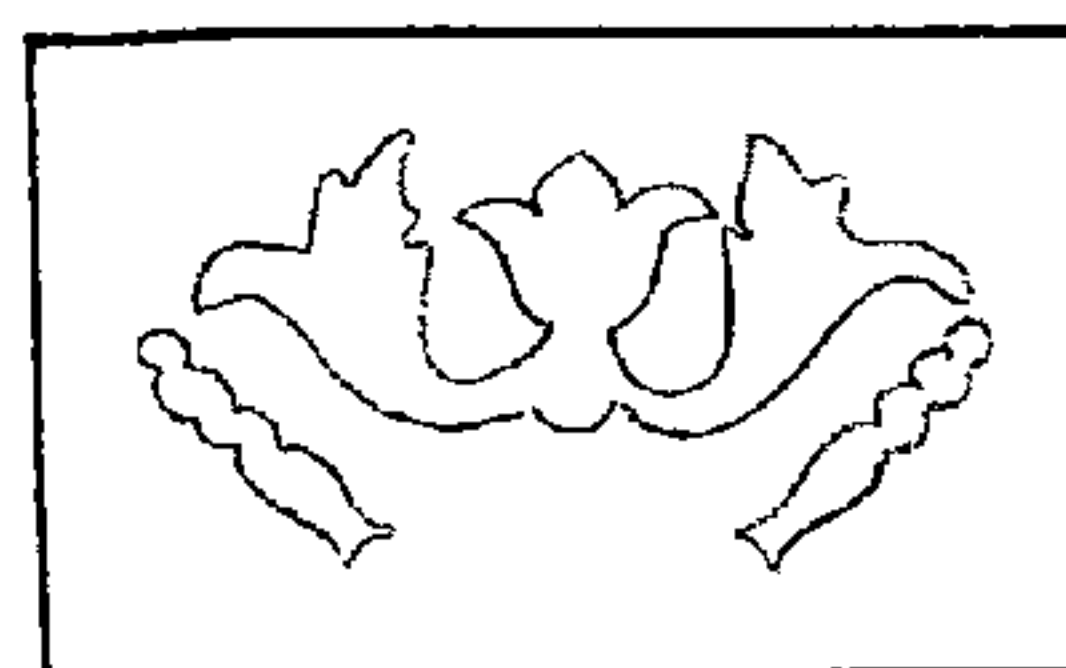
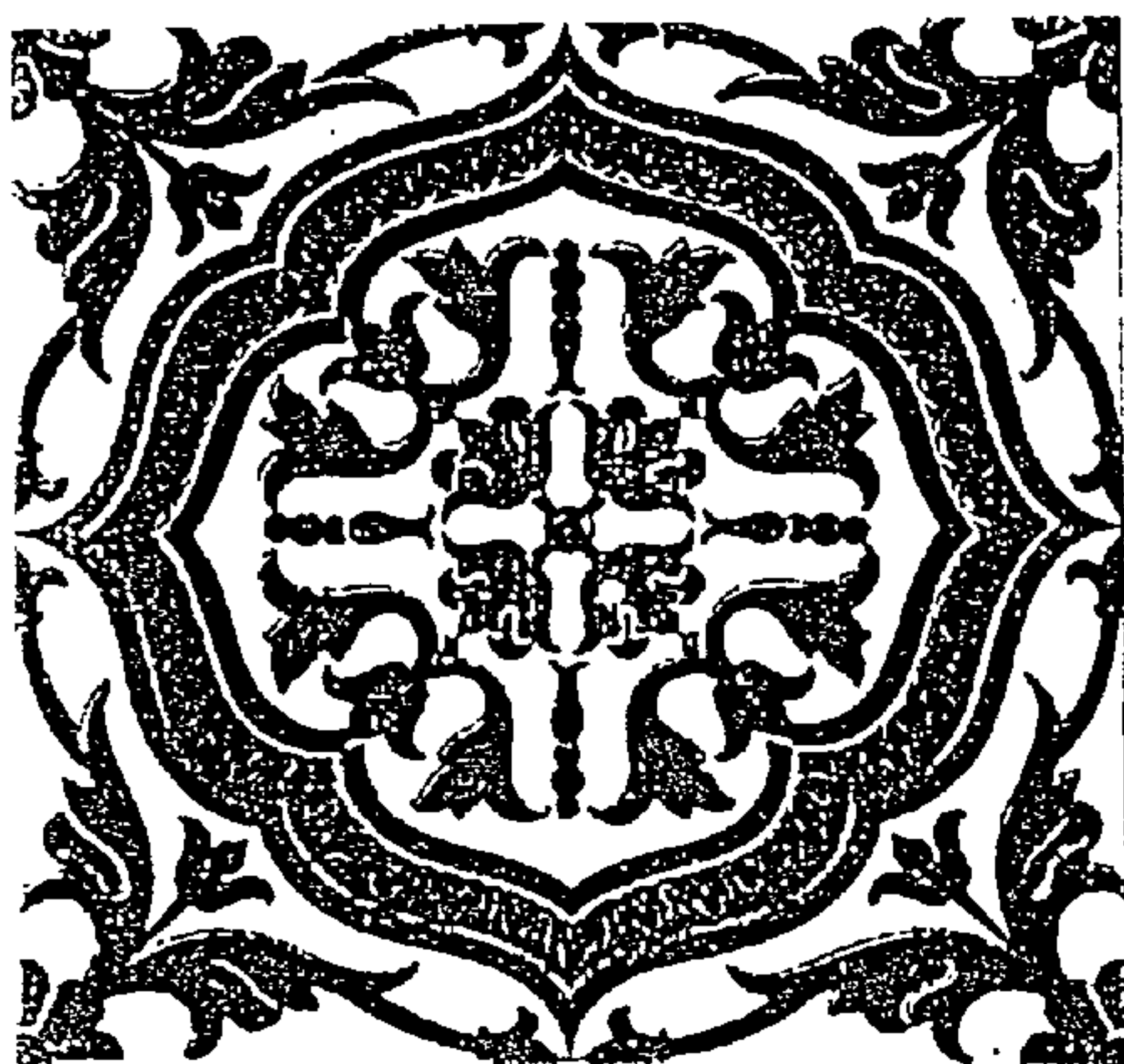

เสื้อคลุมนักบวชที่ 'S Croce เมือง ฟลอเรนซ์

ลวดลายที่ 4

รูปแบบของลวดลายนำมาจากงาน ตกแต่งฝาผนัง

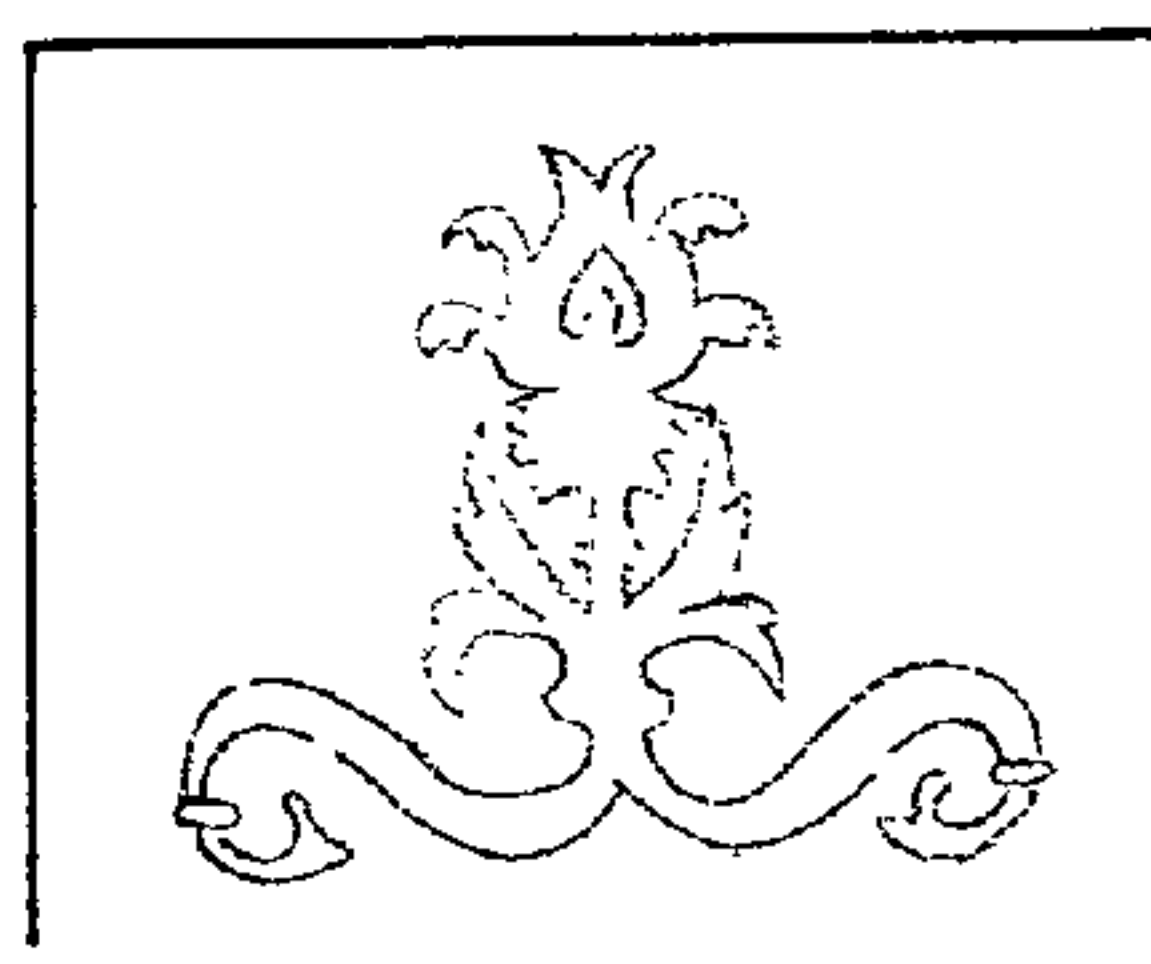

จากบ้าน Nr. 26 Via Luccoli

เมือง เจนัว

ลวดลายที่ 5

รูปแบบของลวดลายมาจาก งานตกแต่งฝาผนัง

จากบ้าน Nr. 26 Via Luccoli

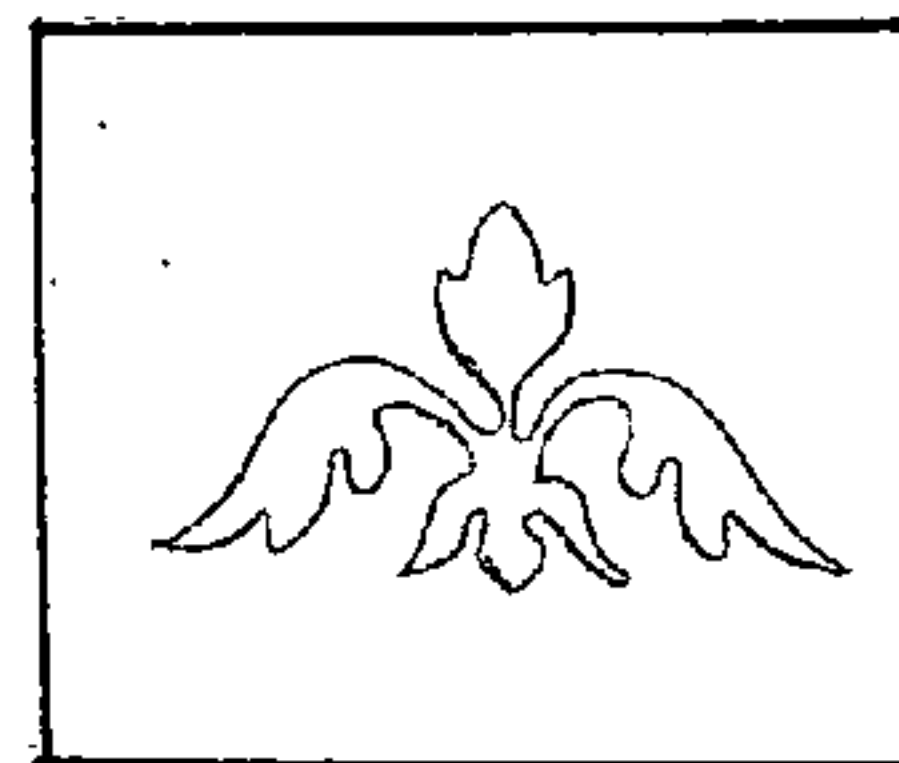
เมือง เจนัว

ลวดลายที่ 6

รูปแบบของลวดลายมาจาก งานตักแต่งฝาผนัง

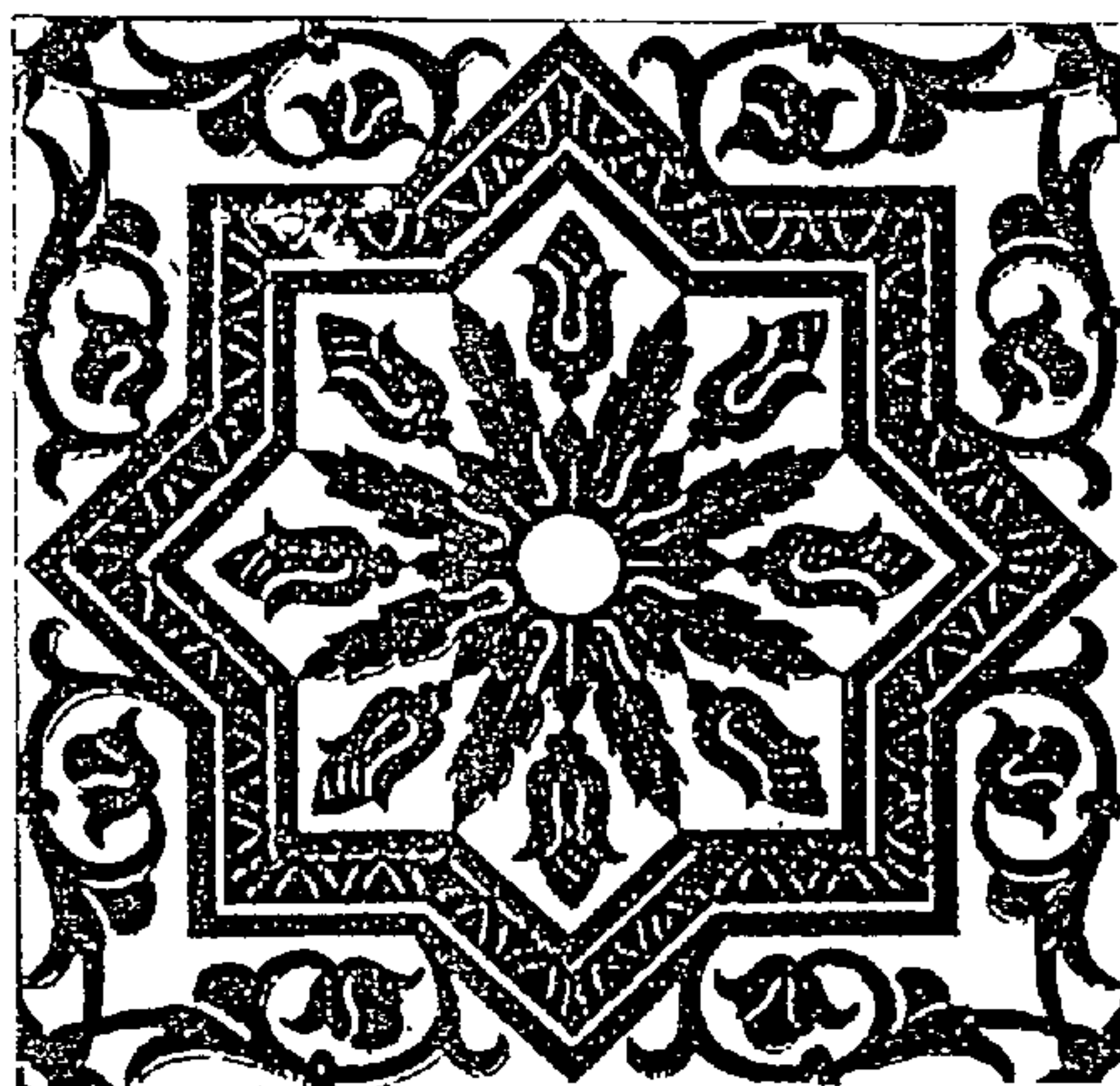

จากบ้าน Nr. 26 Via Luccoli เมือง เจนัว

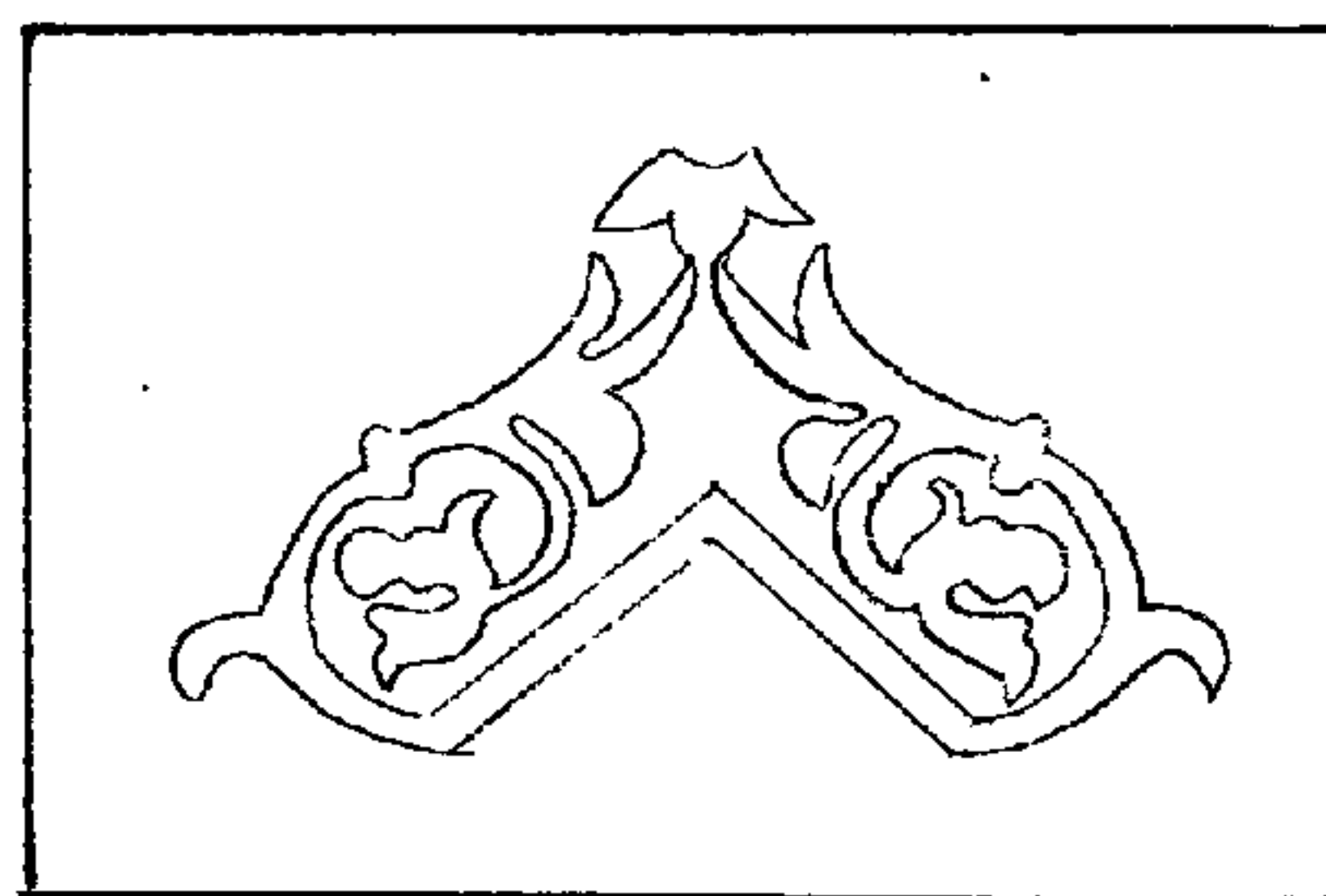

ลวดลายที่ 7

รูปแบบของลวดลายมาจาก งานตักแต่งฝาผนัง

จากบ้าน Nr. 26 Via Luccoli เมือง เจนัว

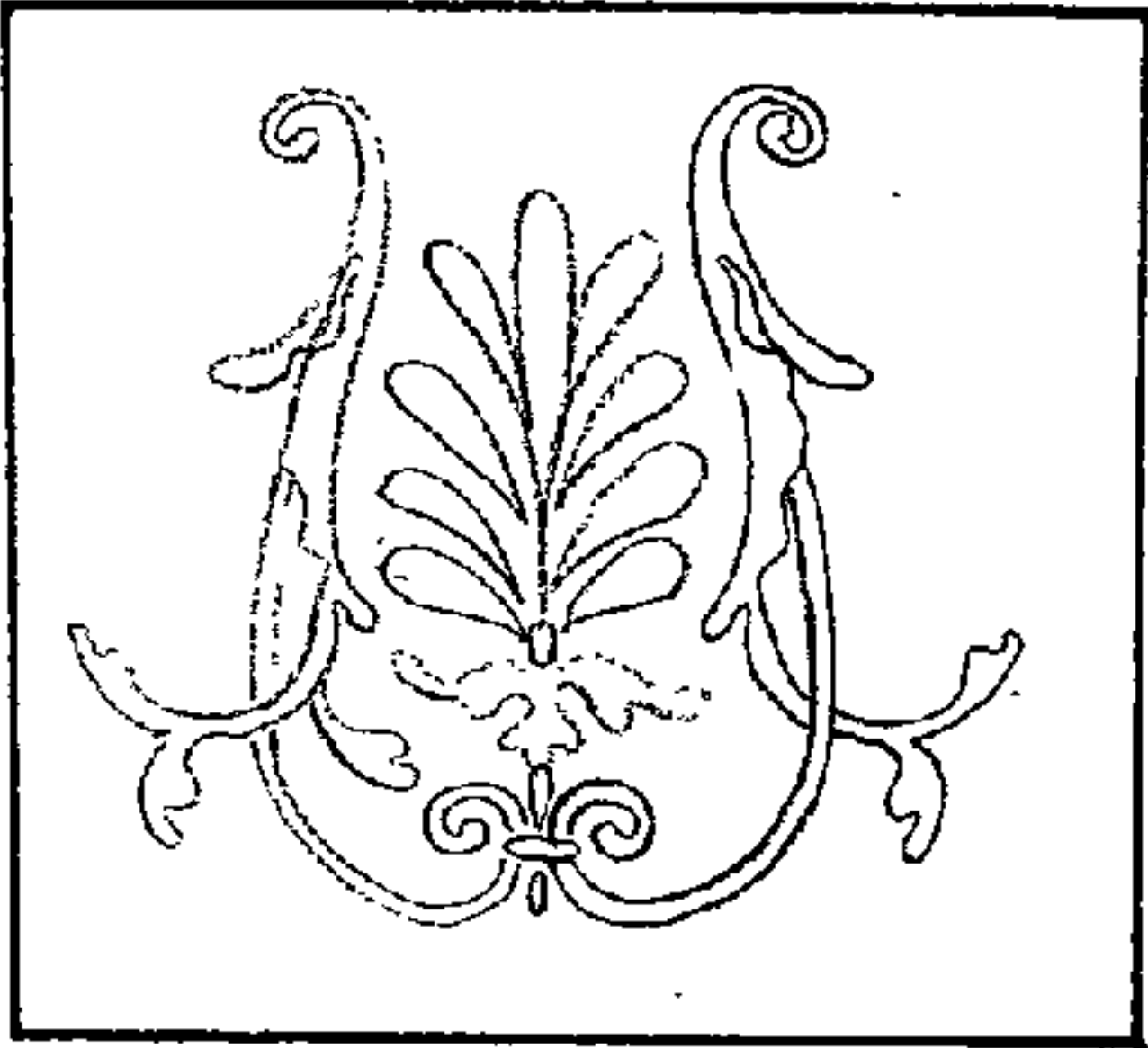
ลวดลายที่ 8

รูปแบบของลวดลายมาจาก งานฝังหินอ่อน

จากหลุมศพของ Vendramin

San Giovannie Paolo เมือง เวนีส

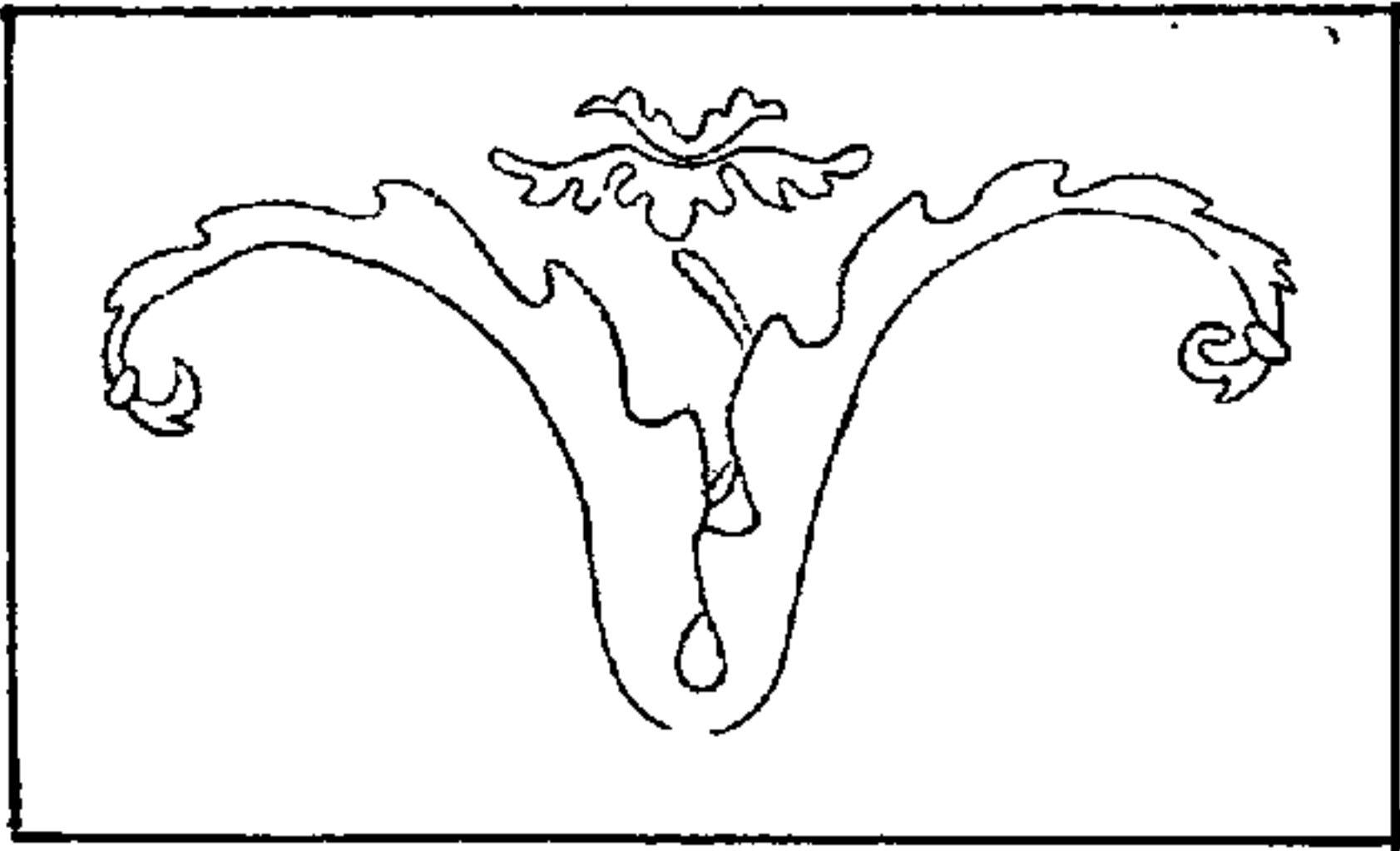
ลวดลายที่ 9

รูปแบบของลวดลายมาจาก งานฝังหินอ่อน

จากหลุมศพ Vendramin

San Giovannie Paolo เมือง เวนีส

ลวดลายที่ 10

รูปแบบของลวดลายมาจาก งานฝังหินอ่อน

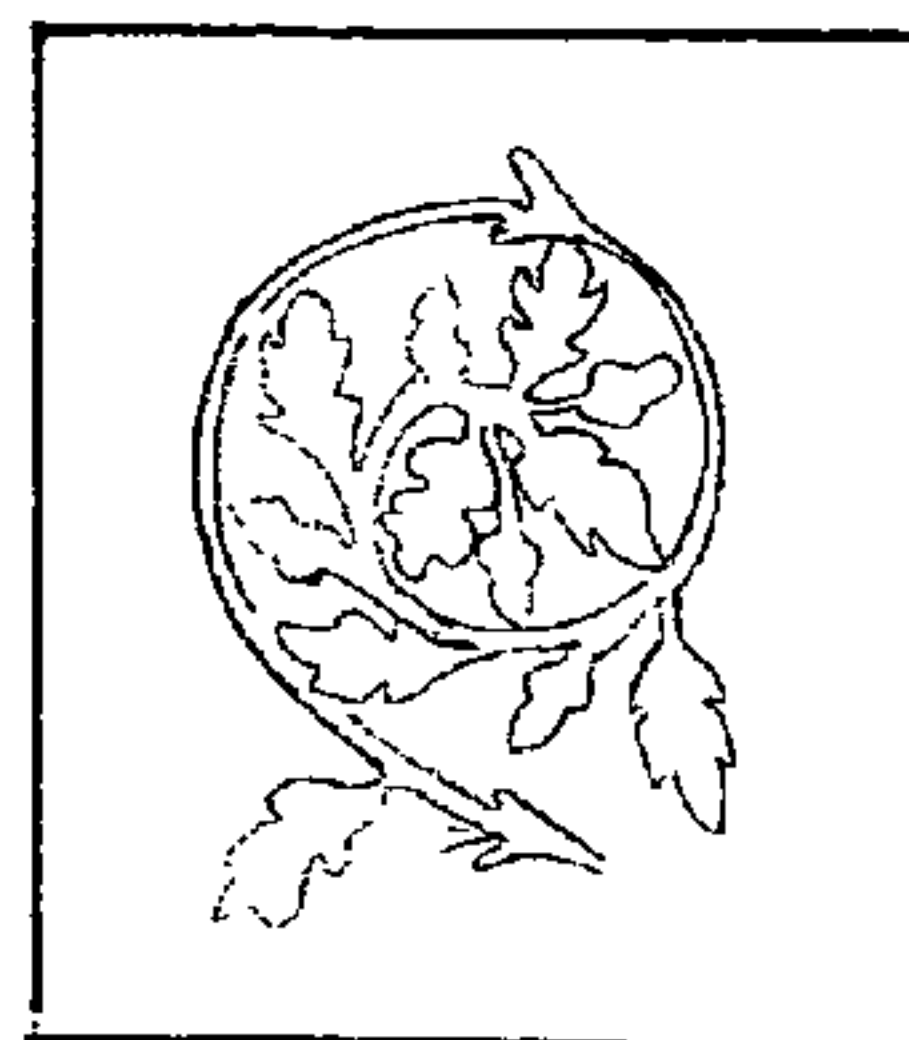

จากหลุมฝังศพที่ The Frari-church

เมือง เวนีส

ลวดลายที่ 11

รูปแบบของลวดลายมาจาก งานฝังหินอ่อน

จากหลุมฝังศพที่ Sta. Maria del papolo

เมือง โรม

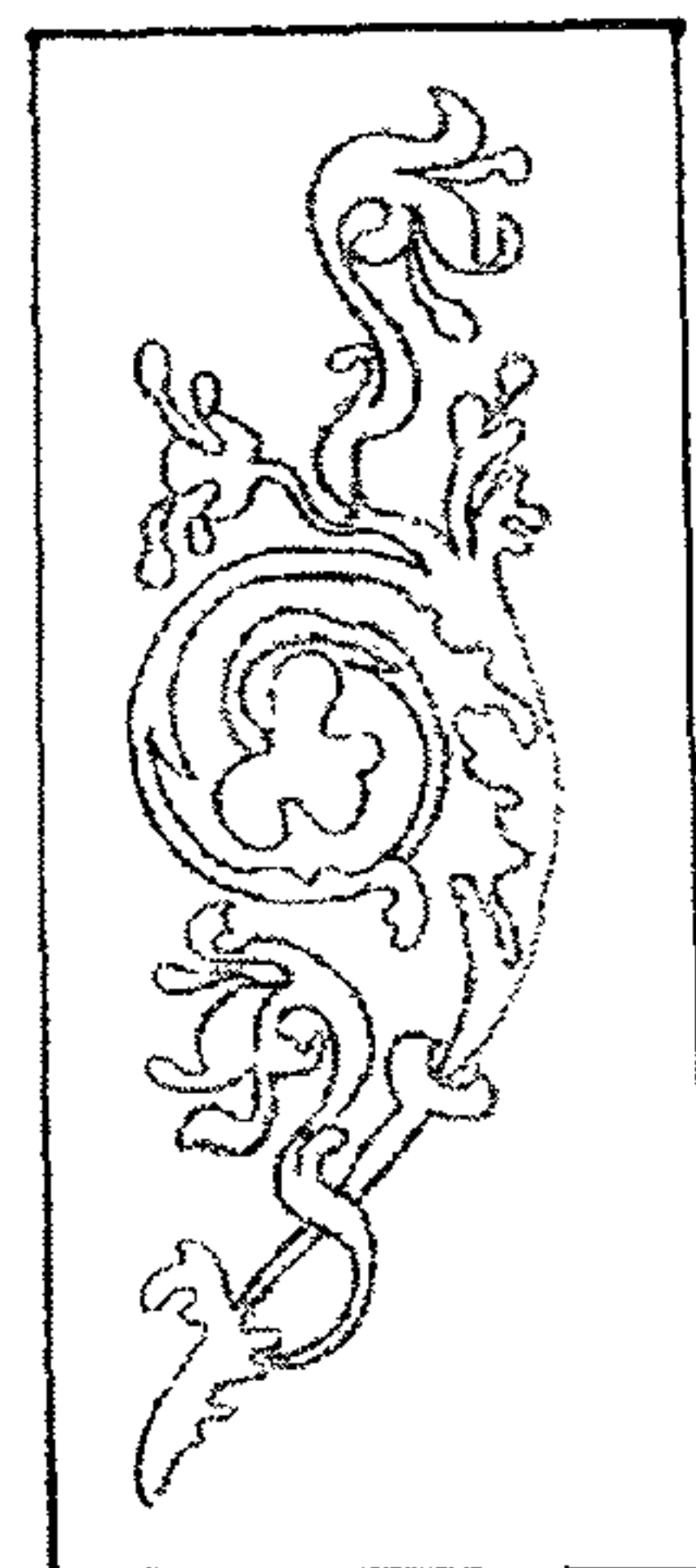
ลวดลายที่ 12

รูปแบบของลวดลายมาจาก งานฉันทอน

จากหลุมฝังศพที่ Sta. Maria del papolo

เมือง โรม

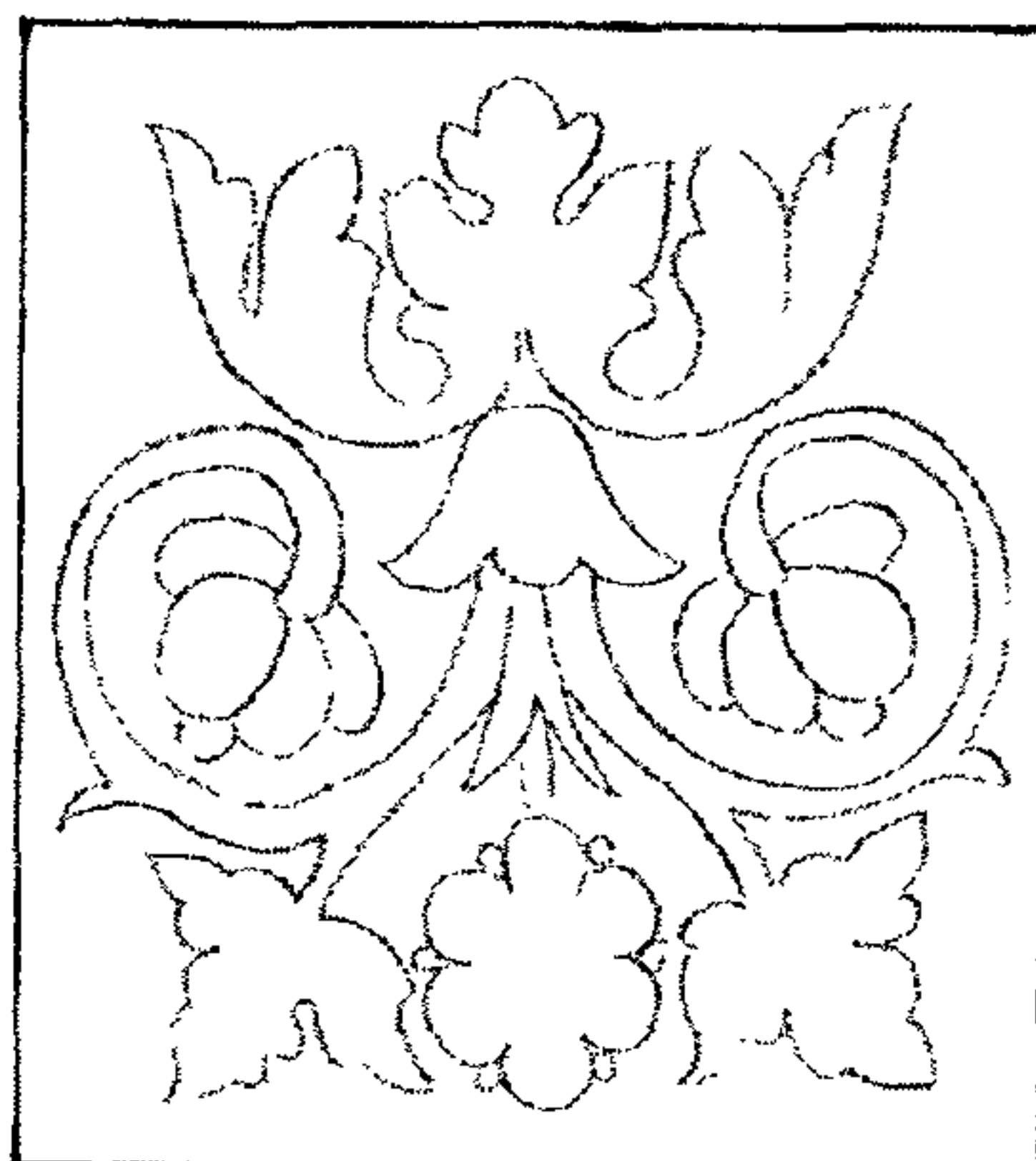

ลวดลายที่ 13

รูปแบบของลวดลายมาจากงานจิตรกรรม

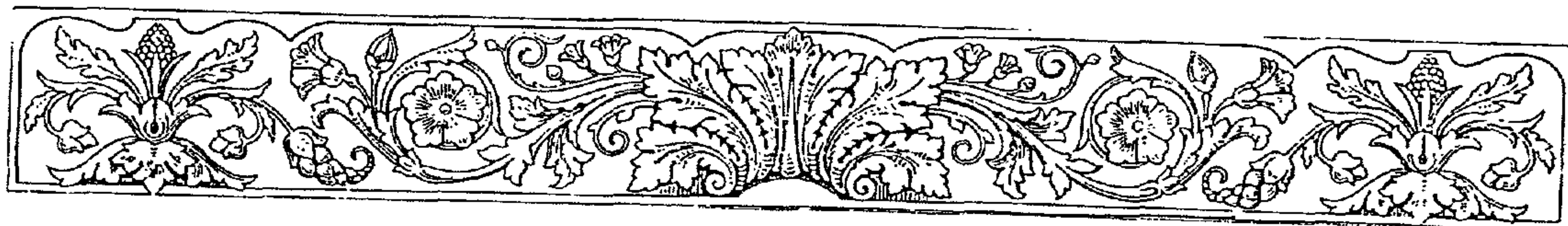

Madonna and Child เมือง เวนีส

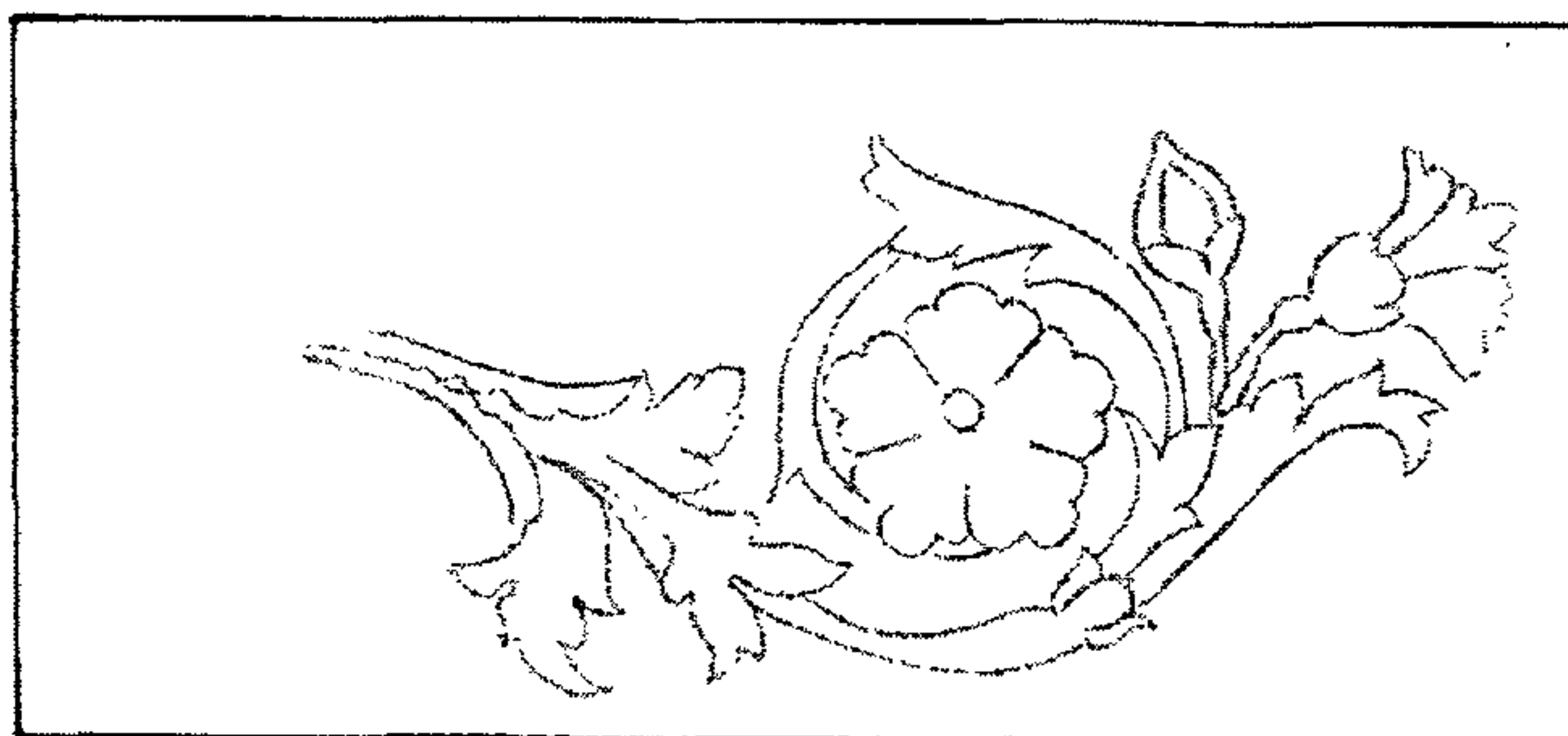
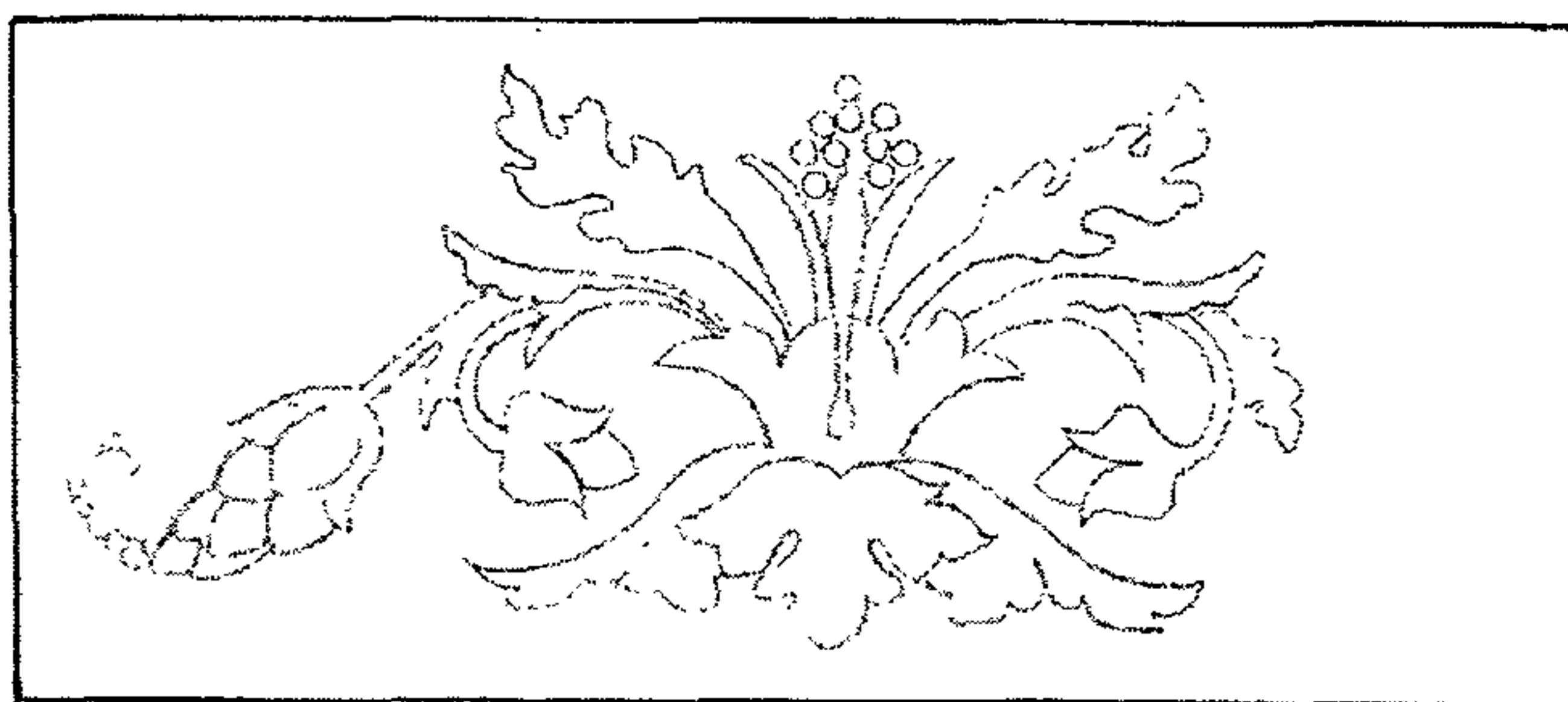

ลวดลายที่ 14

รูปแบบของลวดลายมาจากงานจิตรกรรม

Madonna and Child เมือง เวนีส

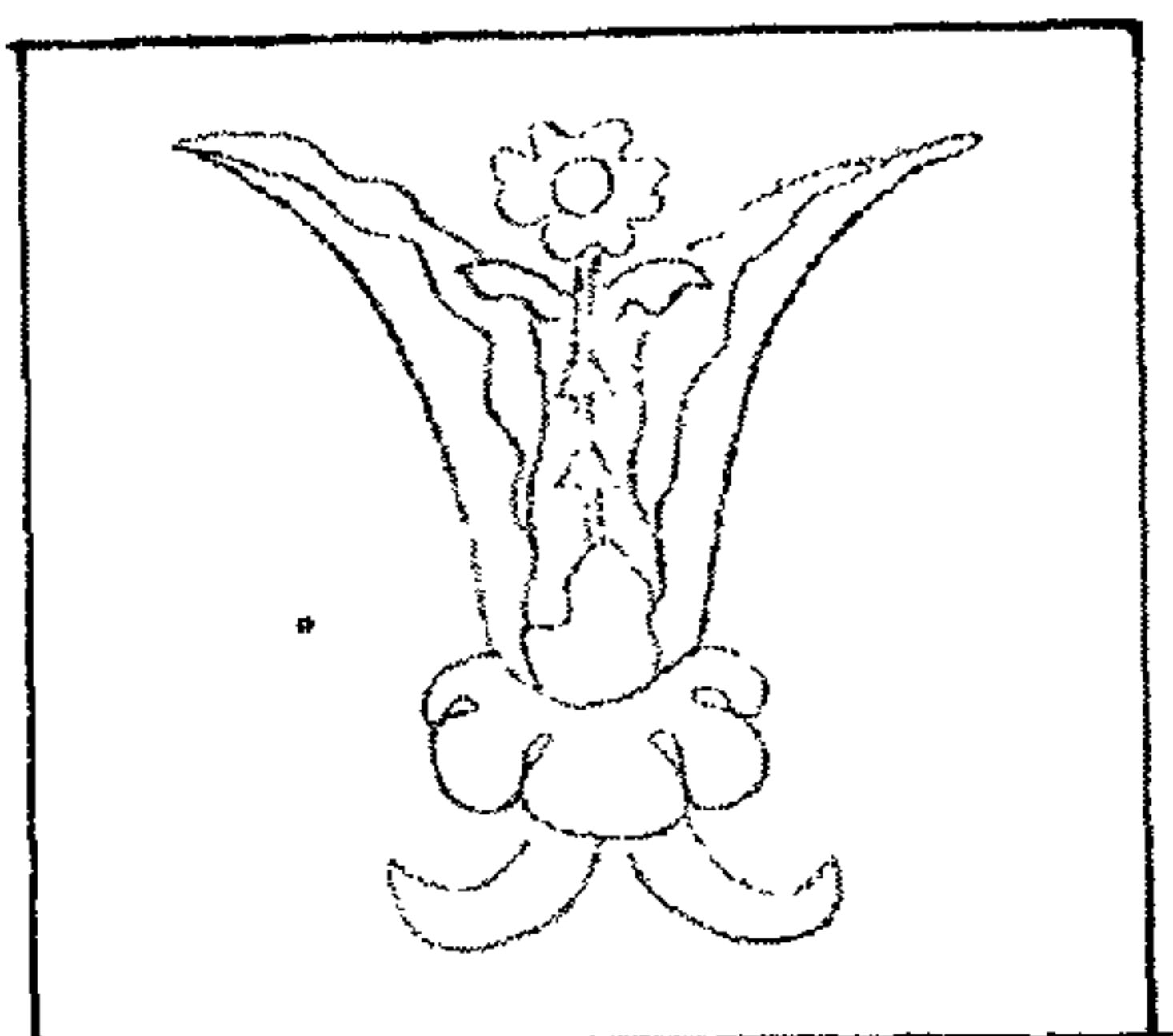
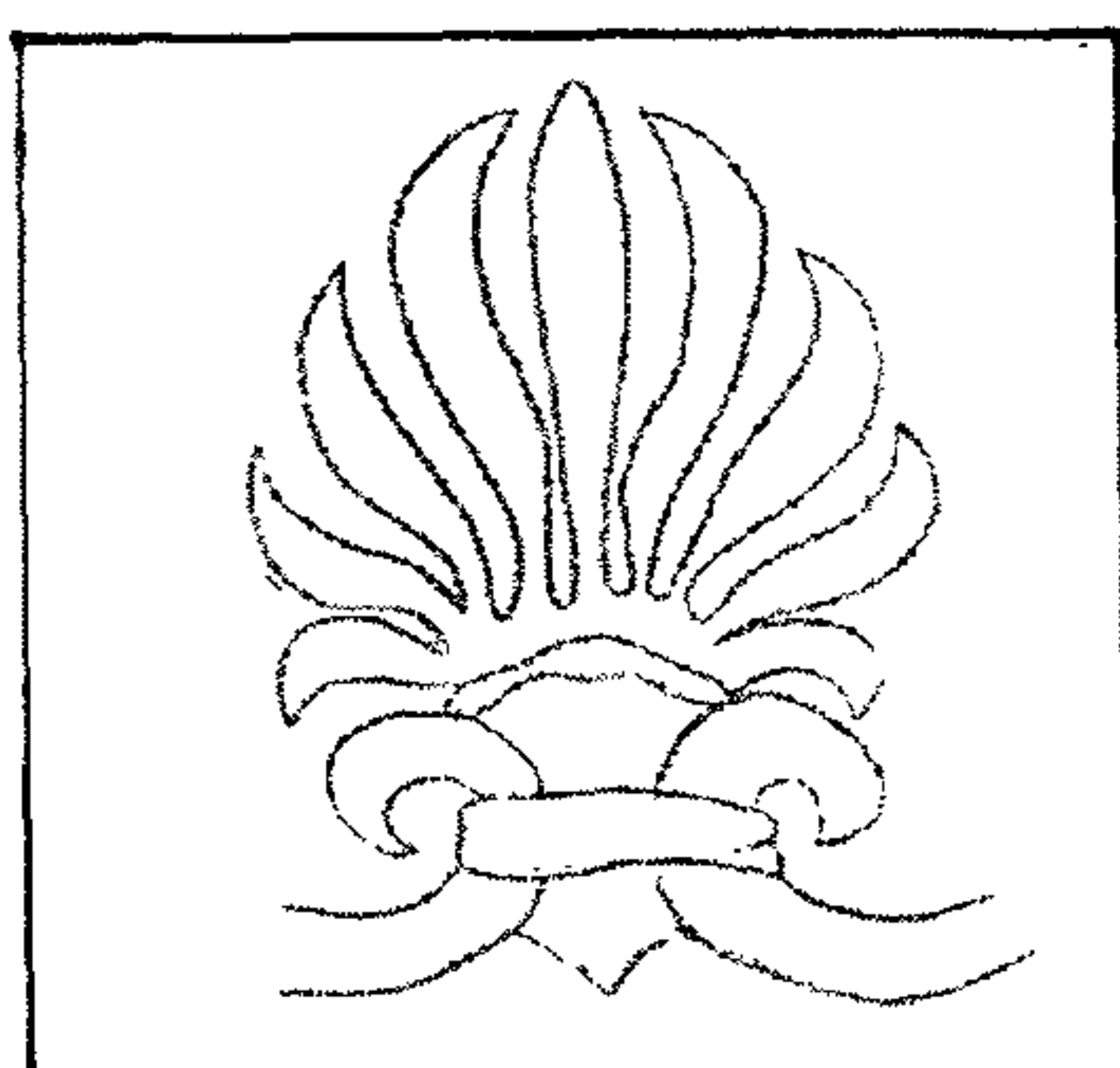

ลวดลายที่15

รูปแบบของลวดลายมาจากงาน สถาปัตยกรรม

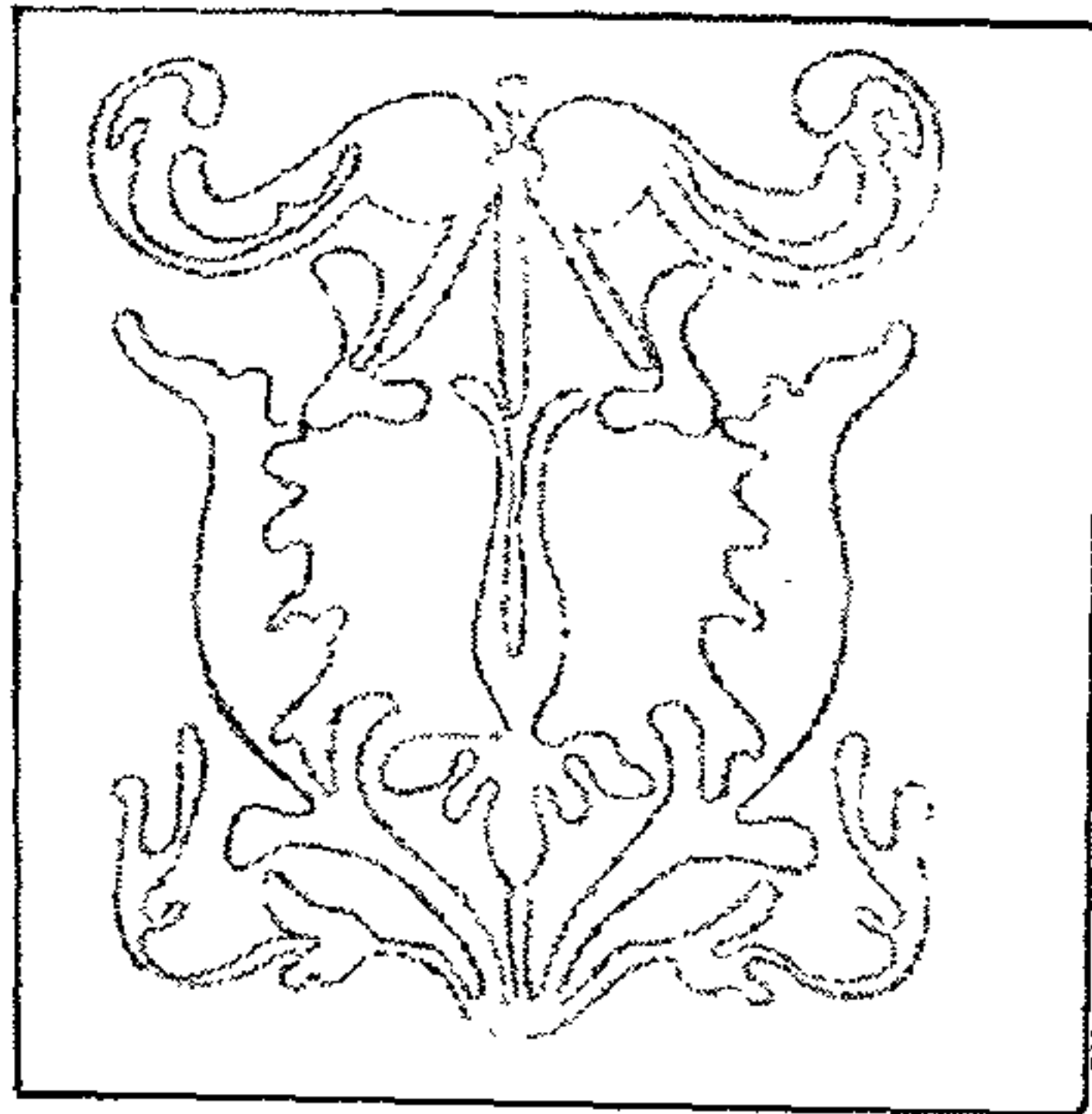

Desiderio Da Settignano

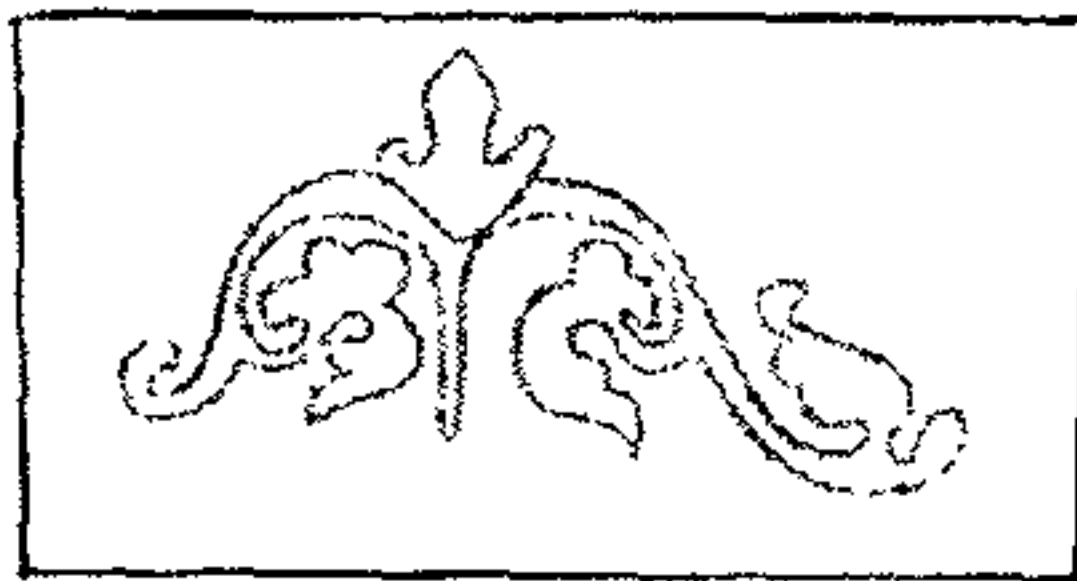

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือขึ้นที่2 นำลวดลายที่ร่างด้วยดินสอ มา
ประยุกต์เป็นลวดลาย โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในการออกแบบเครื่อง
ประดับ

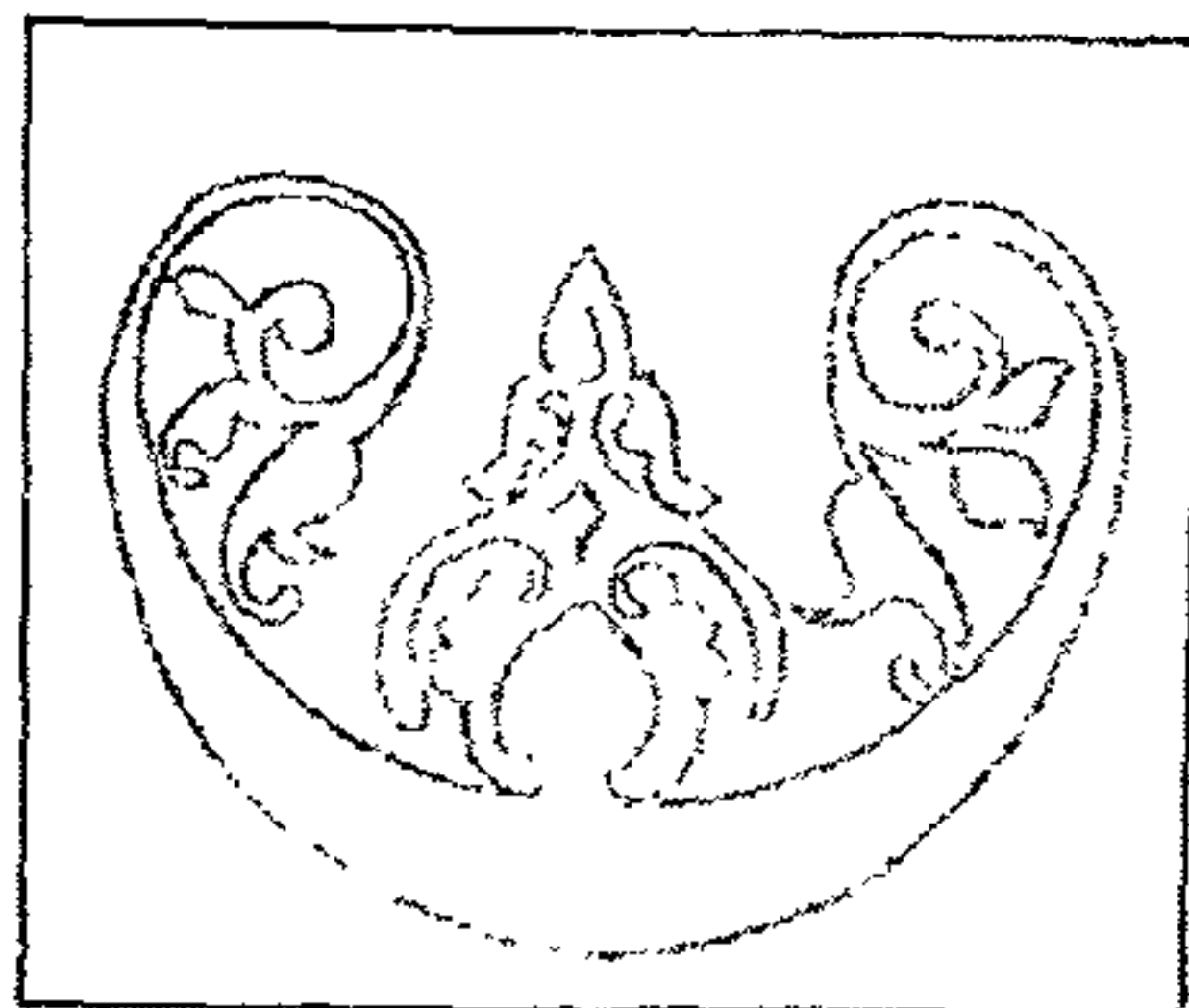
รูปที่ 1

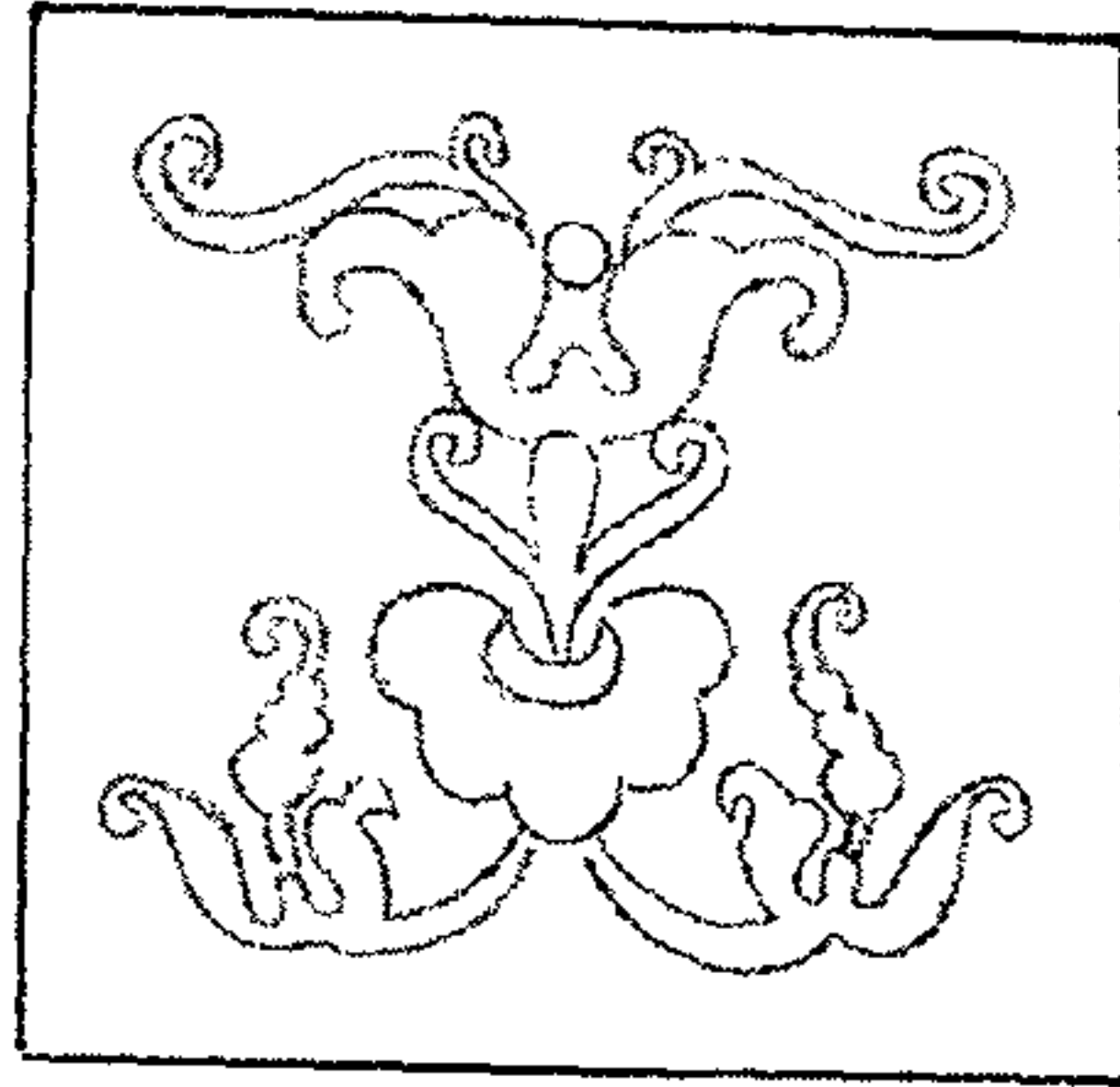
รูปที่ 2

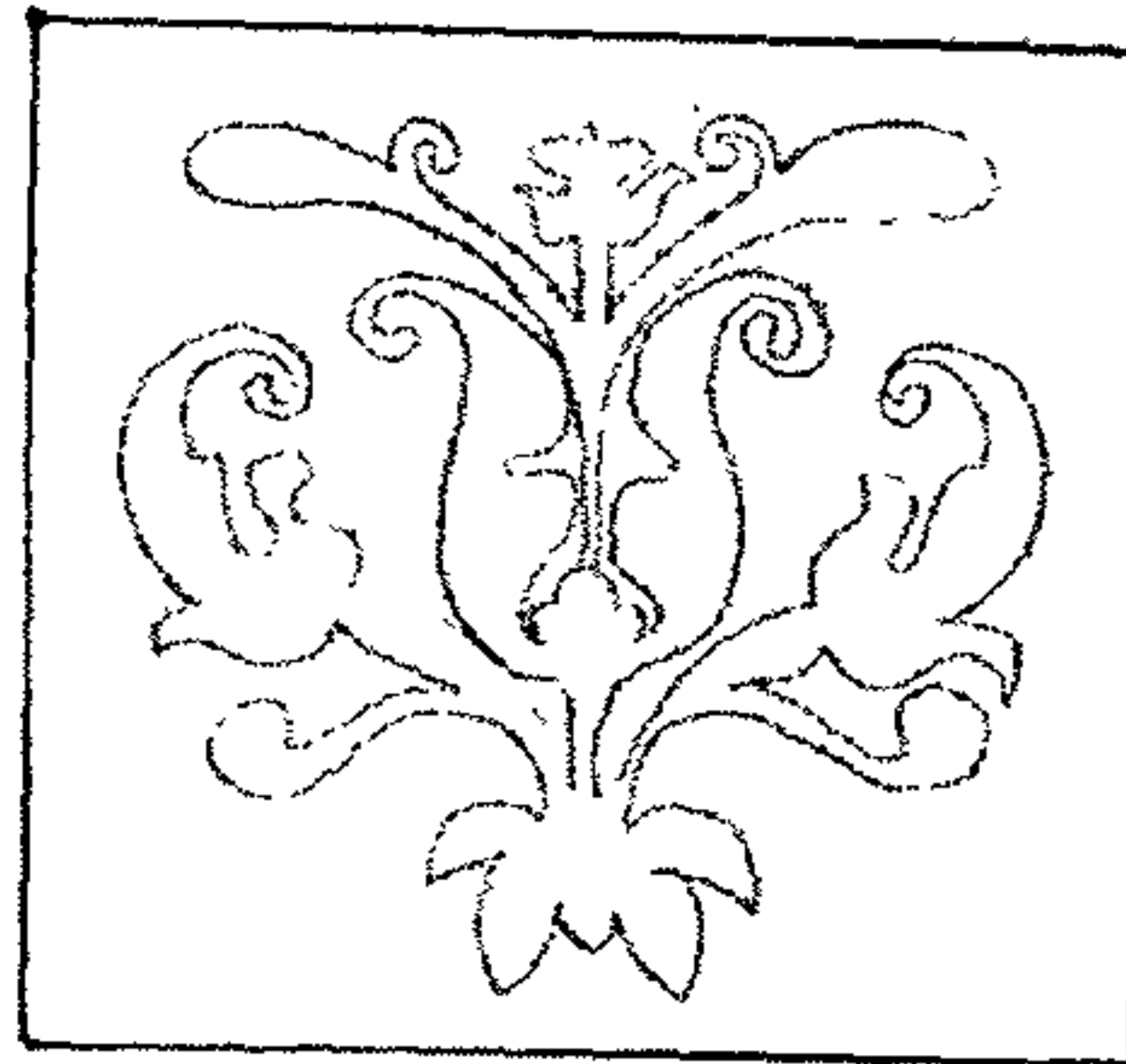
รูปที่ 3

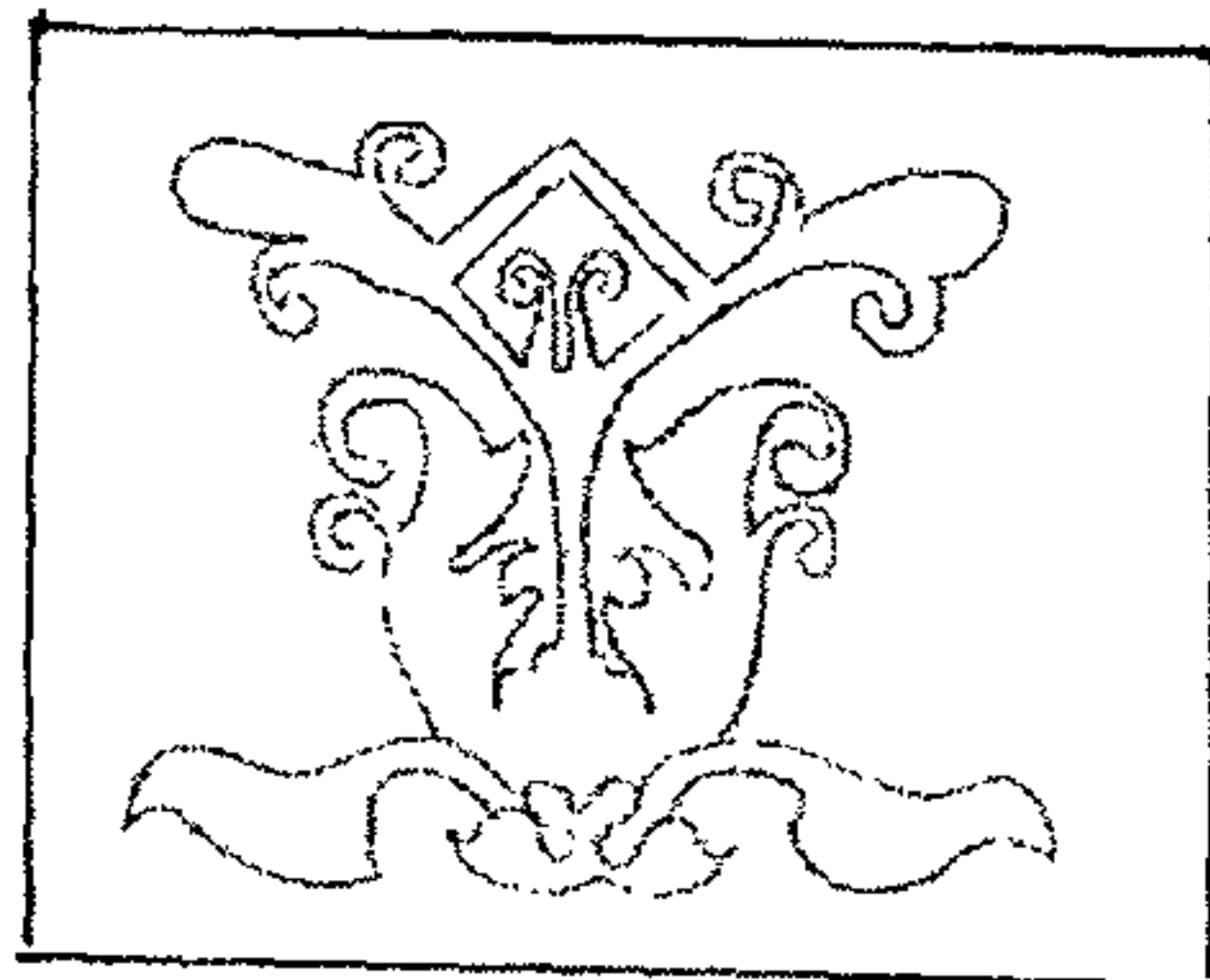
รูปที่ 4

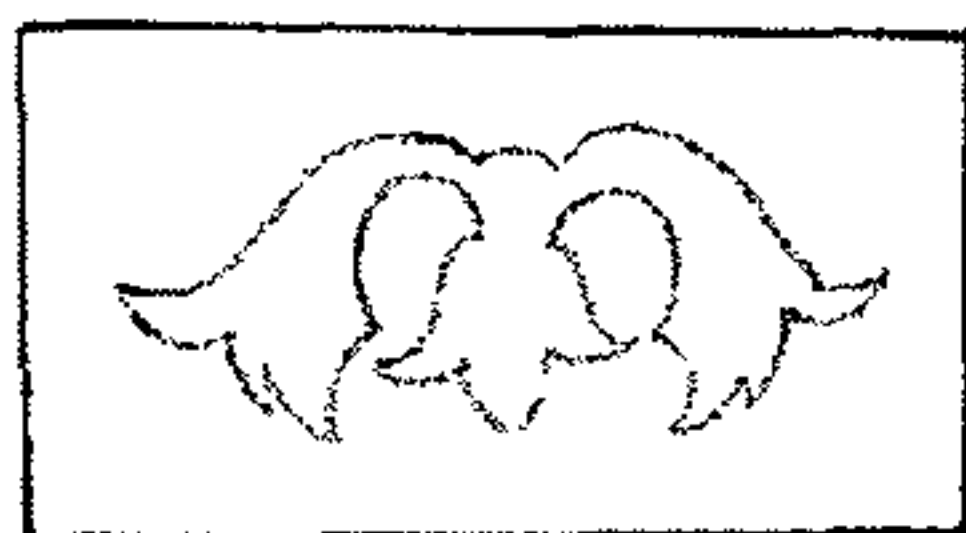
รูปที่ 5

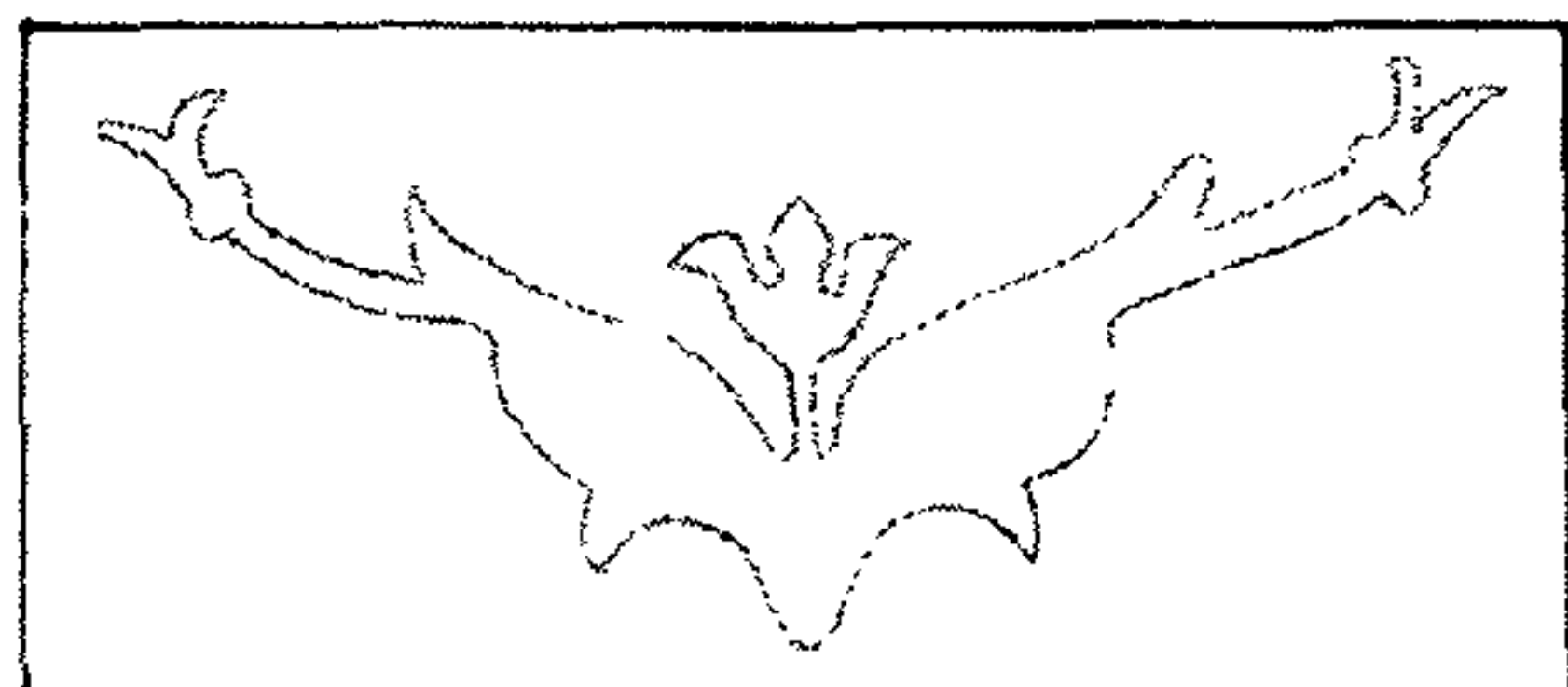
รูปที่ 6

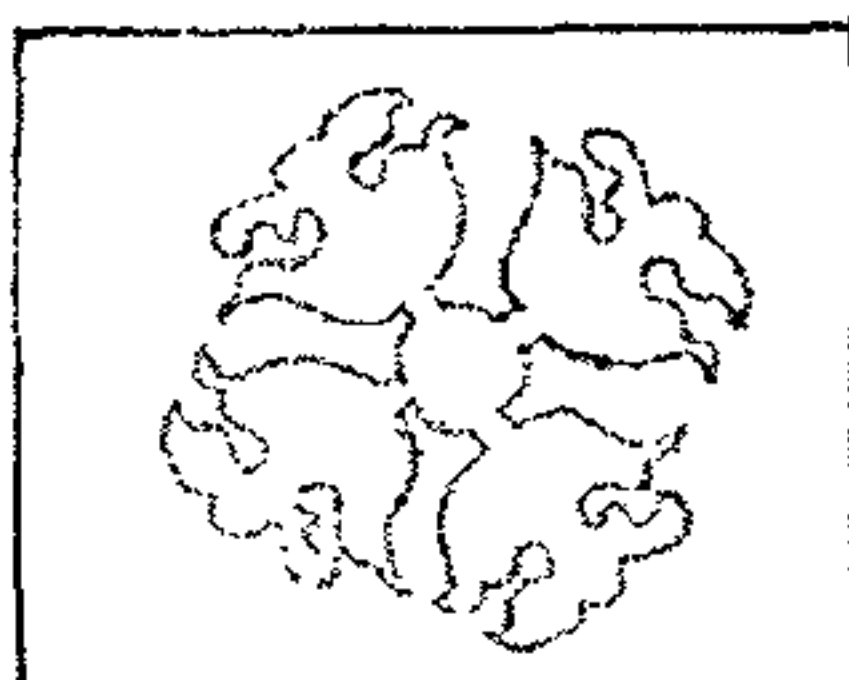
รูปที่ 7

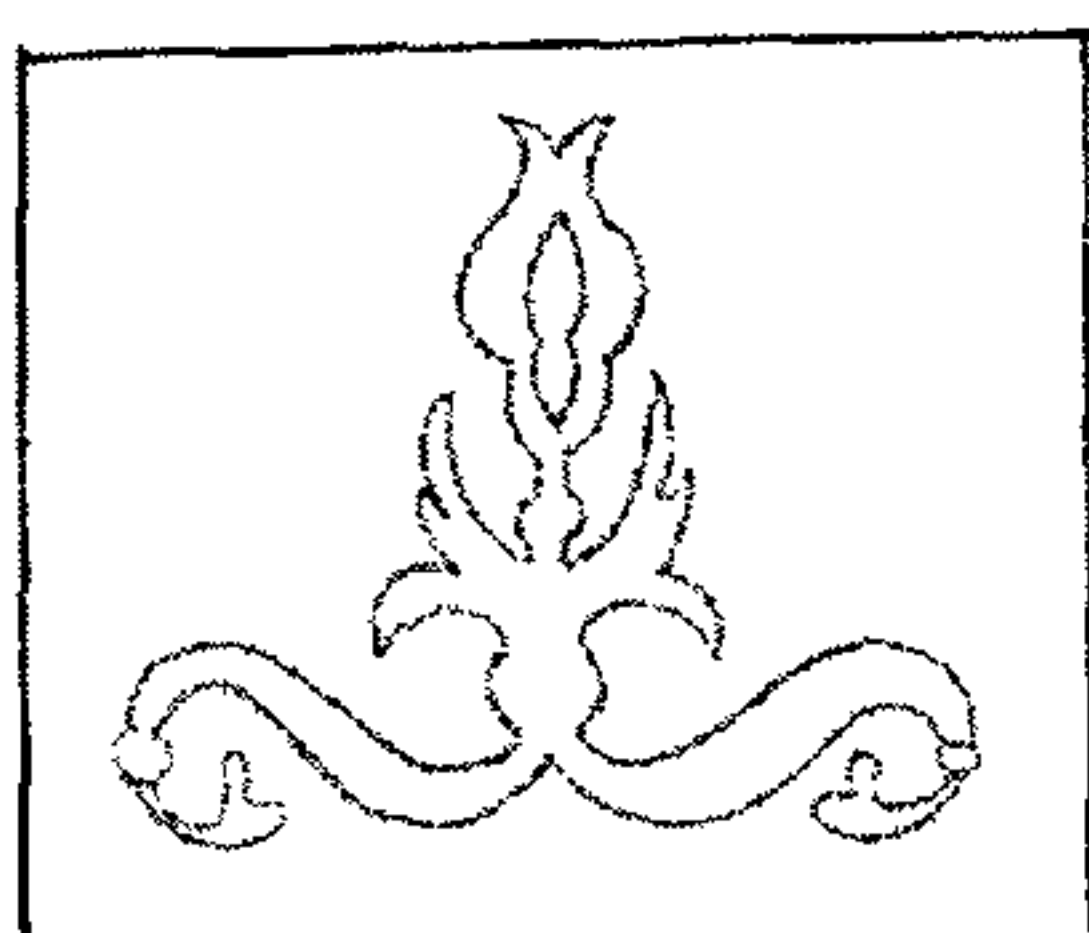
รูปที่ 8

รูปที่ 9

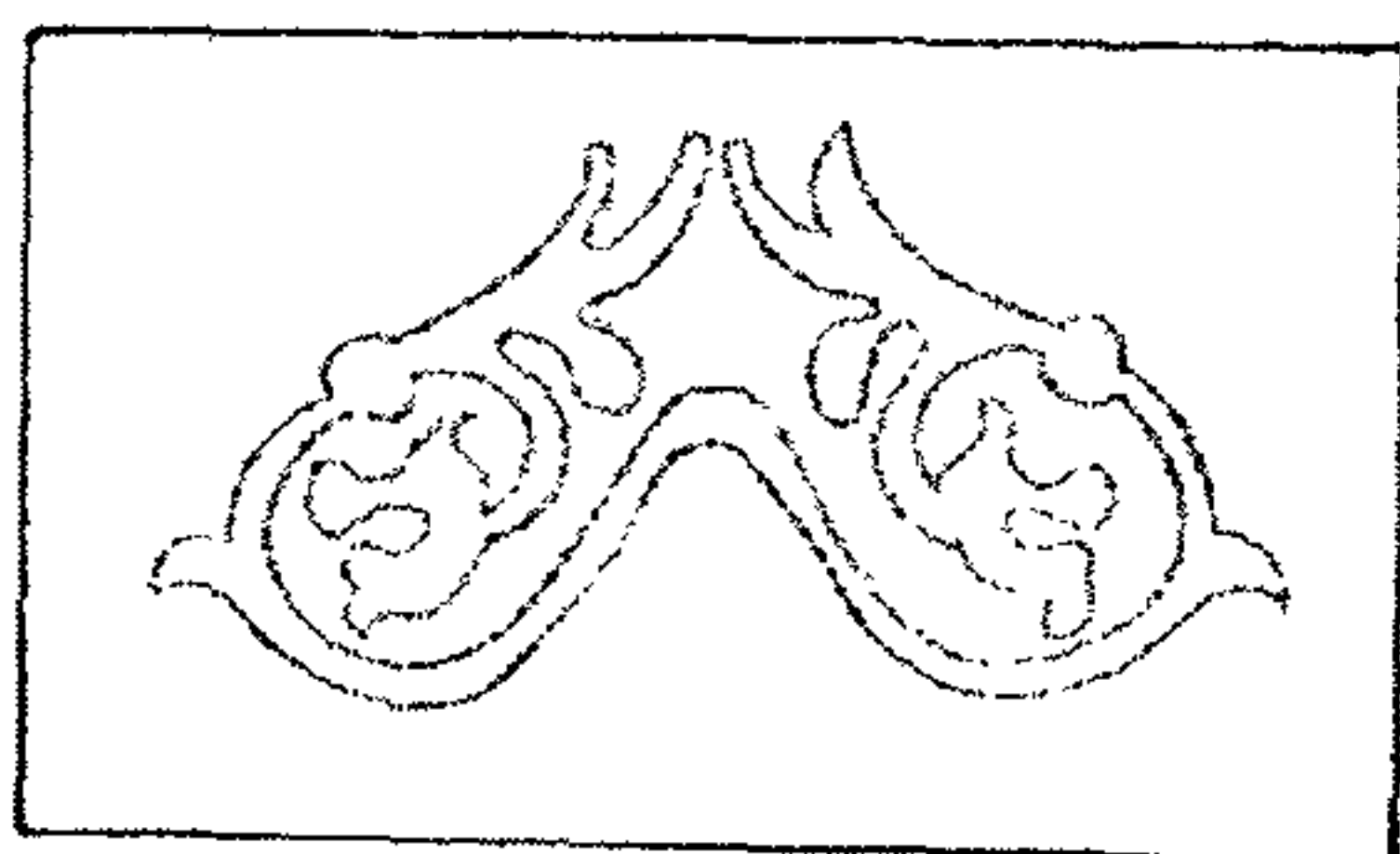
รูปที่ 10

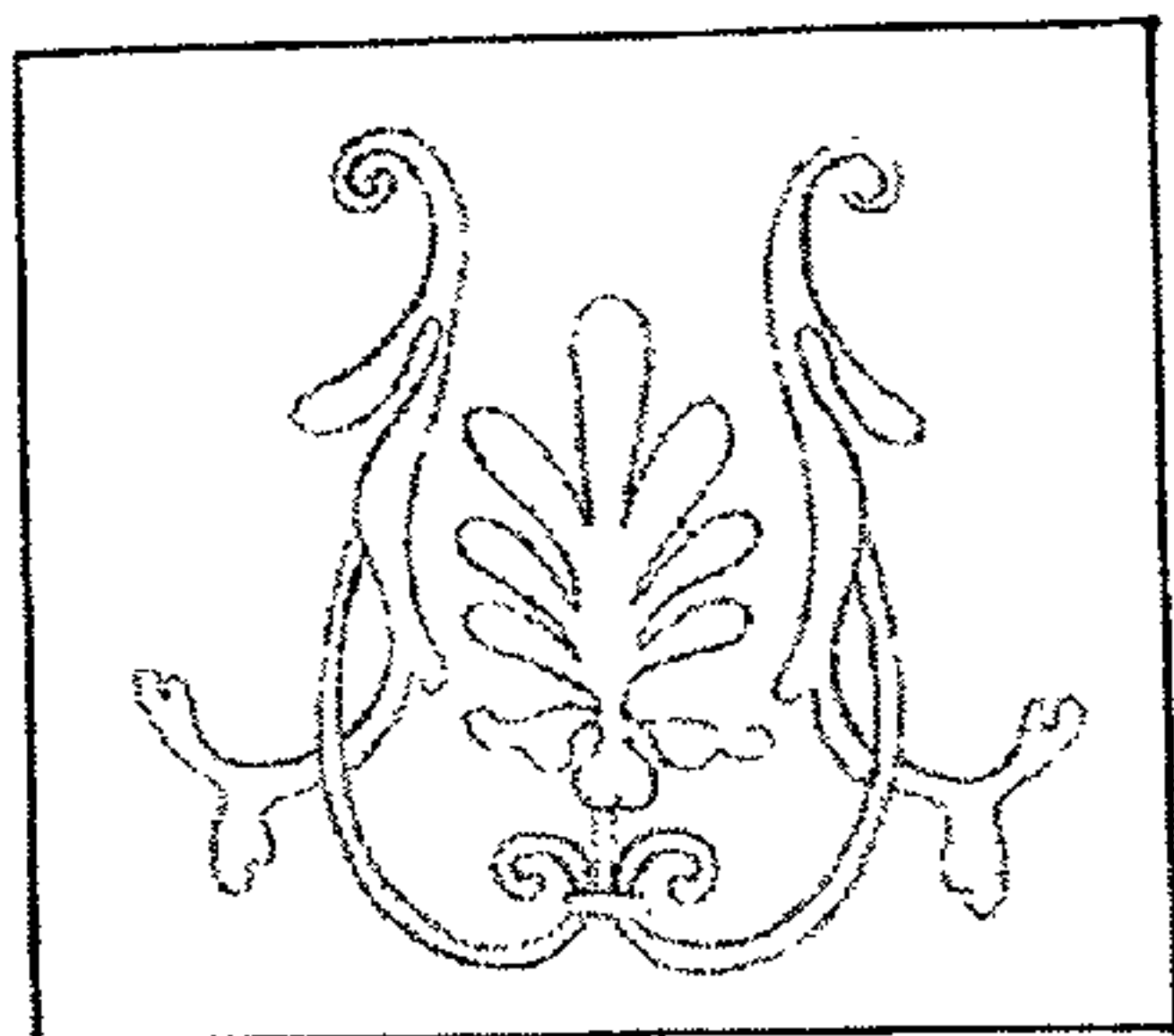
รูปที่ 11

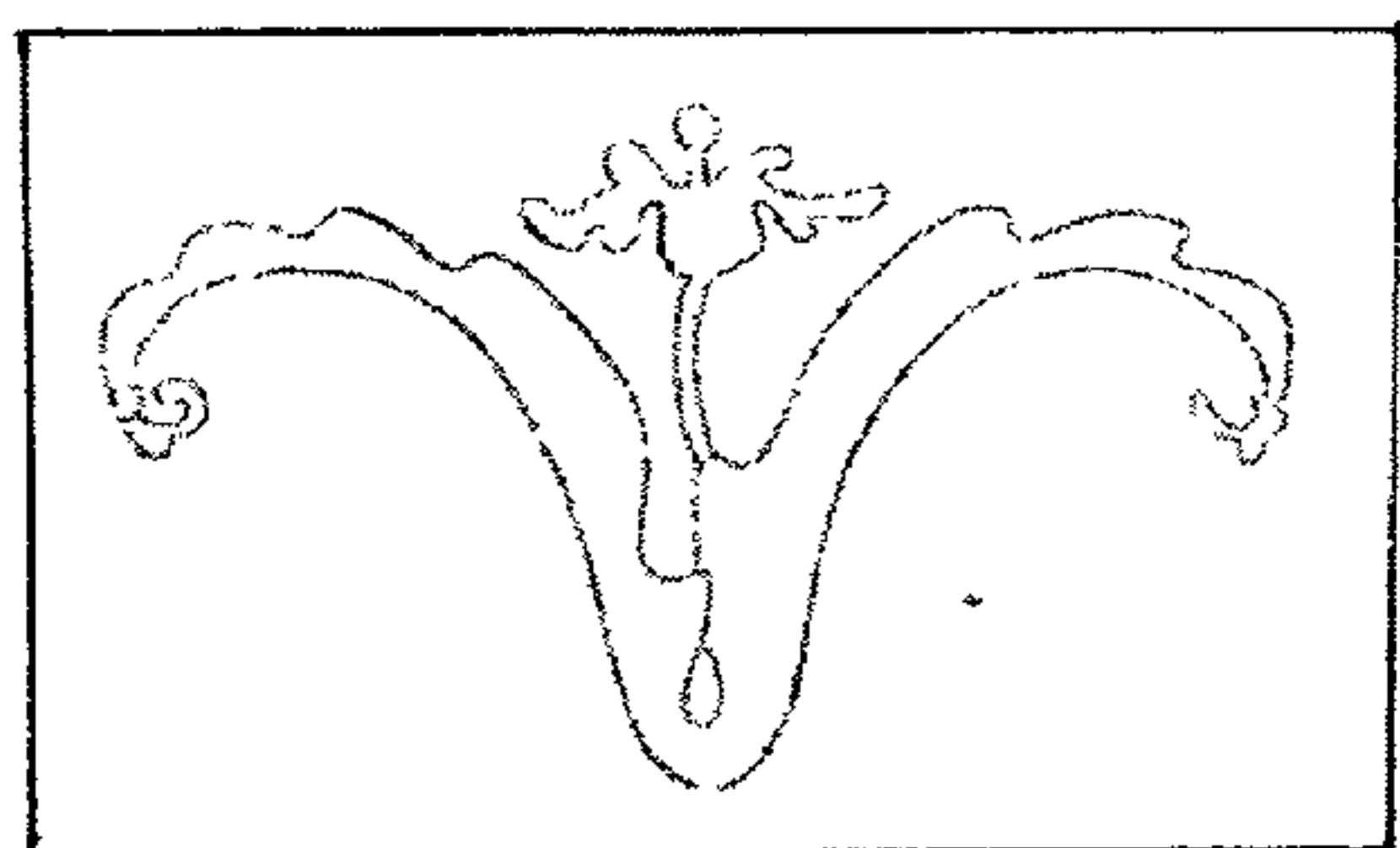
รูปที่ 12

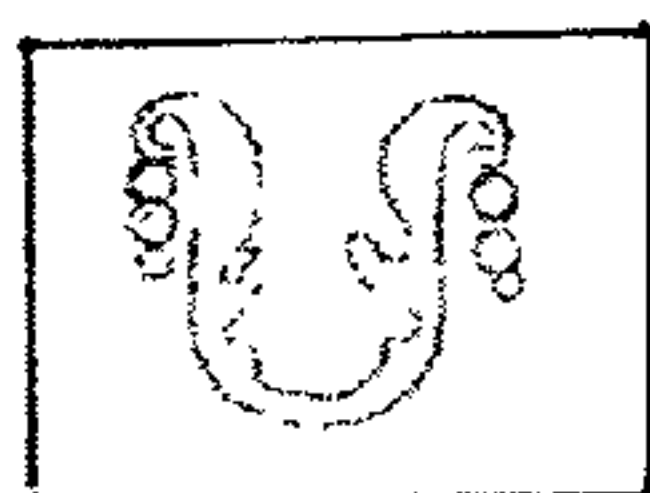
รูปที่ 13

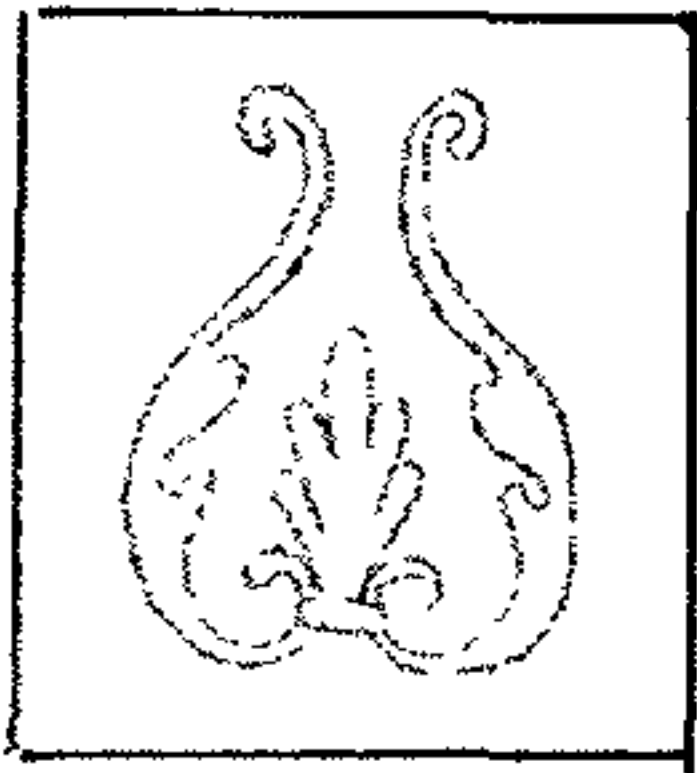
รูปที่ 14

รูปที่ 15

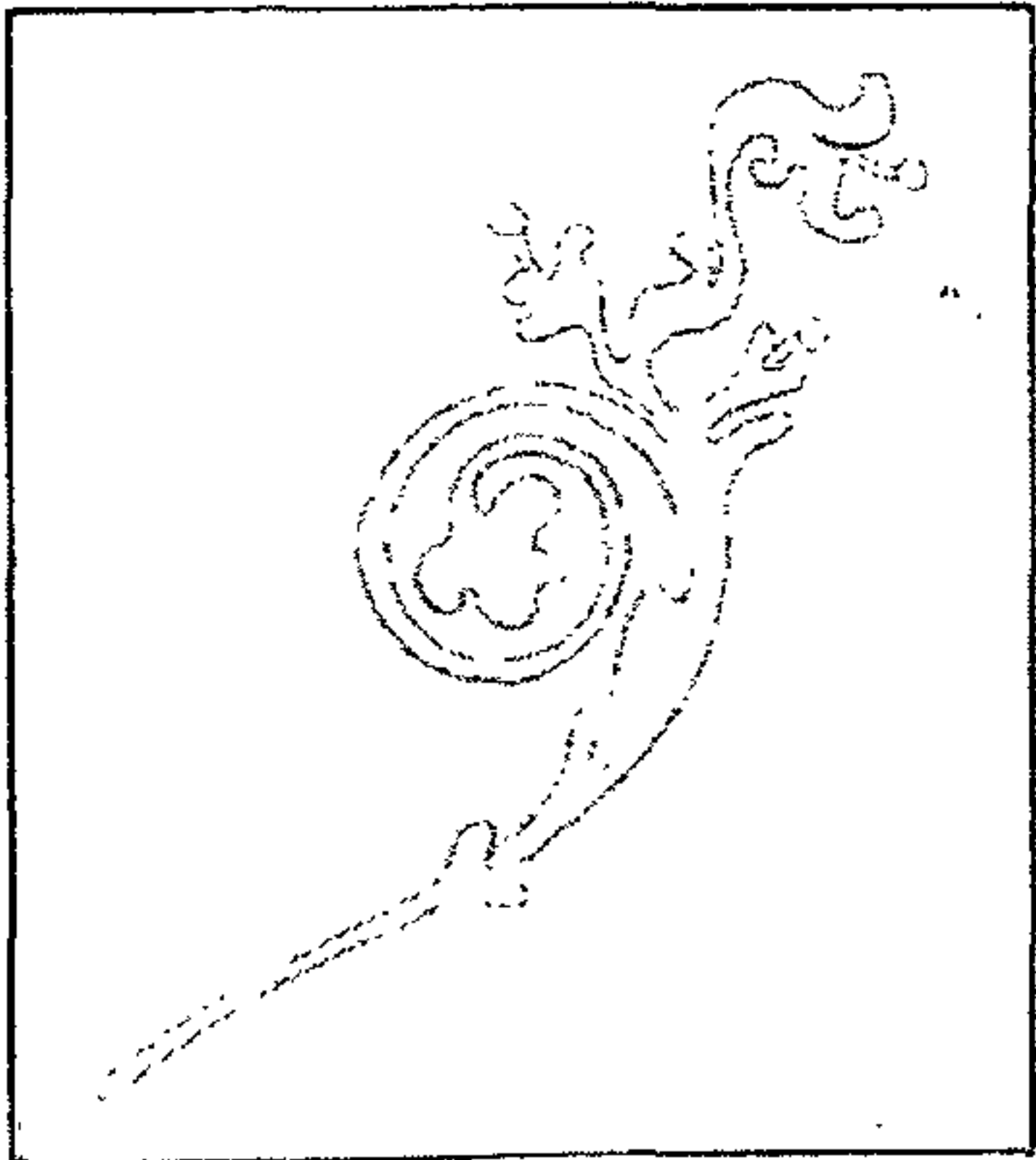
รูปที่16

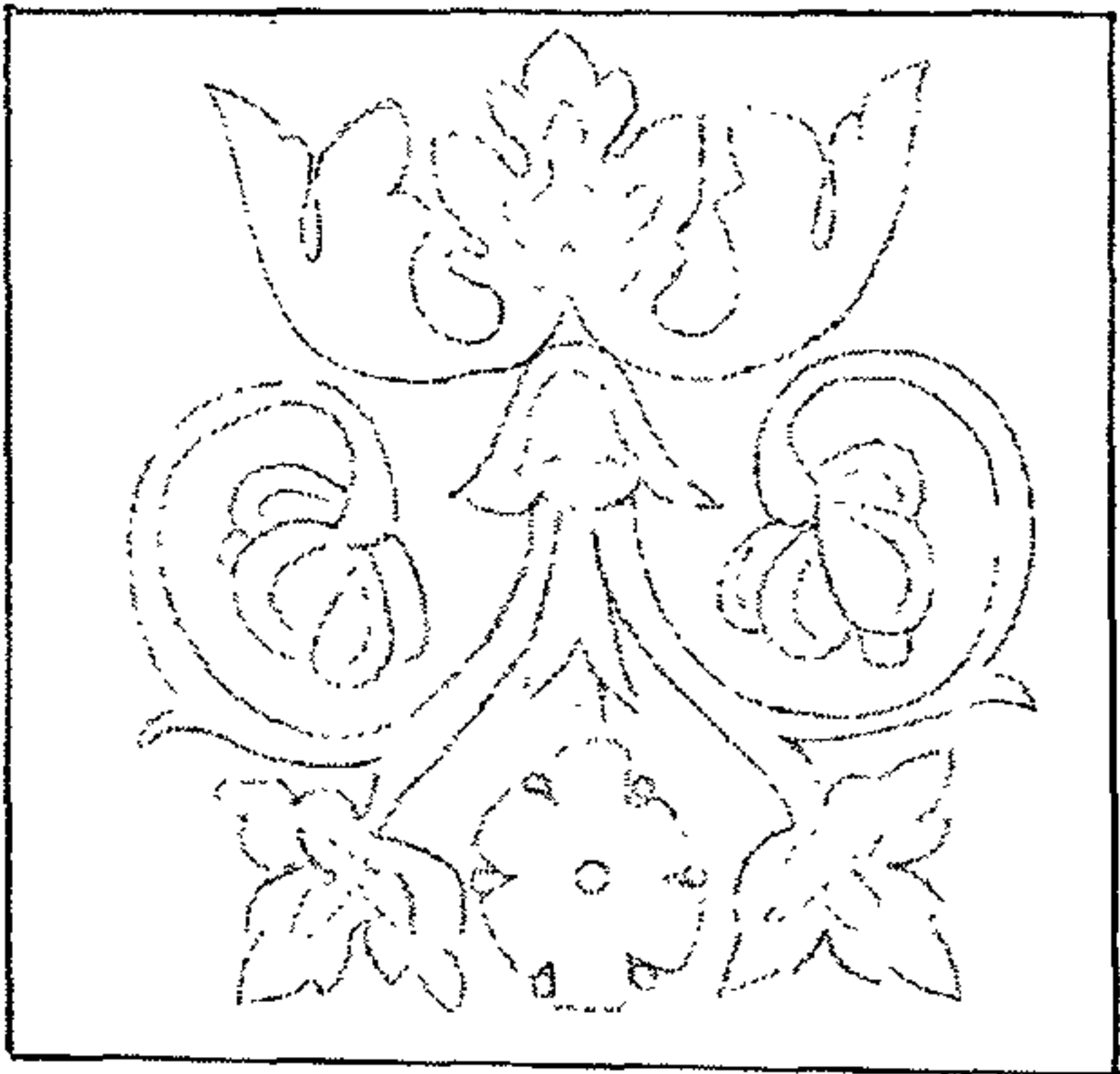
รูปที่17

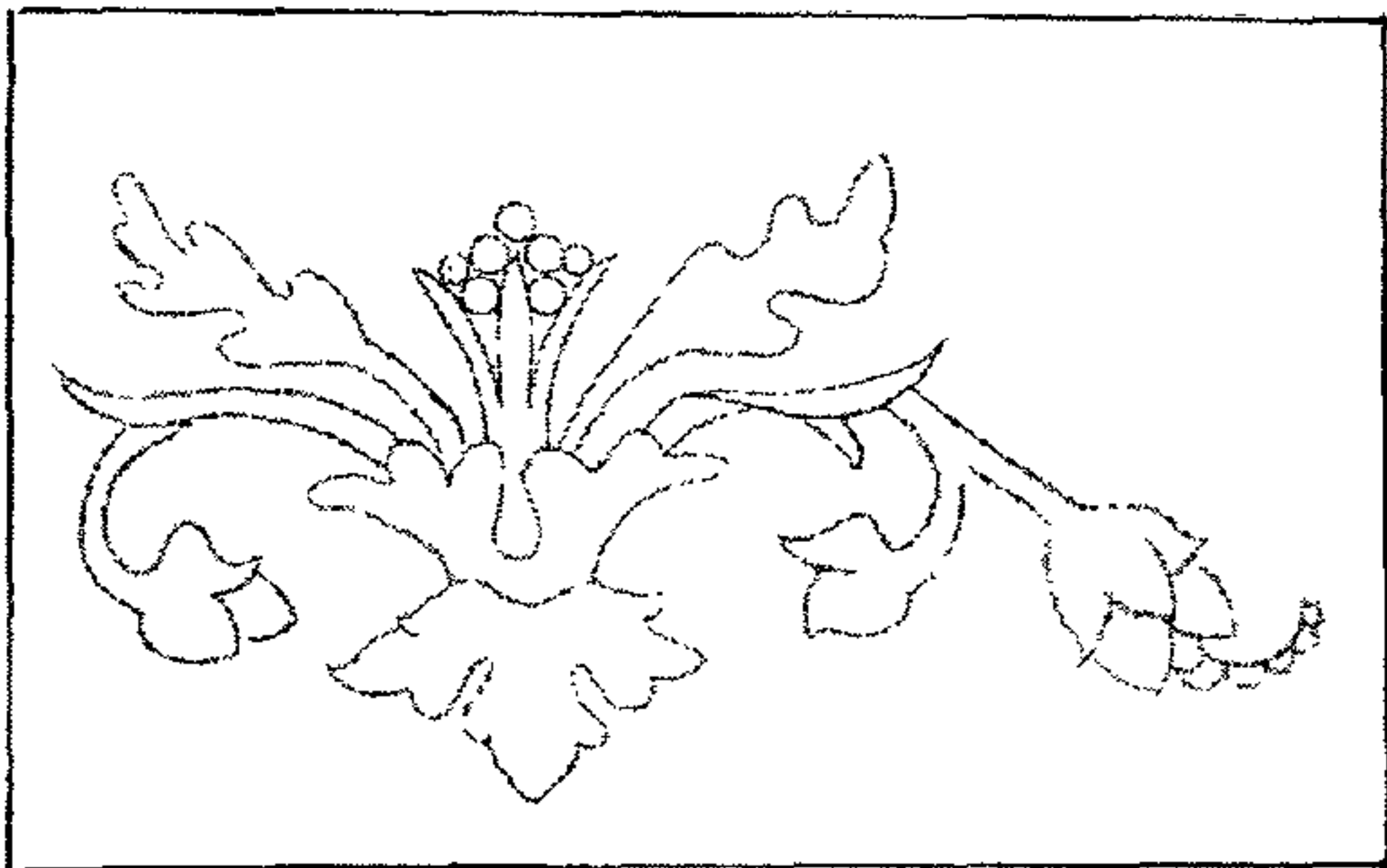
รูปที่18

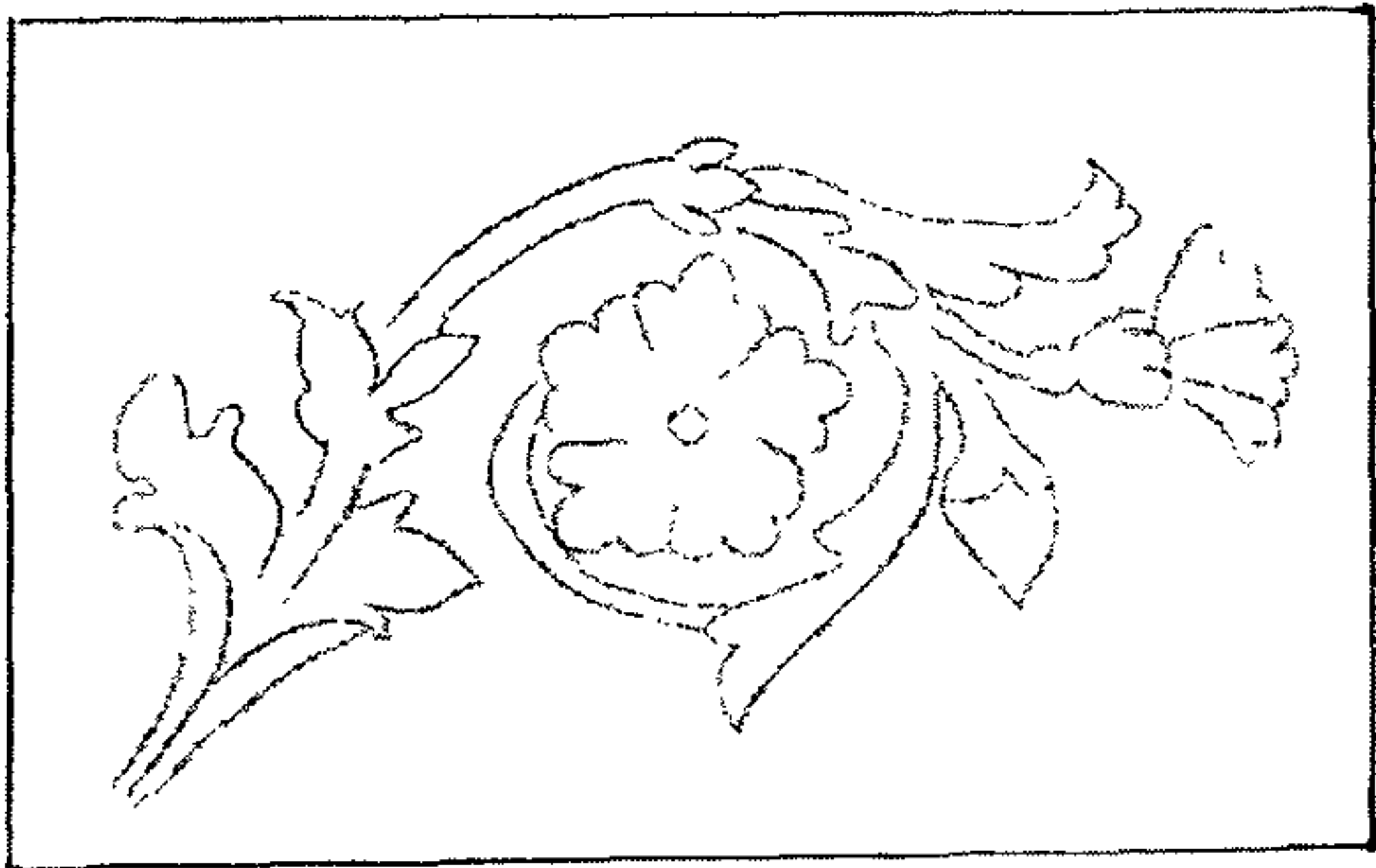
รูปที่19

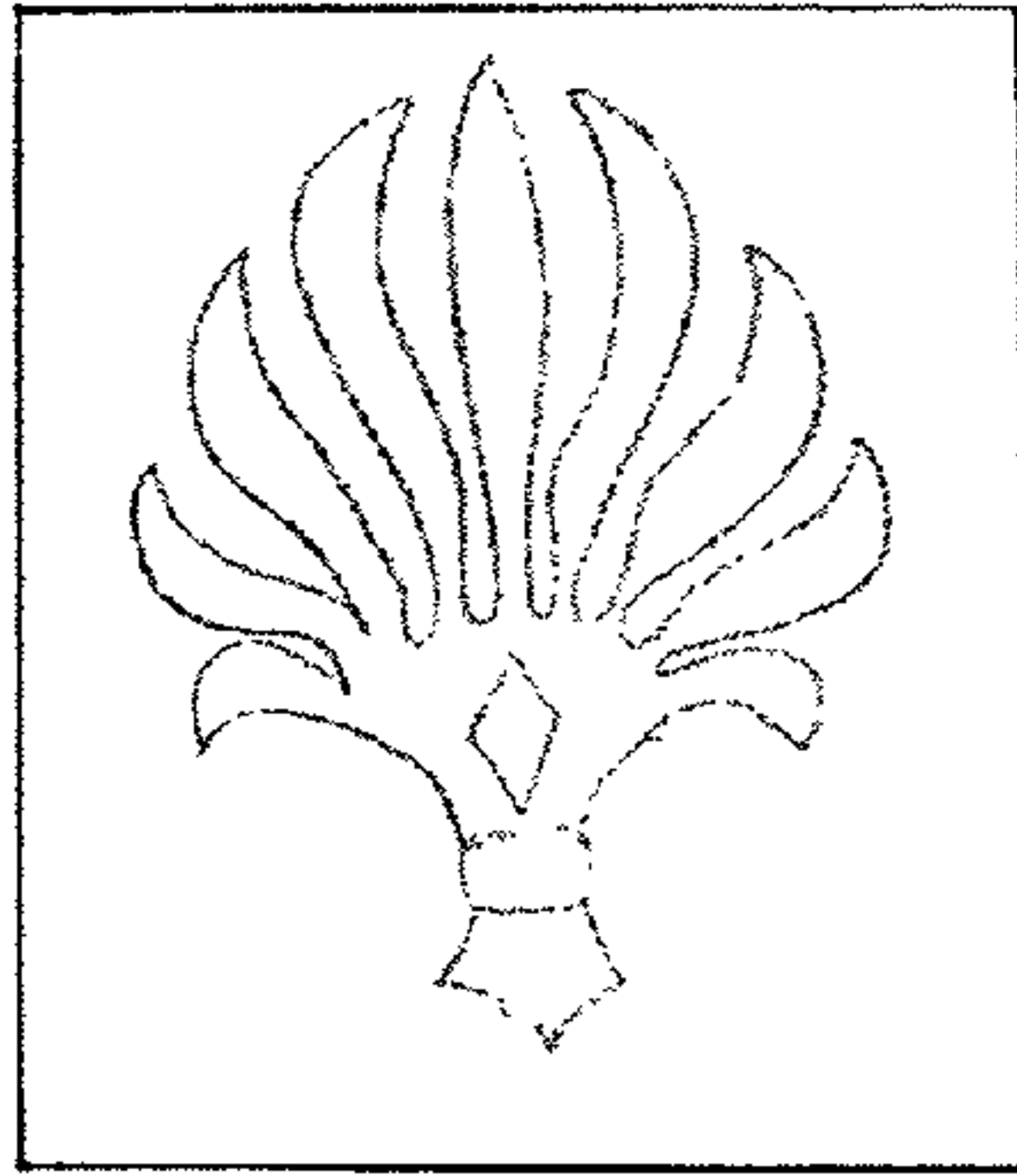
รูปที่20

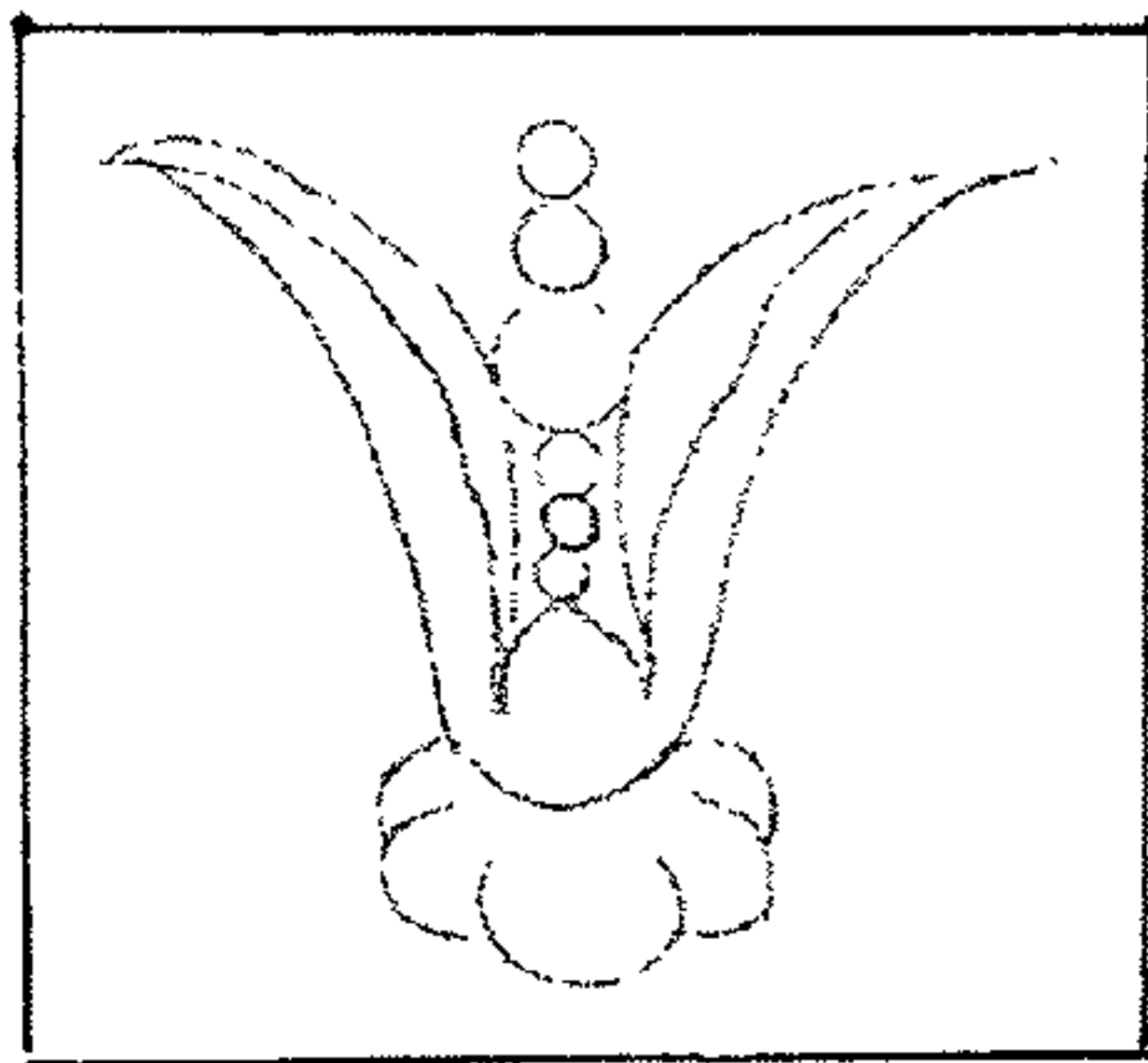
รูปที่21

รูปที่ 22

รูปที่ 23

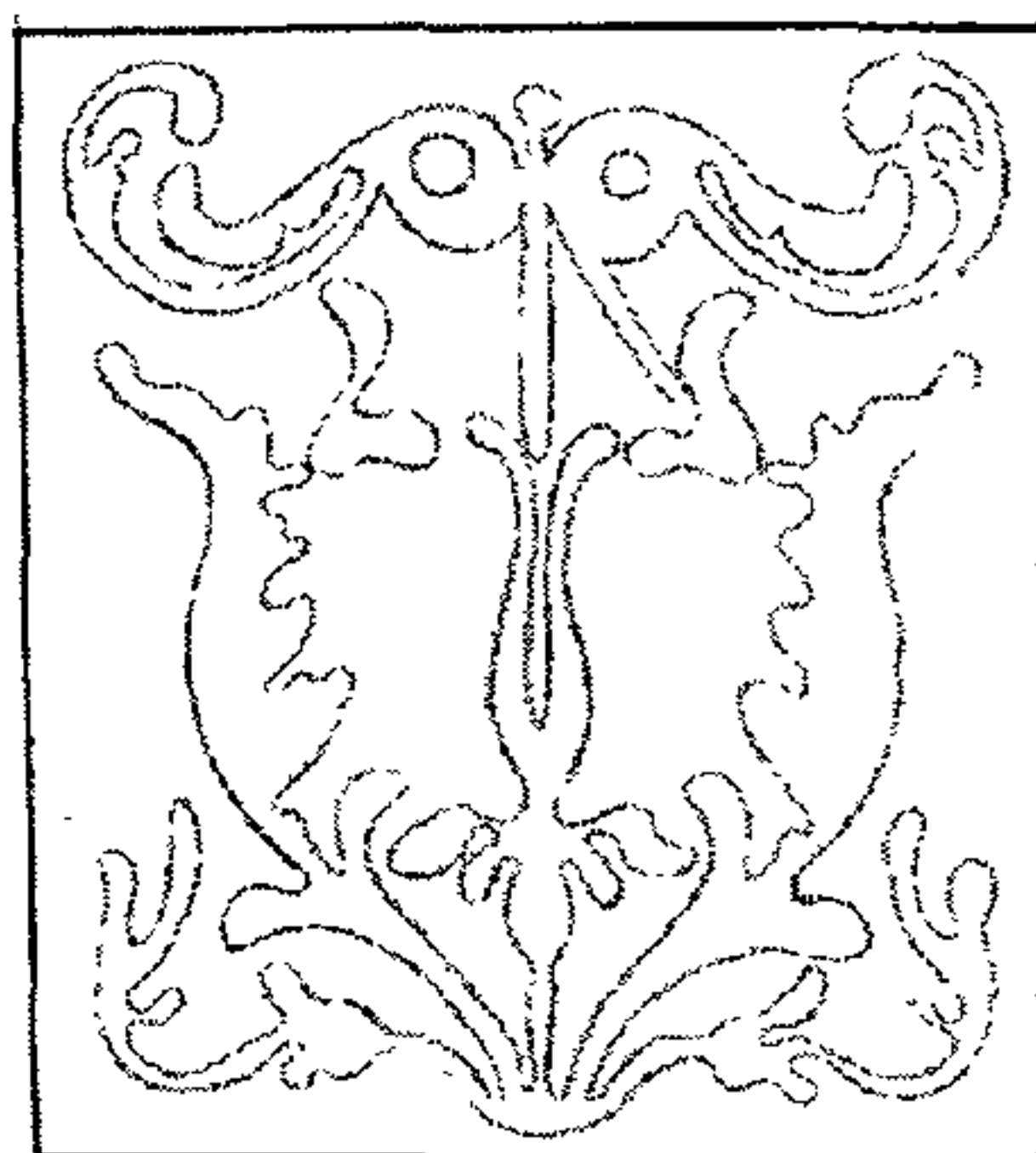
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์โครงสร้างของลวดลาย

4.2 วิเคราะห์รูปแบบของลวดลาย

4.3 วิเคราะห์กลวิธีในการผลิต

รูปที่ 1

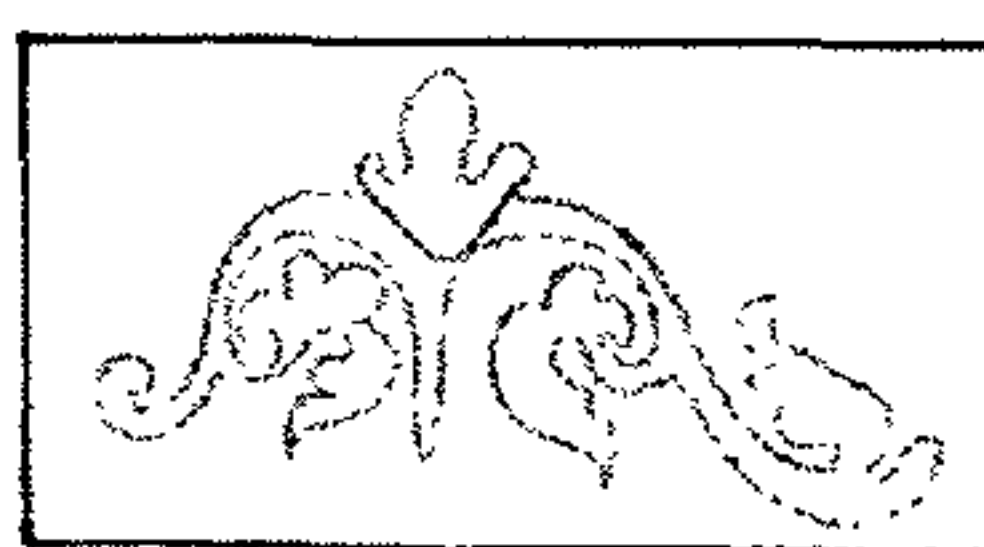

1.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

1.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

1.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงาน Wood Mosaic

รูปที่ 2

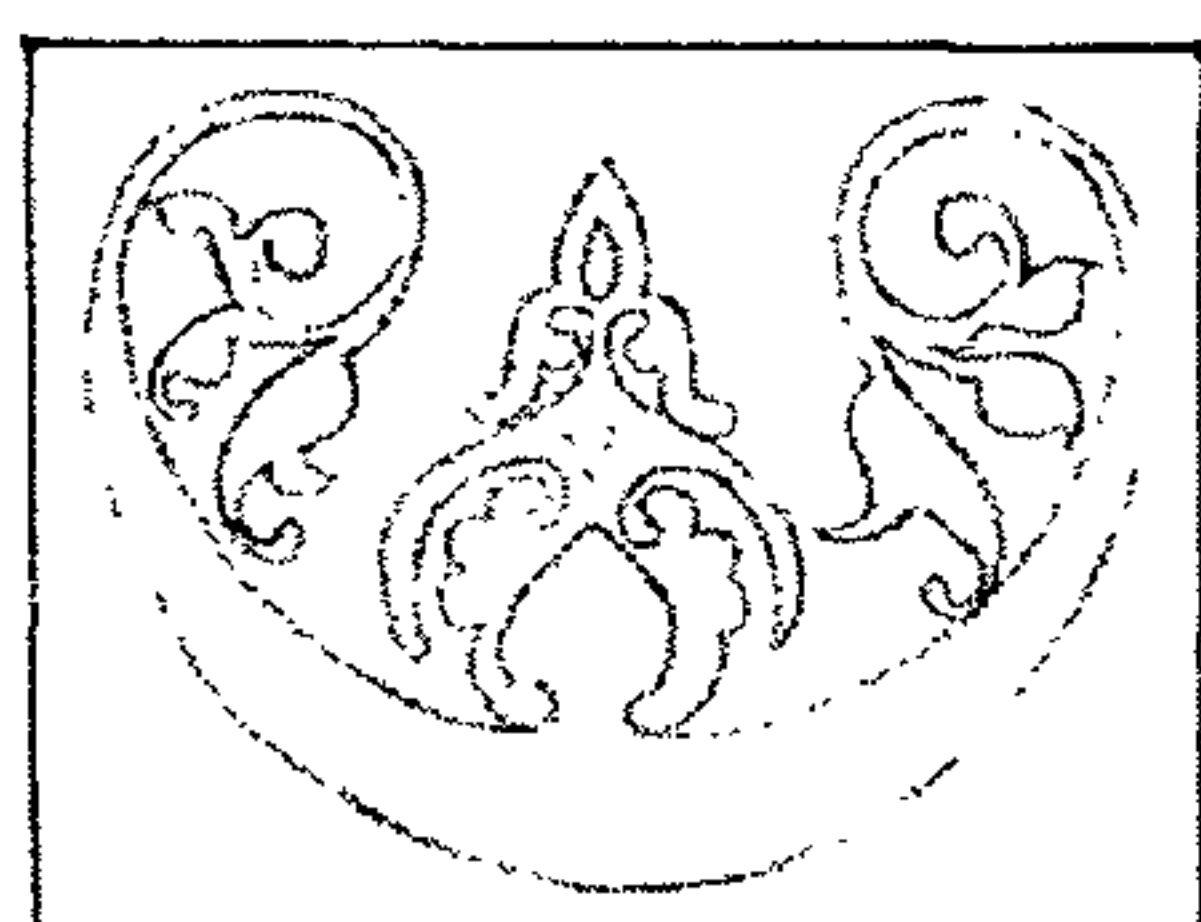

2.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสามเหลี่ยม

2.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติที่โค้งและขดไปมา

2.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานเย็บปักถักร้อย

รูปที่ 3

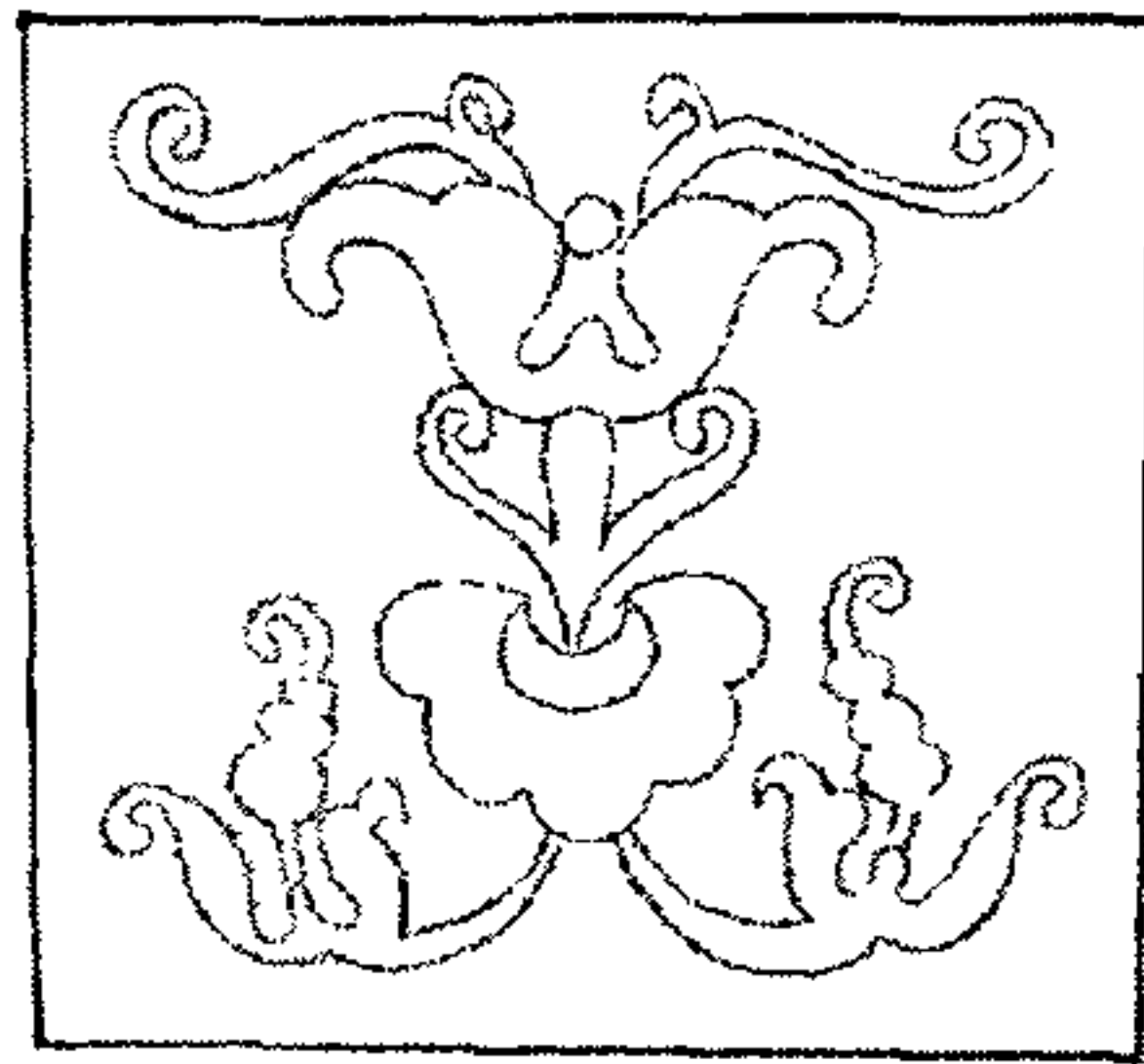

3.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างวงกลม

3.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติที่โค้งและขดไปมา

3.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานเย็บปักถักร้อย

รูปที่ 4

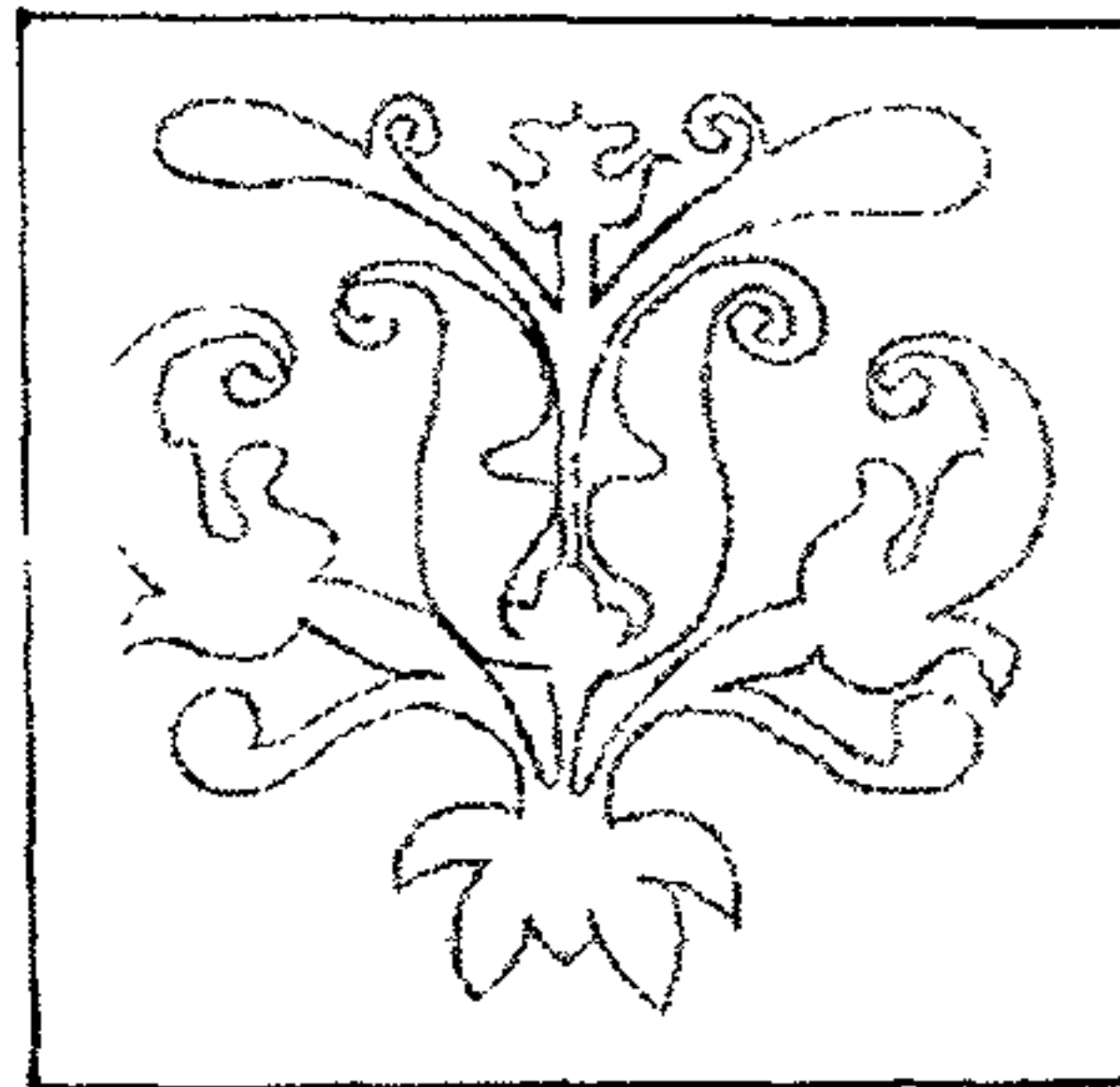

4.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

4.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ เป็นเกสรดอกไม้

4.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานเย็บปักถักร้อย

รูปที่ 5

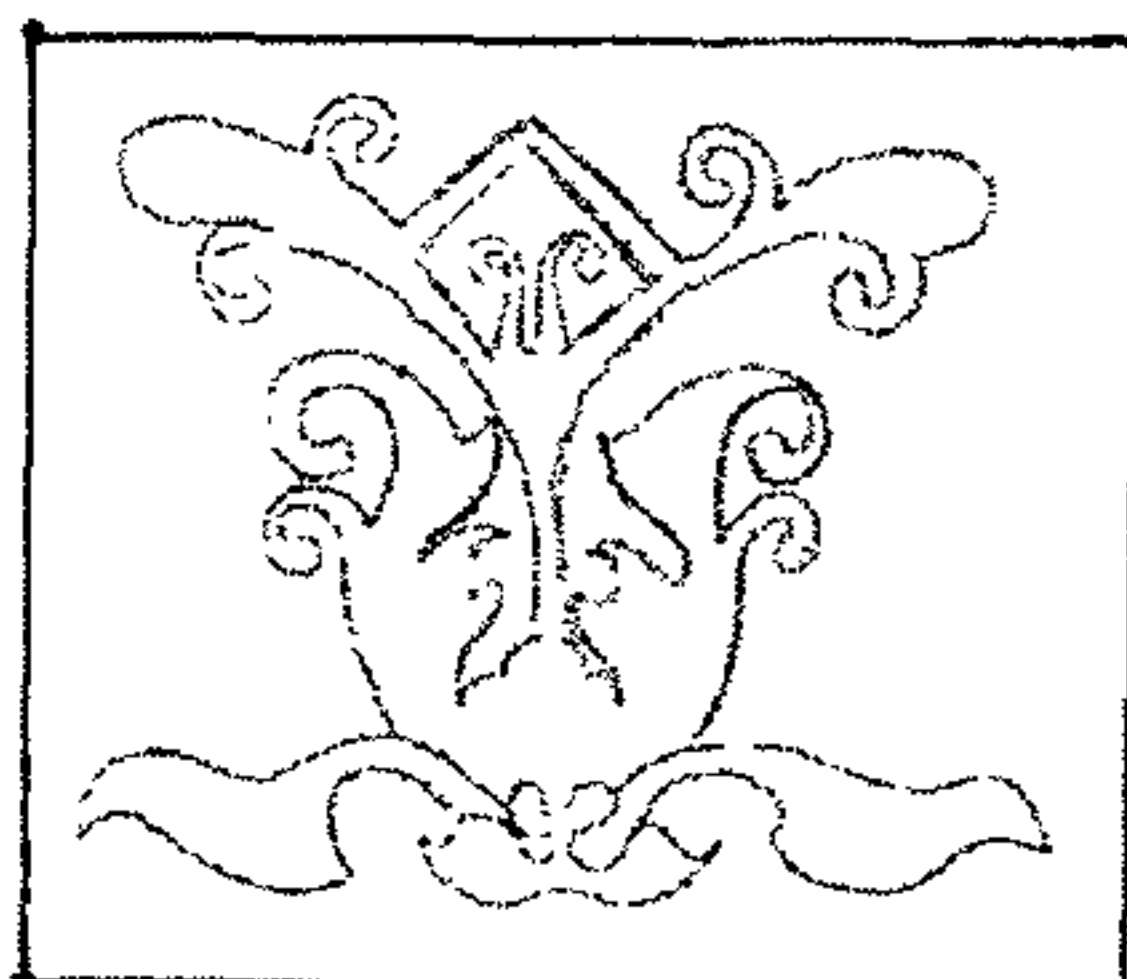

5.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างวงกลม

5.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ เป็นเกสรดอกไม้

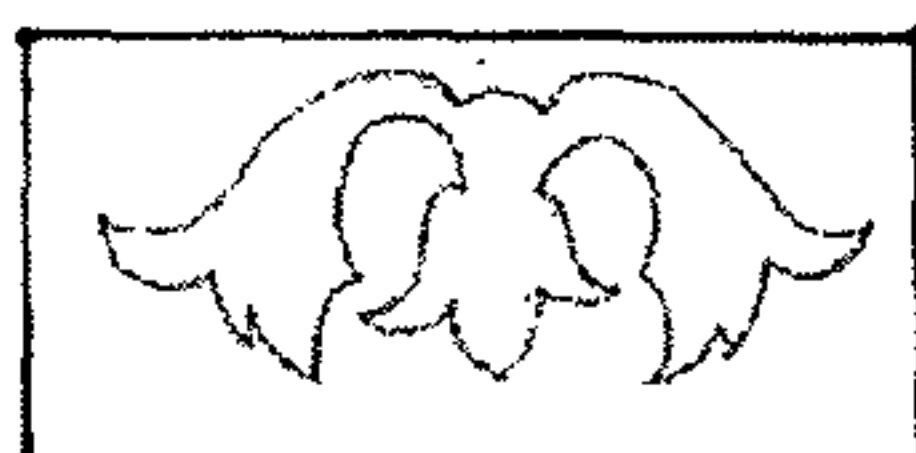
5.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานเย็บปักถักร้อย

รูปที่ 6

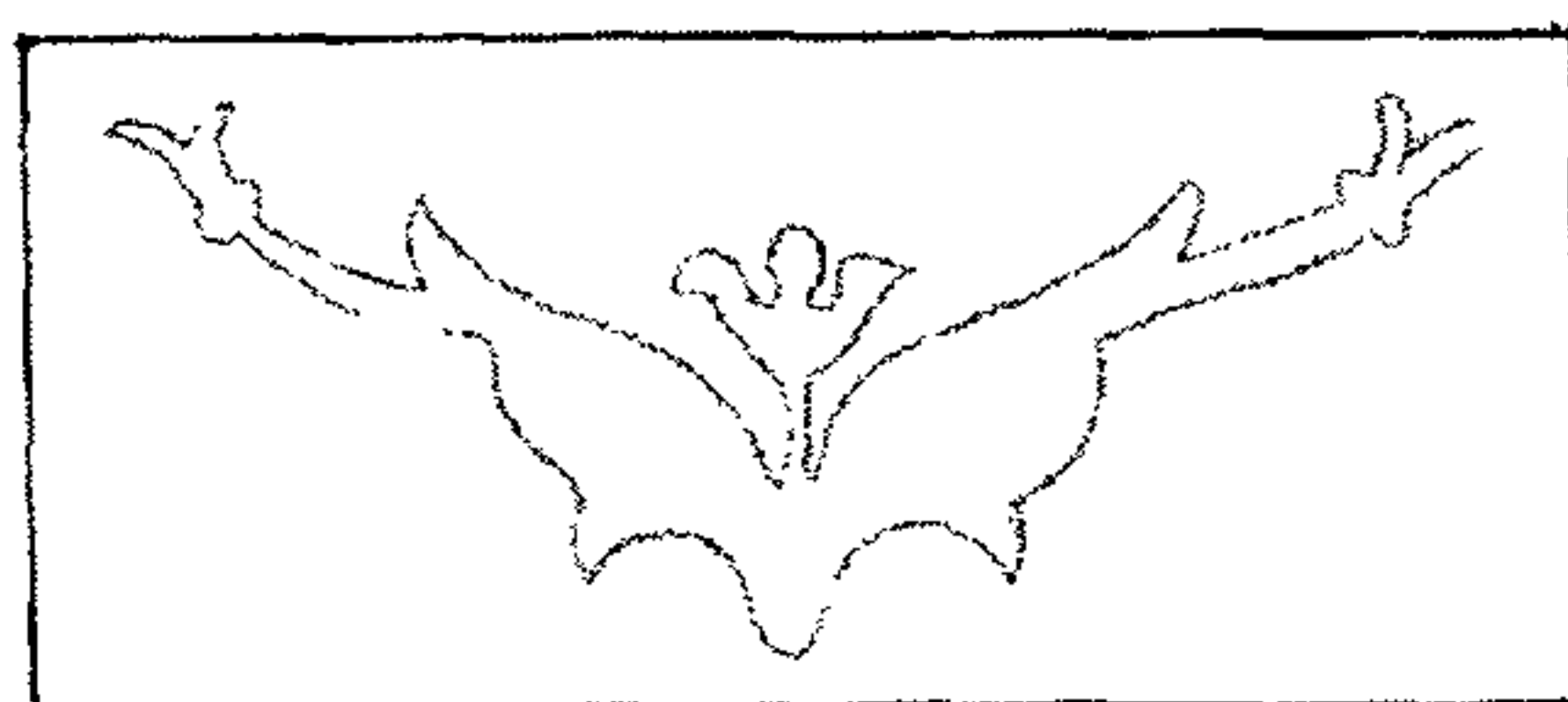
- 6.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างวงกลม
- 6.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ เป็นดอกไม้
- 6.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานเย็บปักถักร้อย

รูปที่ 7

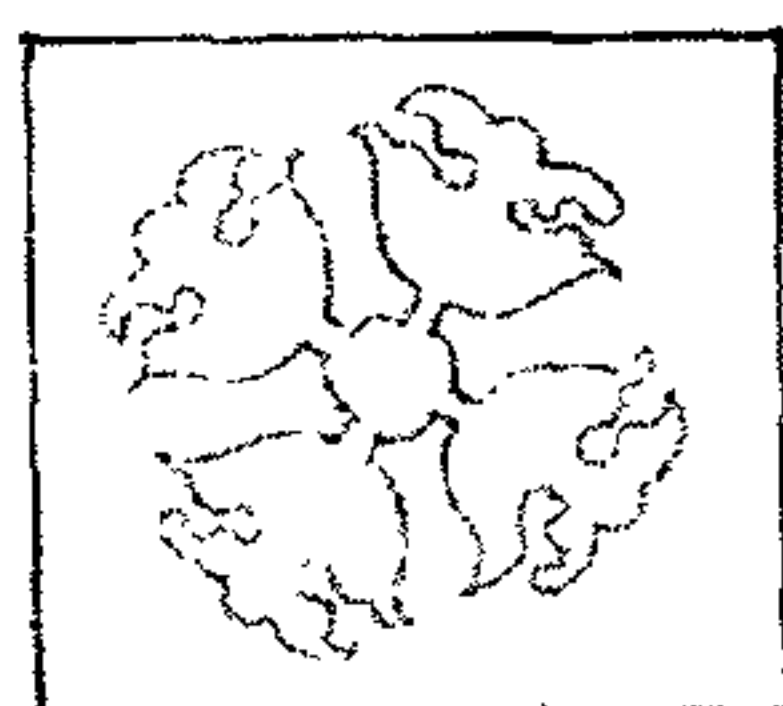
- 7.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม
- 7.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ
- 7.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานตักแต่งฝาผนัง

รูปที่ 8

- 8.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสามเหลี่ยม
- 8.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ
- 8.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานตักแต่งฝาผนัง

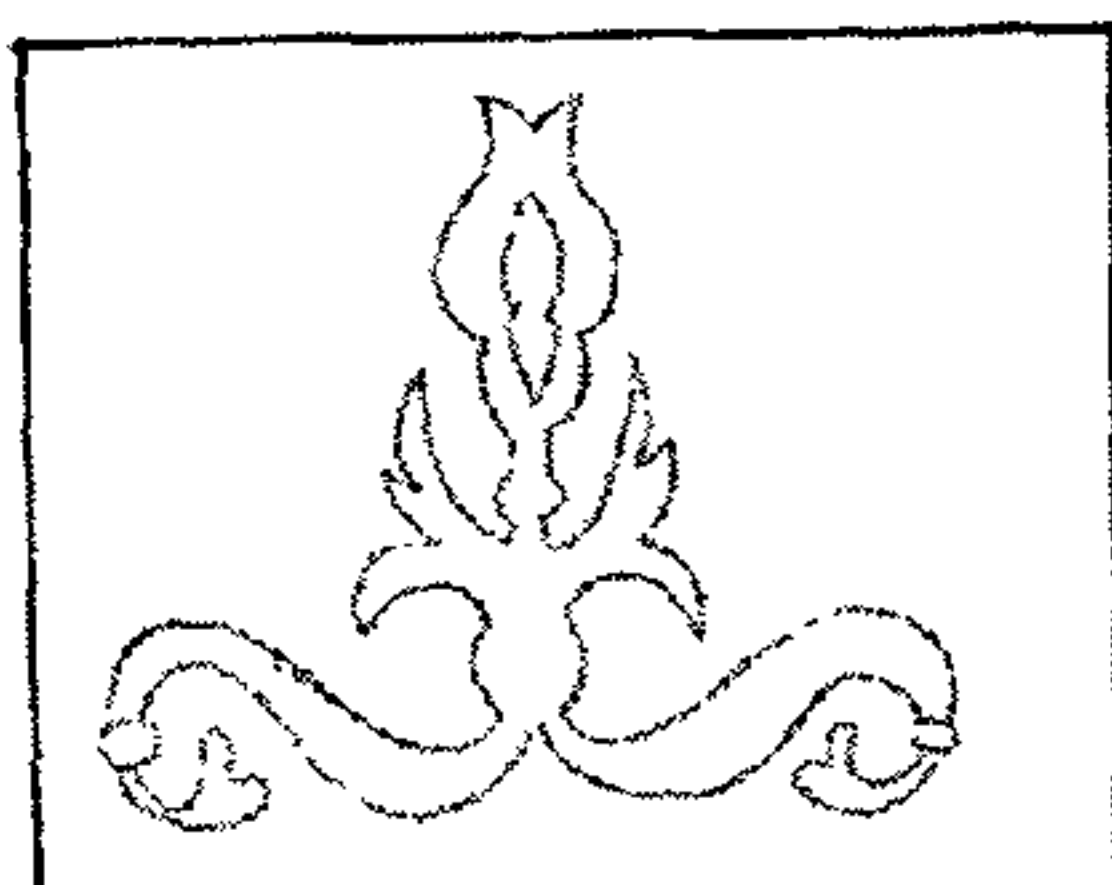
รูปที่ 9

- 9.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างวงกลม
- 9.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

9.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานตกแต่งฝ้าผนัง

รูปที่ 10

10.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสามเหลี่ยม

10.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

10.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานตกแต่งฝ้าผนัง

รูปที่ 11

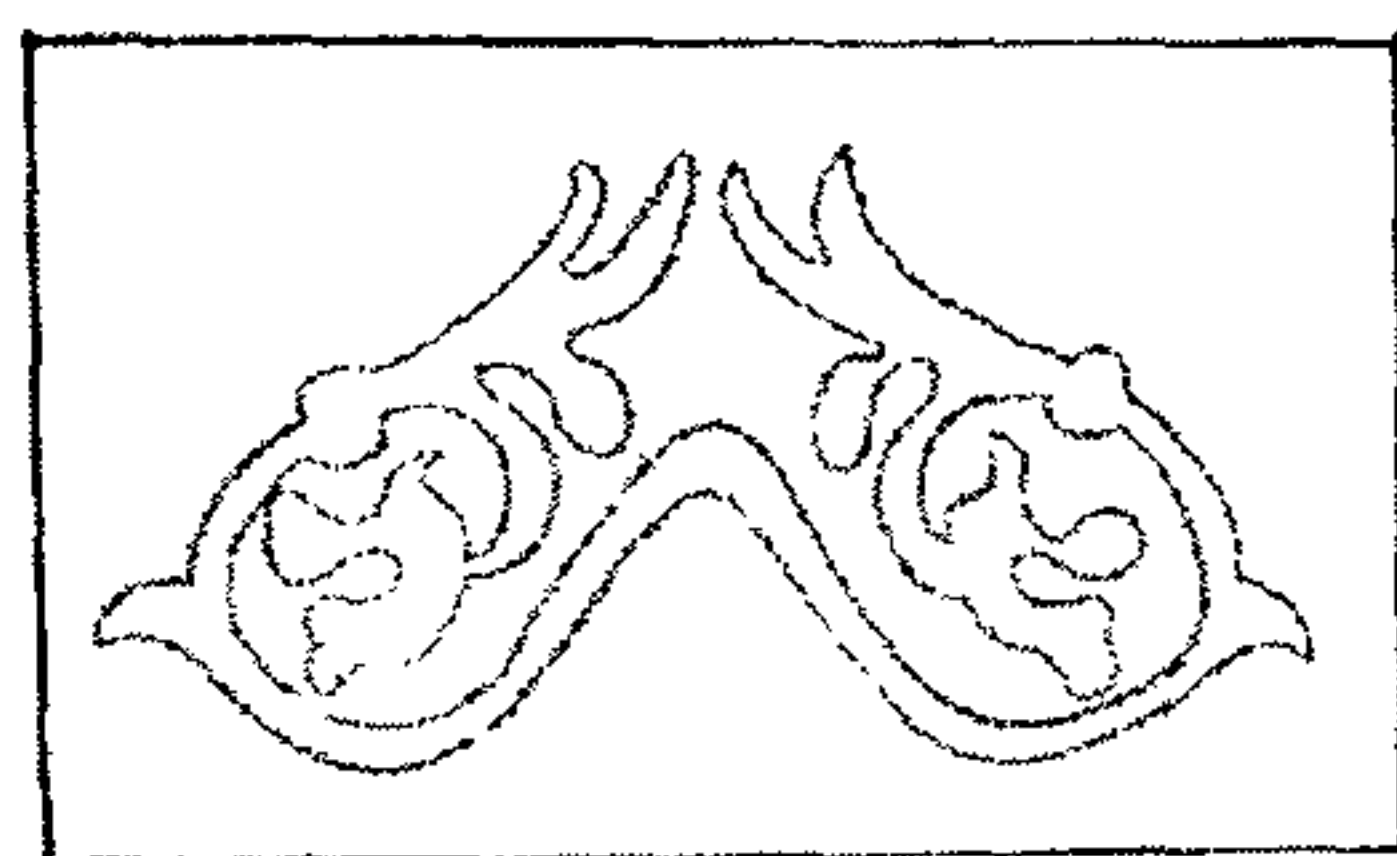

11.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสามเหลี่ยม

11.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

11.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานตกแต่งฝ้าผนัง

รูปที่ 12

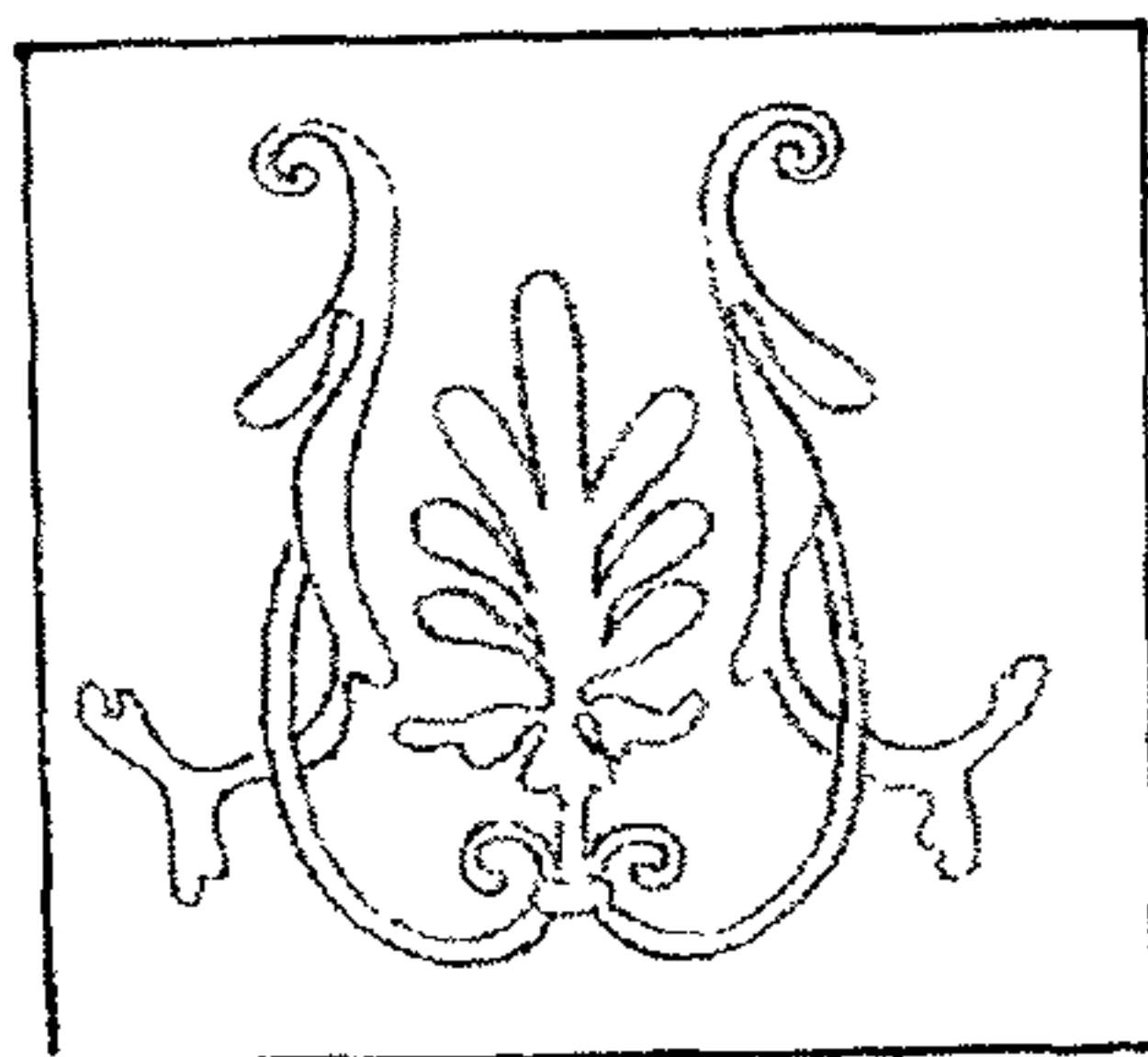

12.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสามเหลี่ยม

12.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

12.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานตกแต่งฝ้าผนัง

รูปที่ 13

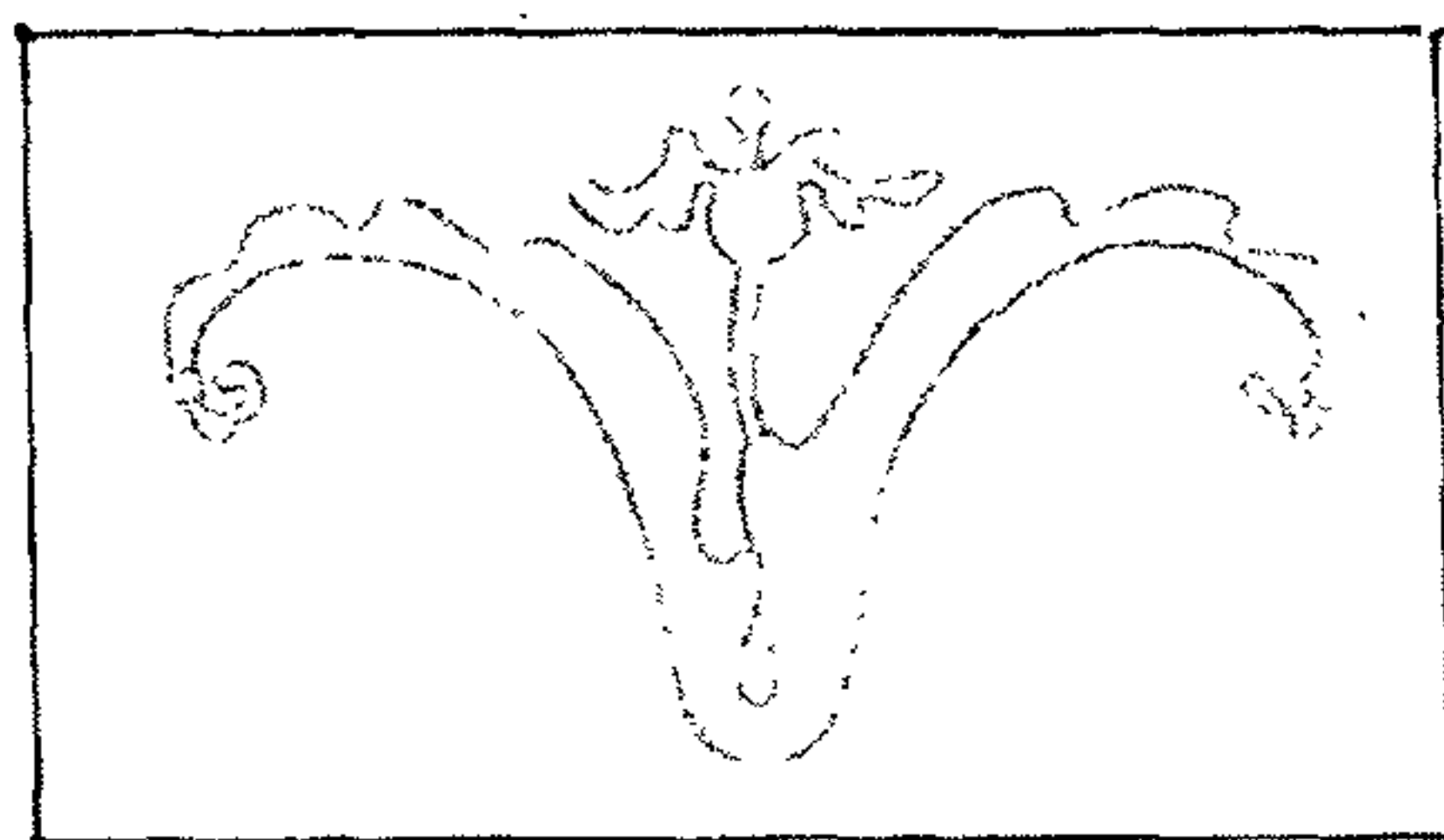

13.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

13.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

13.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานฝังหินอ่อน

รูปที่ 14

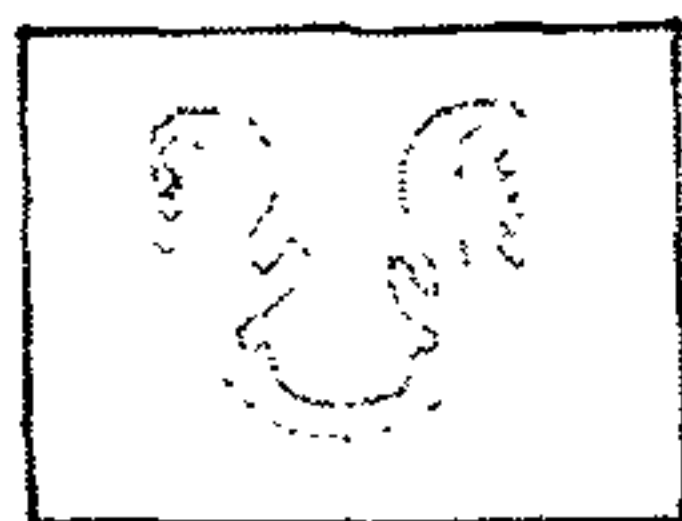

14.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสามเหลี่ยม

14.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

14.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานฝังหินอ่อน

รูปที่ 15

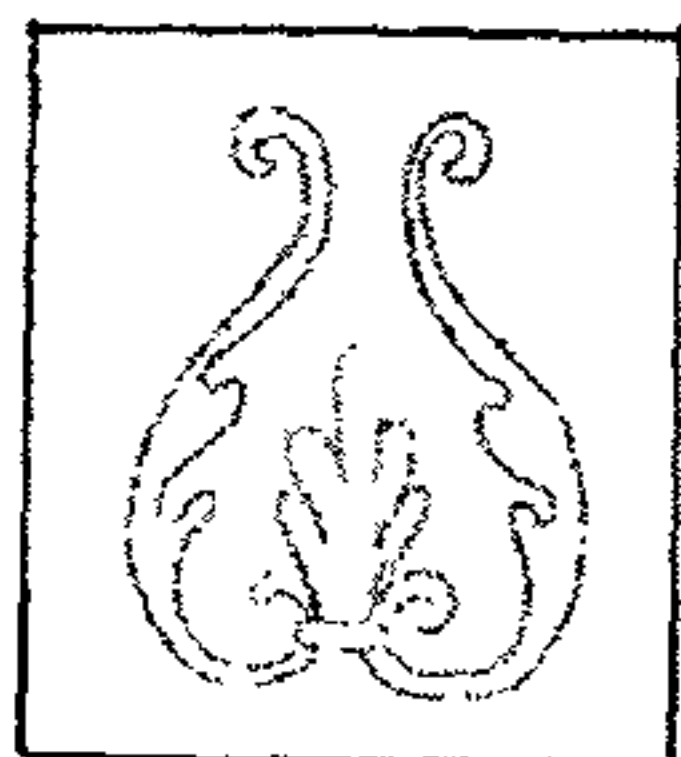

15.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

15.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

15.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานฝังหินอ่อน

รูปที่ 16

16.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

16.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

16.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานฝังหินอ่อน

รูปที่ 17

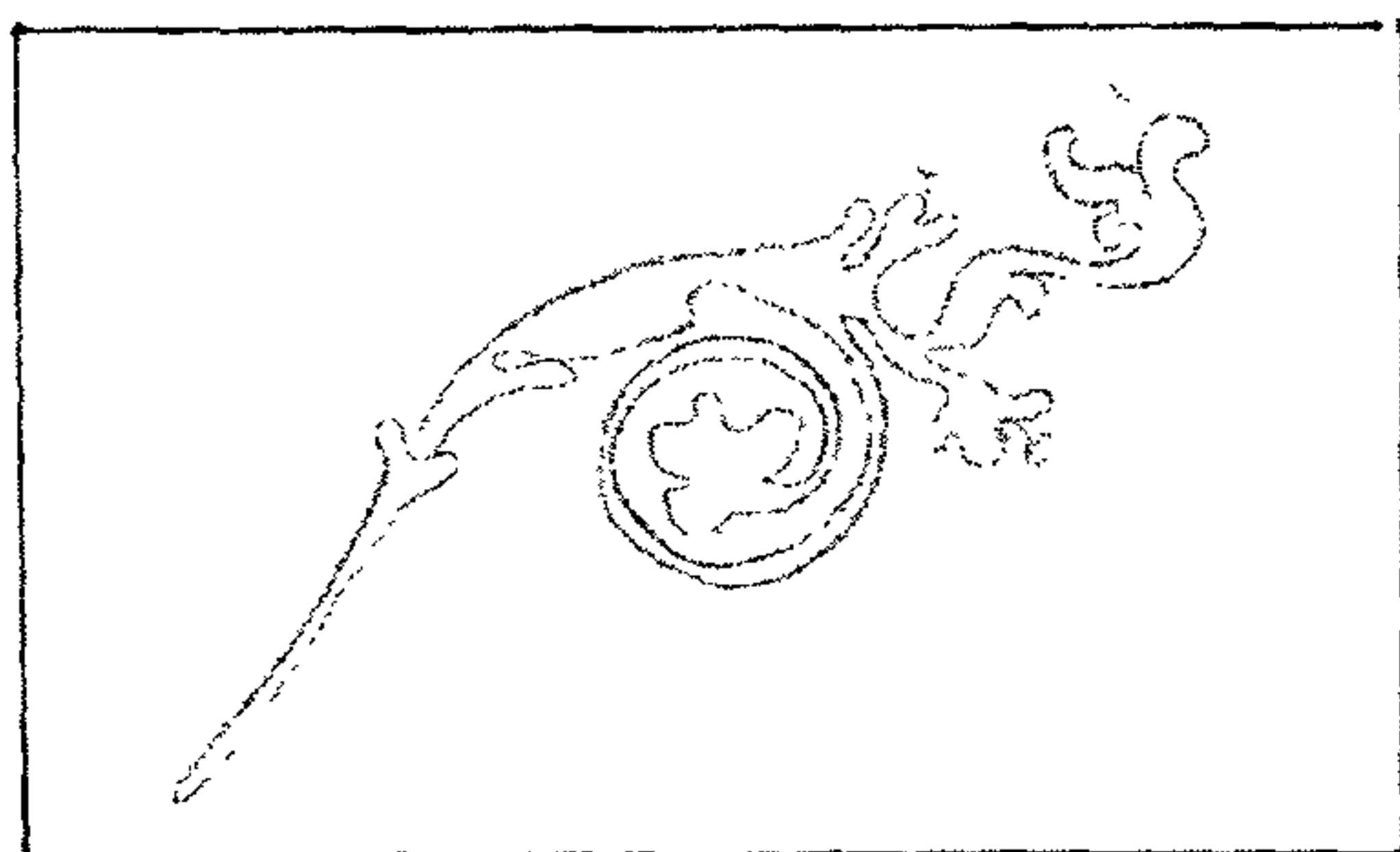

17.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างวงกลม

17.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

17.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานฝังหินอ่อน

รูปที่ 18

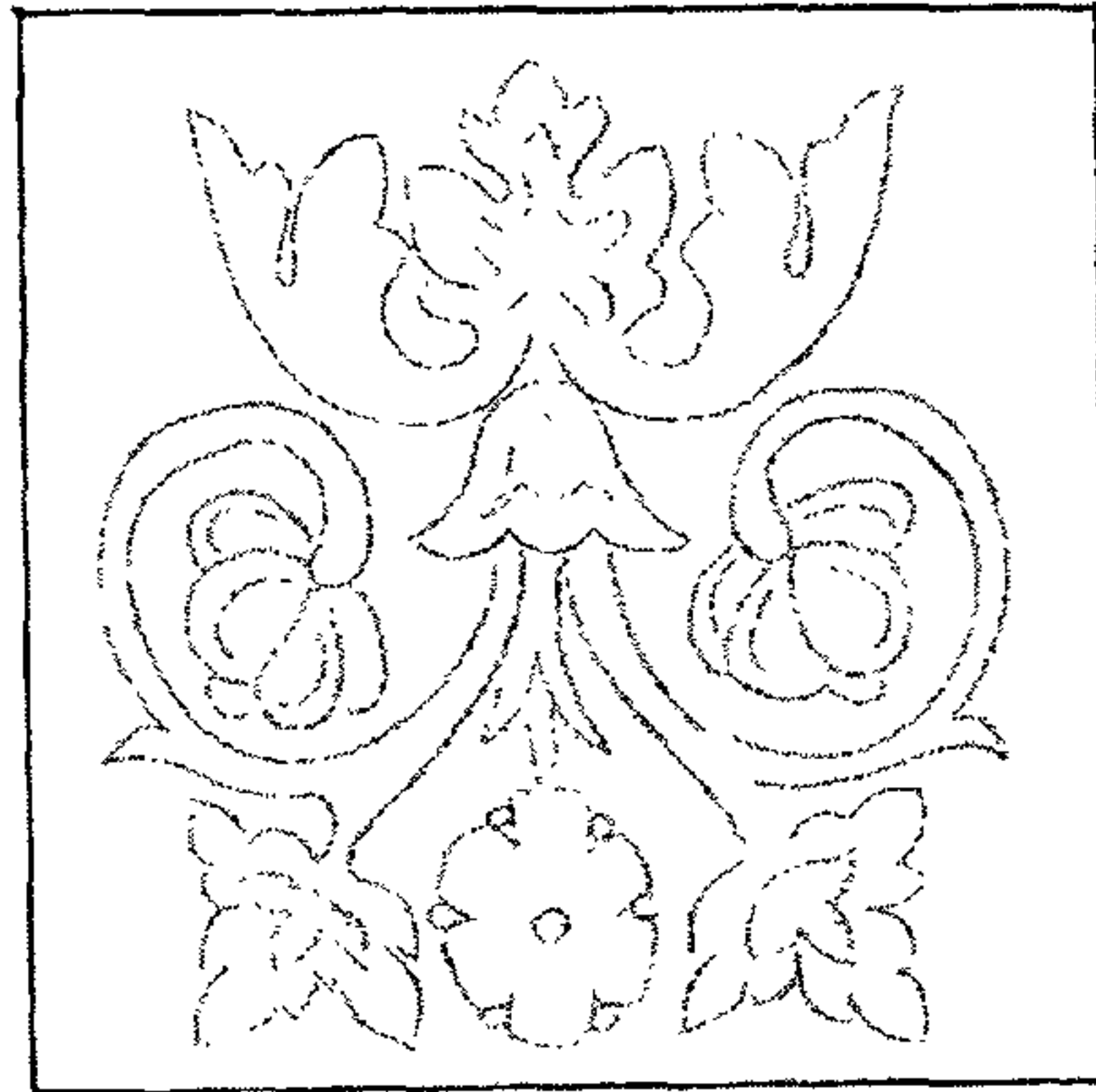

18.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

18.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

18.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานฝังหินอ่อน

รูปที่19

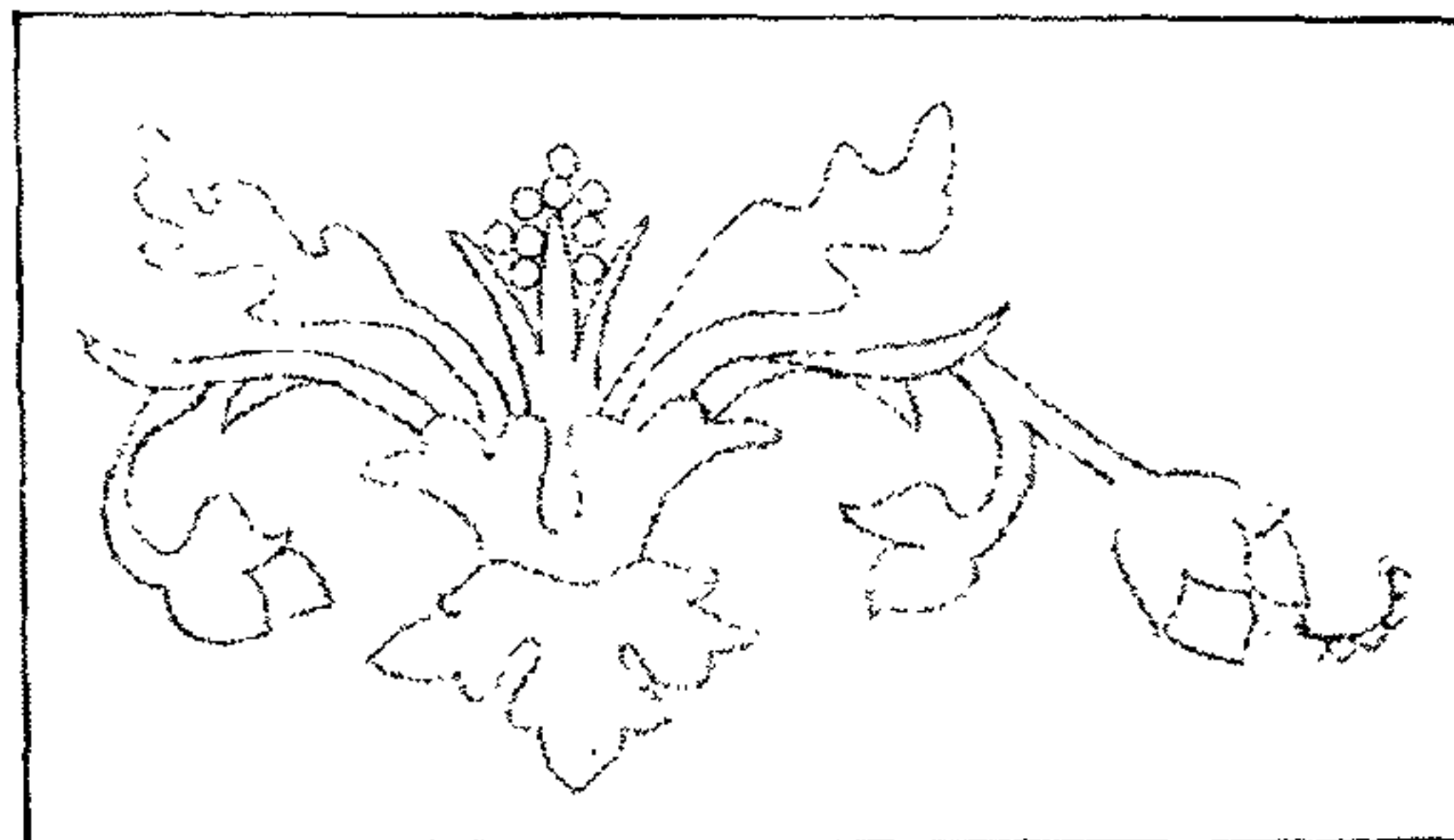

19.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

19.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

19.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานจิตรกรรม

รูปที่20

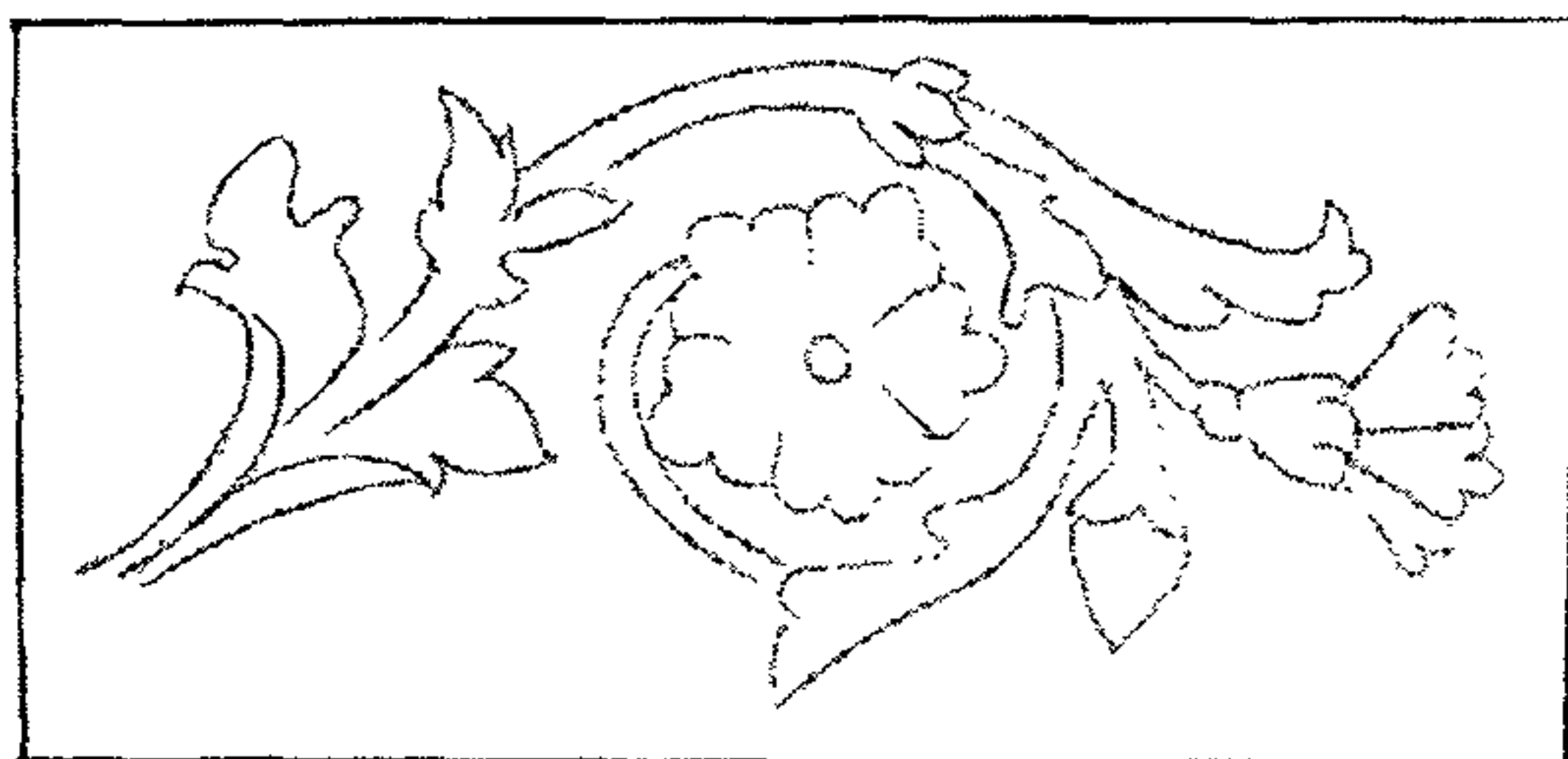

20.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

20.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

20.3 กลวิธีในการผลิตมาจากงานจิตรกรรม

รูปที่ 21

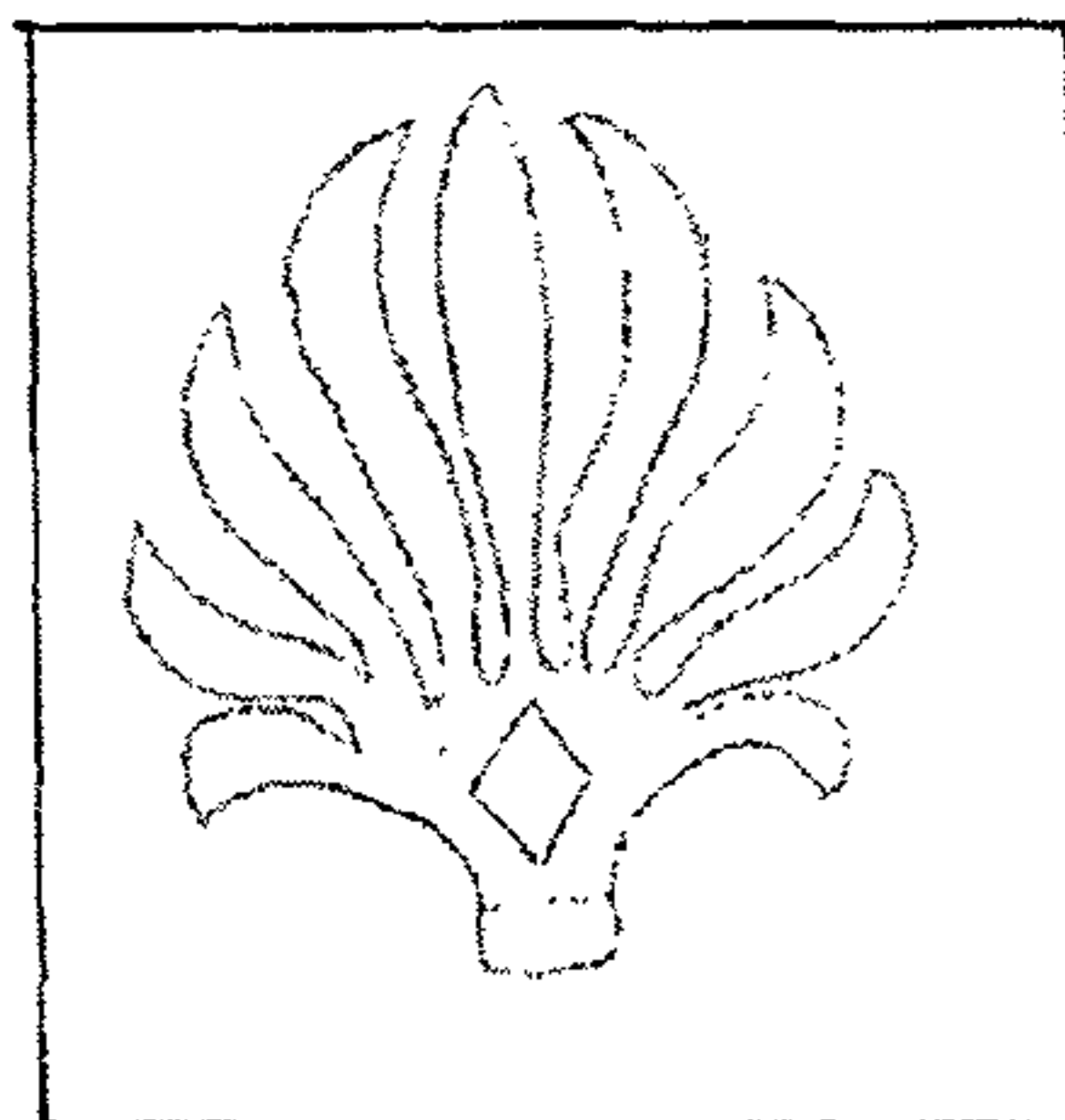

21.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสี่เหลี่ยม

21.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

21.2 กลวิธีในการผลิตมาจากการงานจิตรกรรม

รูปที่ 22

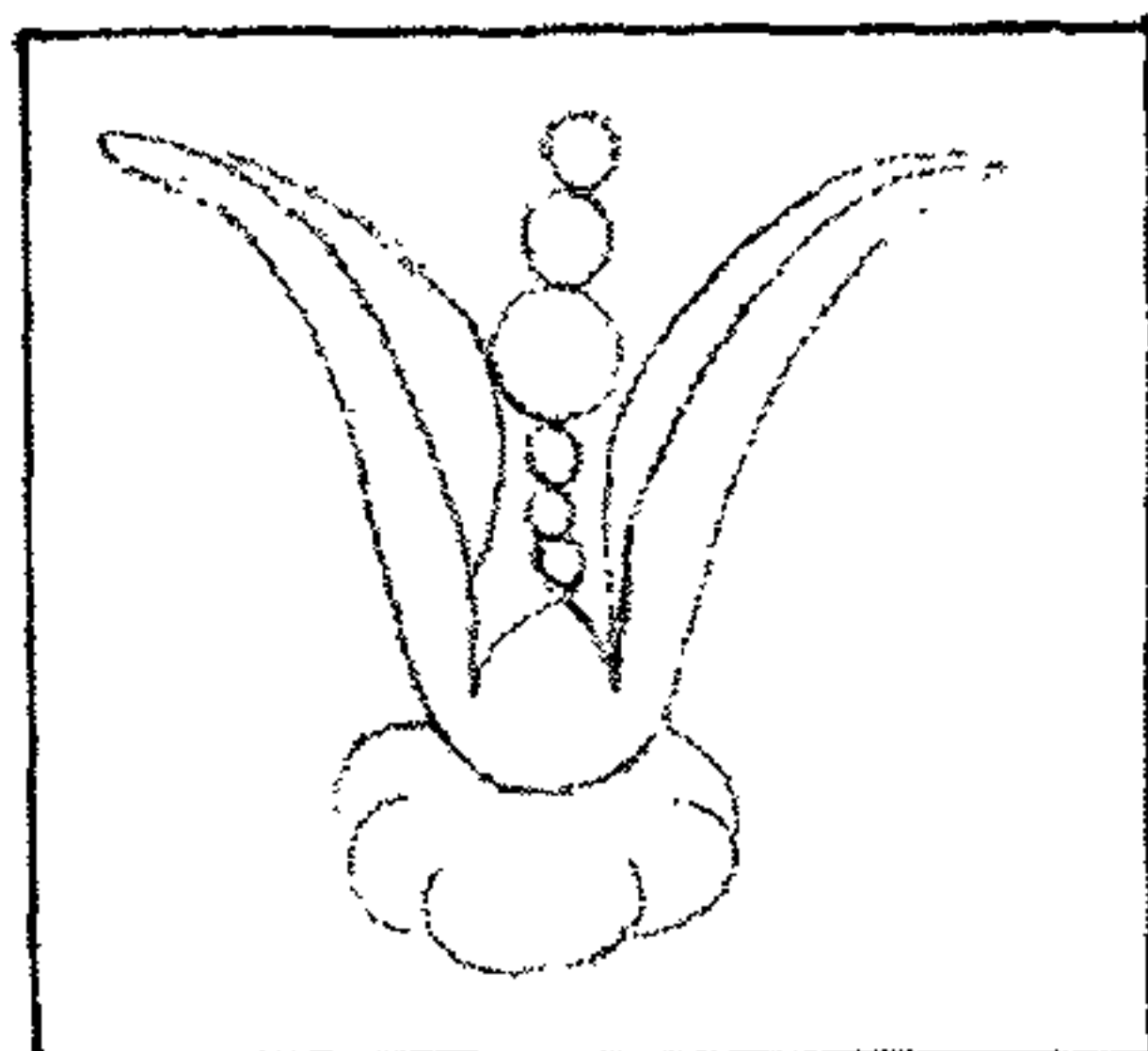

22.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างวงรี

22.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

22.3 กลวิธีในการผลิตมาจากการสถาปัตยกรรม

รูปที่ 23

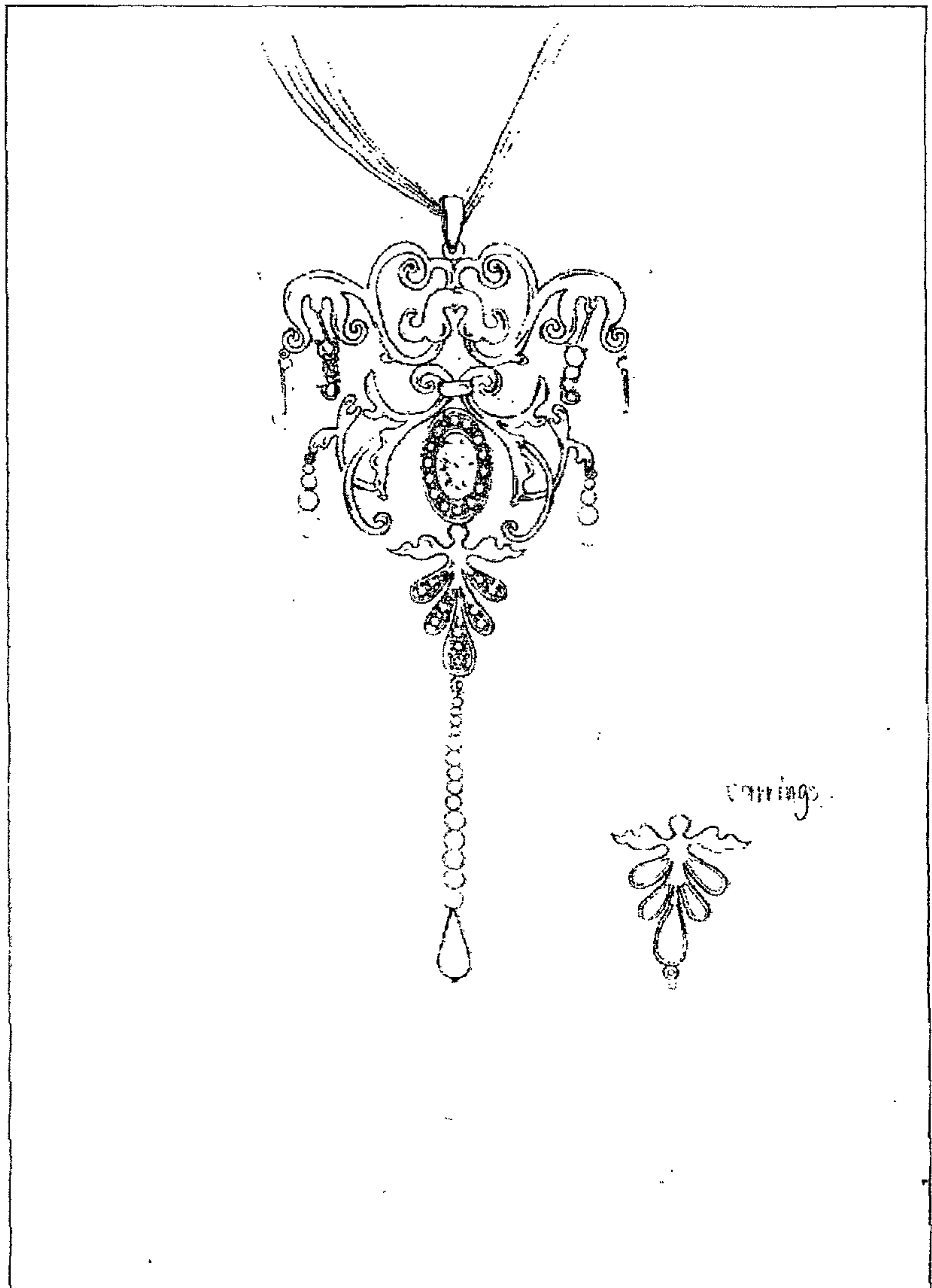
23.1 โครงสร้างของลวดลายมาจากโครงสร้างสามเหลี่ยม

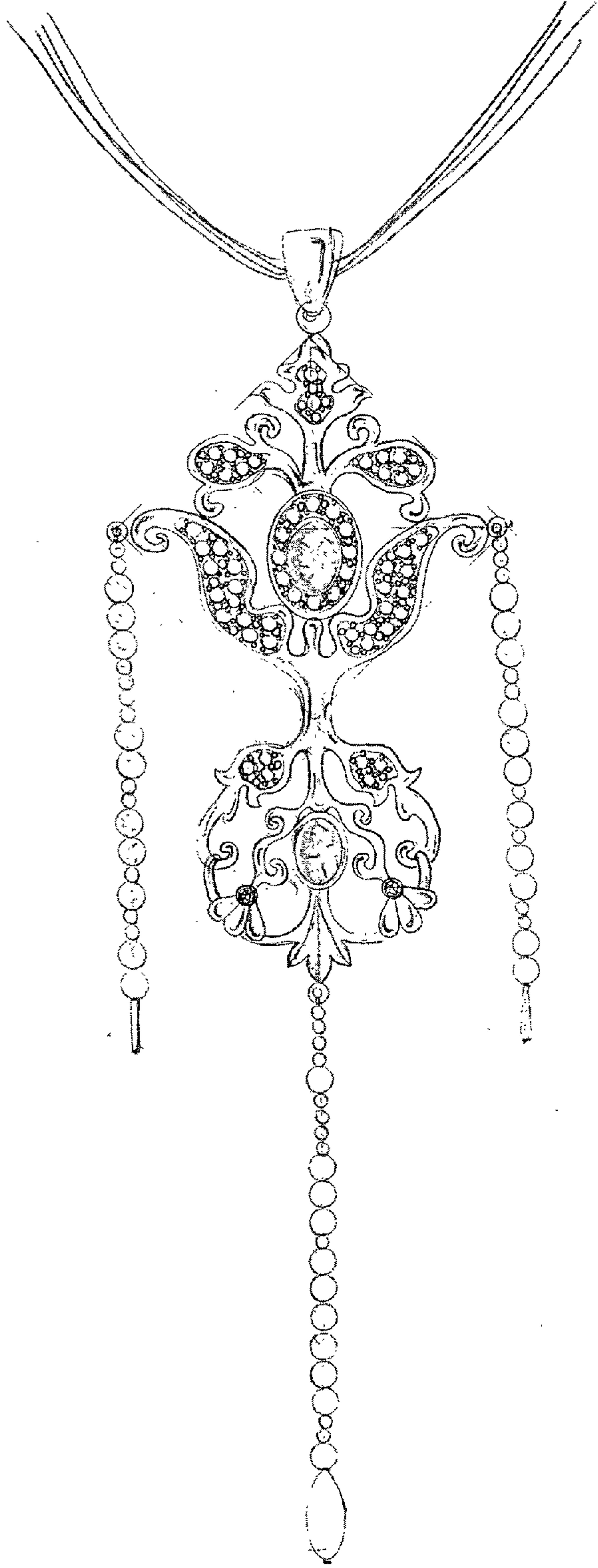
23.2 รูปแบบของลวดลายมาจากรูปทรงธรรมชาติ

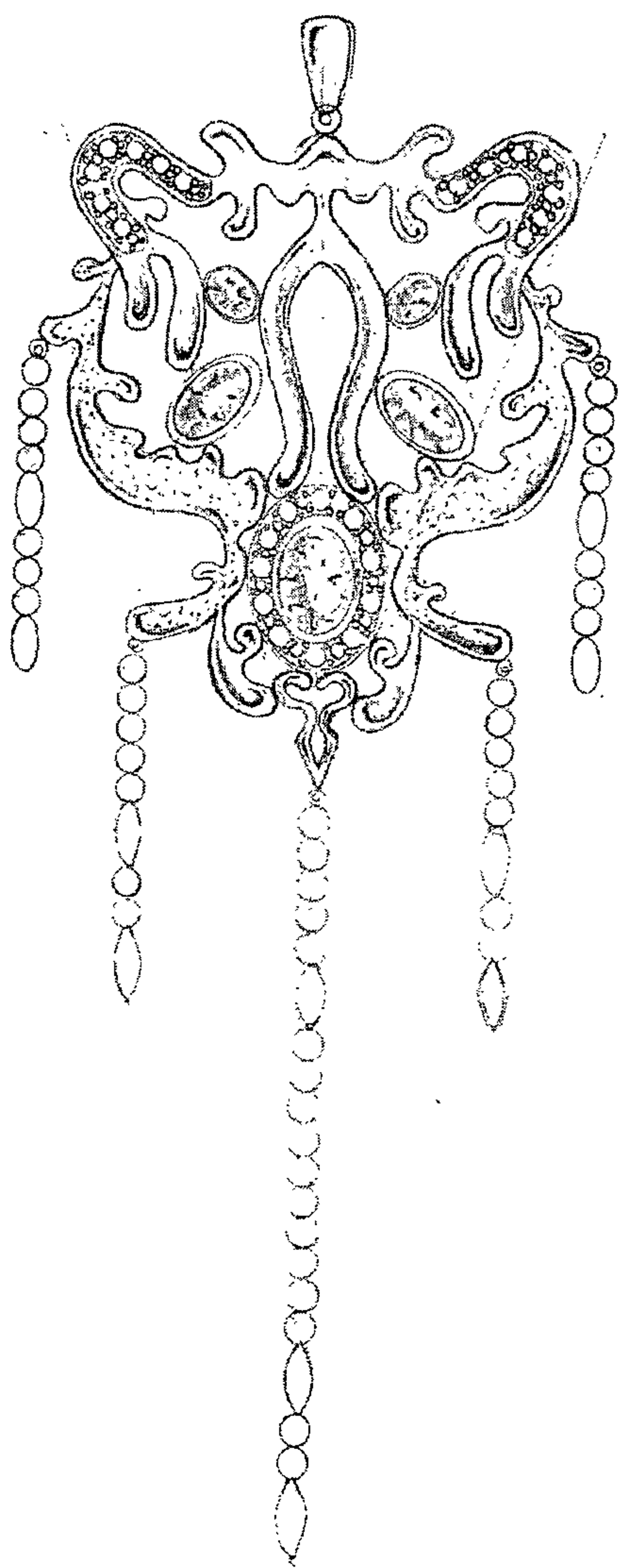
23.3 กลวิธีในการผลิตมาจากการสถาปัตยกรรม

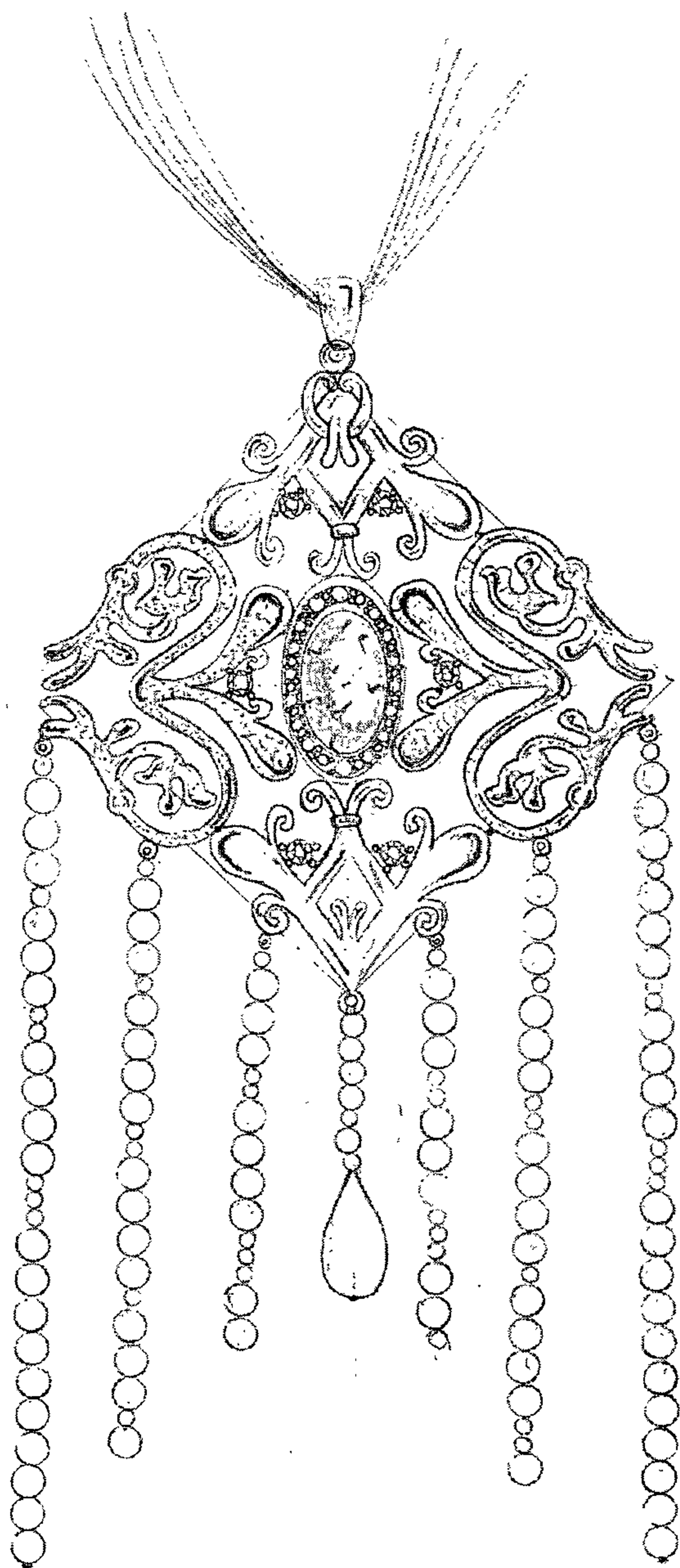
จากการวิเคราะห์ลวดลายทั้ง 23 แบบแล้ว ส่วนมากเกิดจากการนำเอารูปทรง มาจากธรรมชาติ เช่น ดอกไม้ , เกสรดอกไม้ , ใบไม้ เป็นต้น โครงสร้างส่วนใหญ่มาจากรูปทรงสี่เหลี่ยม และสามเหลี่ยม โดยทางประวัติศาสตร์แล้วลวดลายที่นำมาประดับตกแต่ง ตามสถานที่ต่างๆ ล้วนมีความหมายทั้งสิ้น

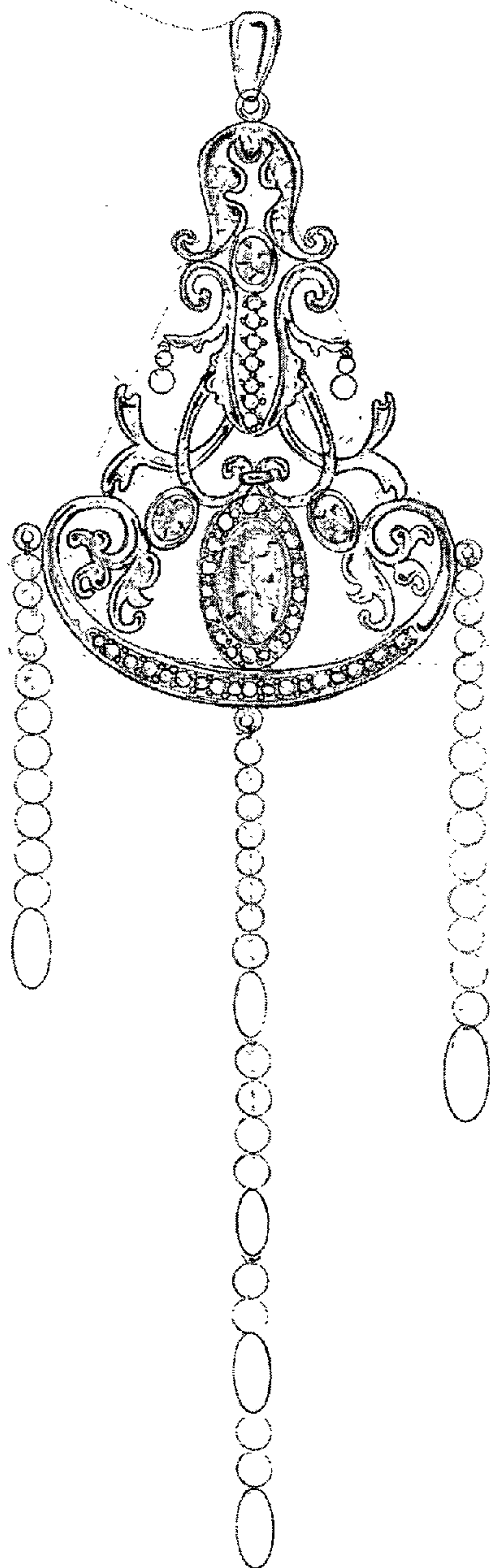
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือขึ้นที่ 3 ออกแบบเครื่องประดับ เพื่อ
คัดเลือกเป็นงานต้นแบบเครื่องประดับเพื่อผลิตจริง 1 ชุด

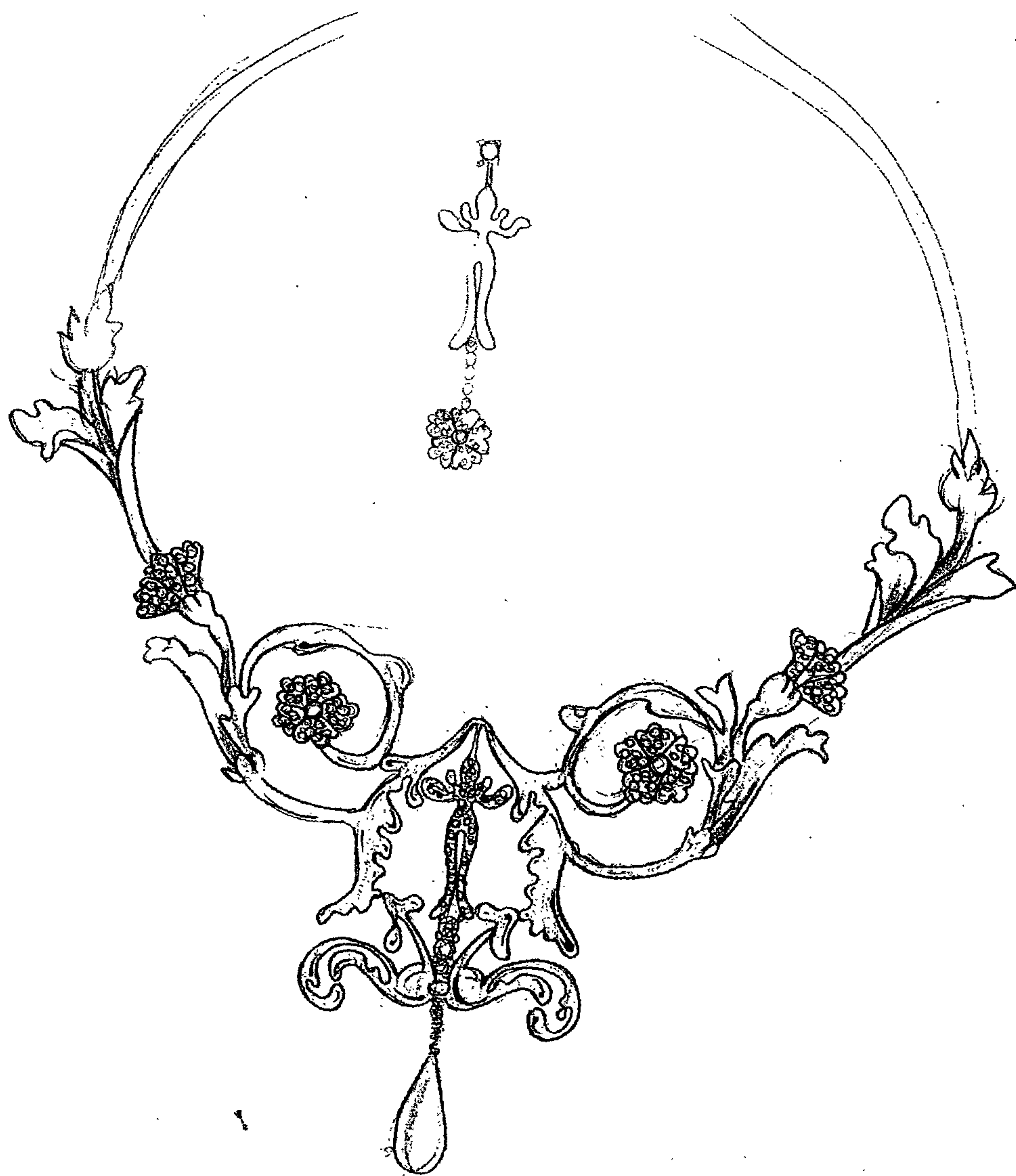

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ลักษณะลวดลายในศิลปะเรณูของทั้ง 23 ลวดลายนั้น เกิดจากการประยุกต์ลวดลายจากธรรมชาติ เช่น ดอกไม้, เกสรดอกไม้, ใบไม้ เป็นต้น ซึ่งลวดลายแต่ละลายนั้น บางลายมีมาตั้งแต่ในสมัย กรีกและโรมัน และมาถึงสมัยเรณูของได้นำมาฟื้นฟู พัฒนา ปรับเปลี่ยน ให้มีความอ่อนช้อยมากขึ้น และ ลวดลายในสมัยอิตาลีเรณูของ นั้น เป็นลวดลายจากธรรมชาติเป็นหลัก

การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การออกแบบเครื่องประดับที่ได้คัดเลือกแล้วนั้น ได้รับแรงบันดาลใจจากลวดลายสมัยอิตาลีเรณูของที่ได้ประยุกต์แล้ว เพื่อต้องการให้ตัวผลงานมีความหมายแฝงในตัวและดูทันสมัยนิยมในปัจจุบัน เครื่องประดับที่ได้คัดเลือกจำนวน 1 ชุด ประกอบไปด้วย ต่างหู และ จี้ แบ่งออกเป็นระดับดังนี้

ระดับชั้นที่ 1 ได้แรงบันดาลใจจากงานเย็บปักถักร้อย เป็นลวดลายธรรมชาติประยุกต์

ที่มีความอ่อนช้อย จากเกสรดอกไม้

ระดับชั้นที่ 2 ได้แรงบันดาลใจจาก งานฝังหินอ่อนบนฝาผนัง เป็นลวดลายจากธรรมชาติ

เป็นลักษณะของใบไม้เลื้อย

ระดับชั้นที่ 3 ได้แรงบันดาลใจจาก งานฝังหินอ่อนบนฝาผนัง ซึ่งเป็นลวดลายที่มีมาตั้งแต่สมัย

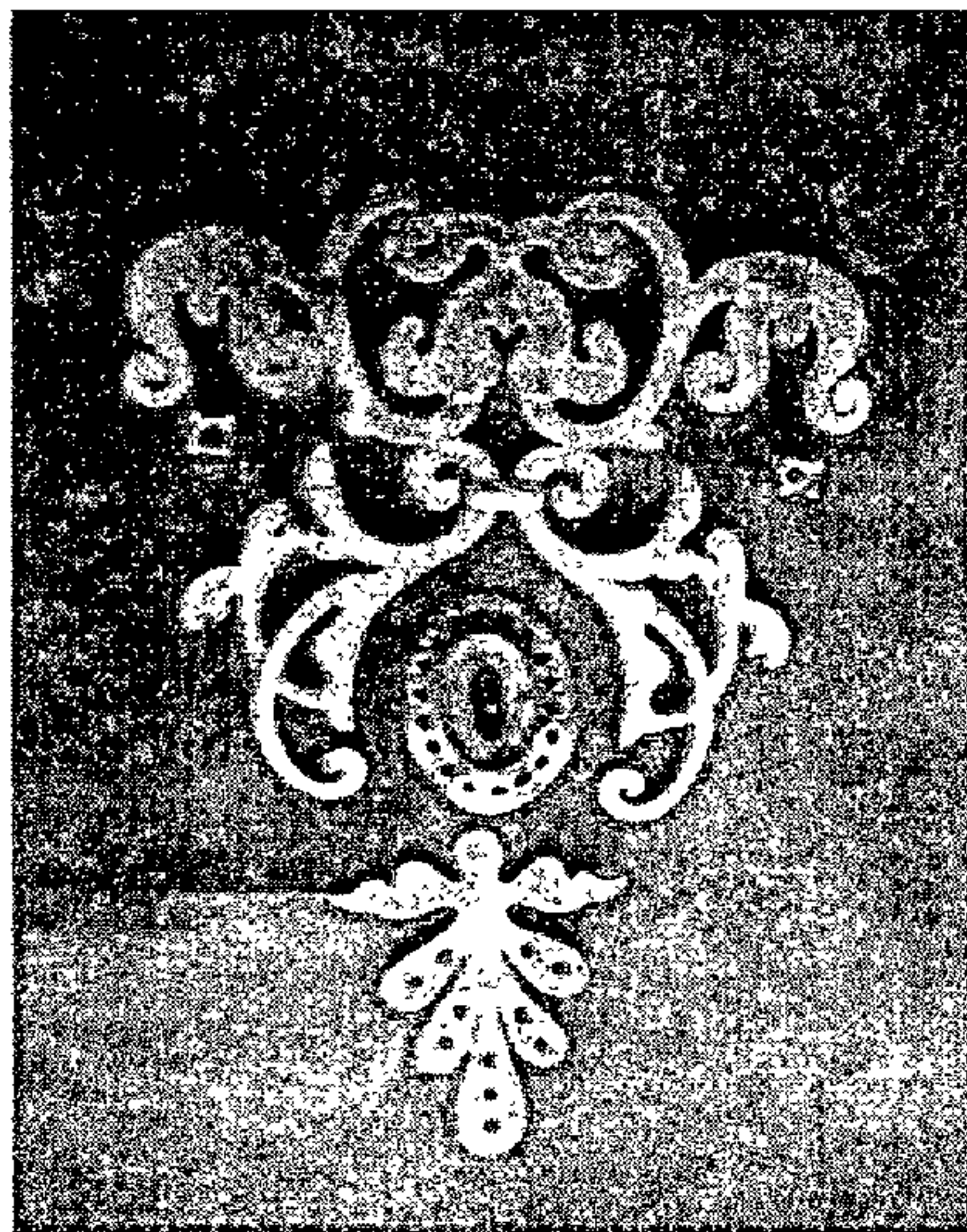
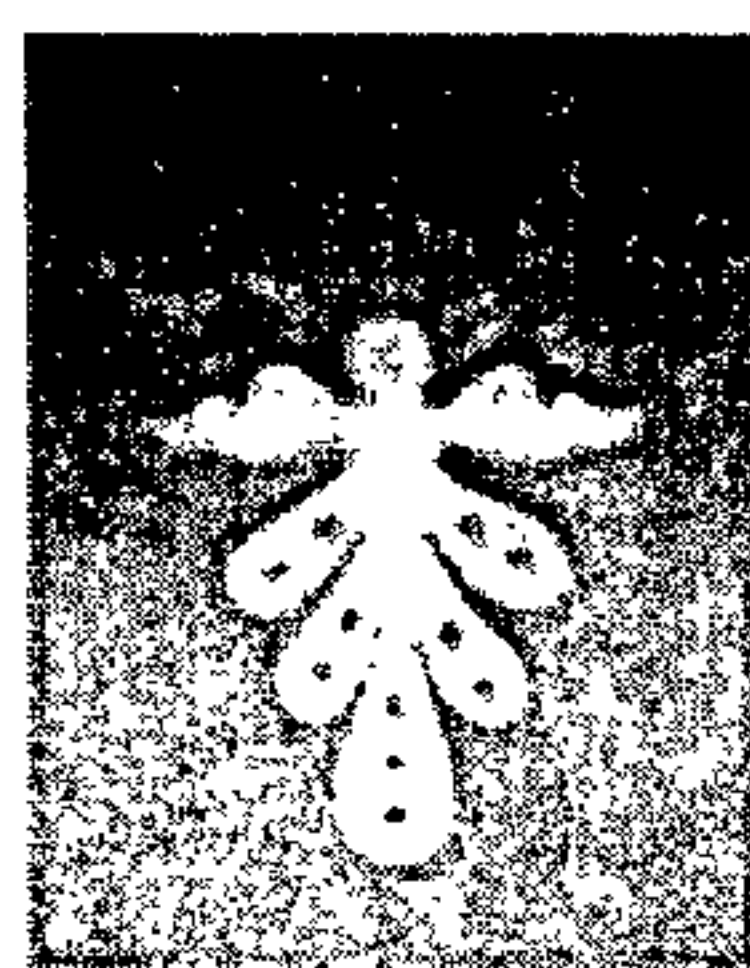
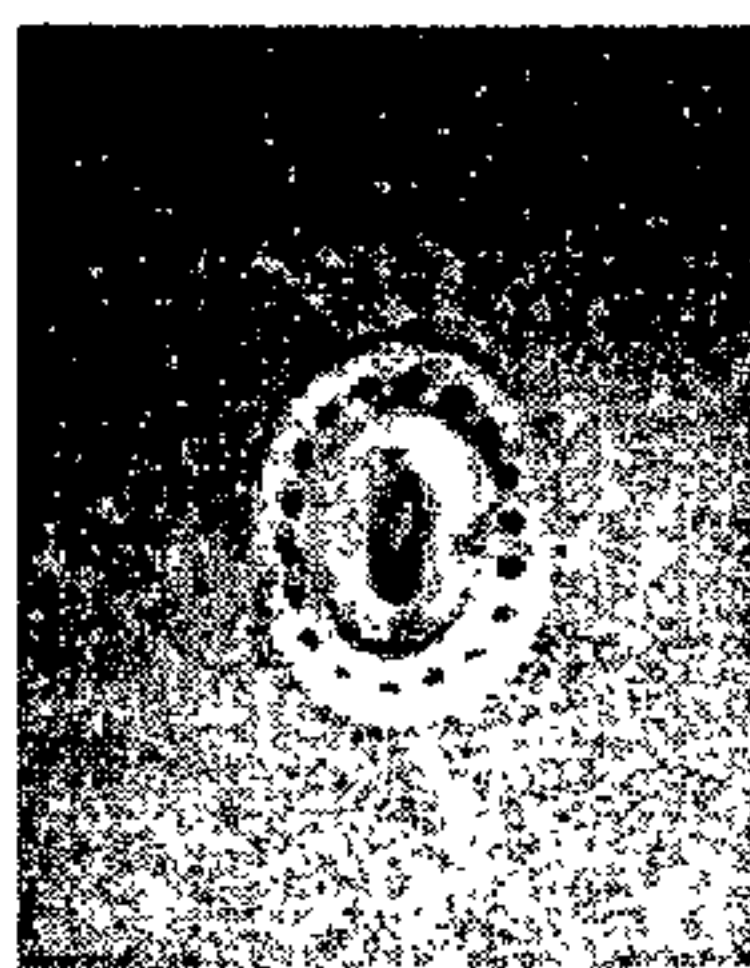
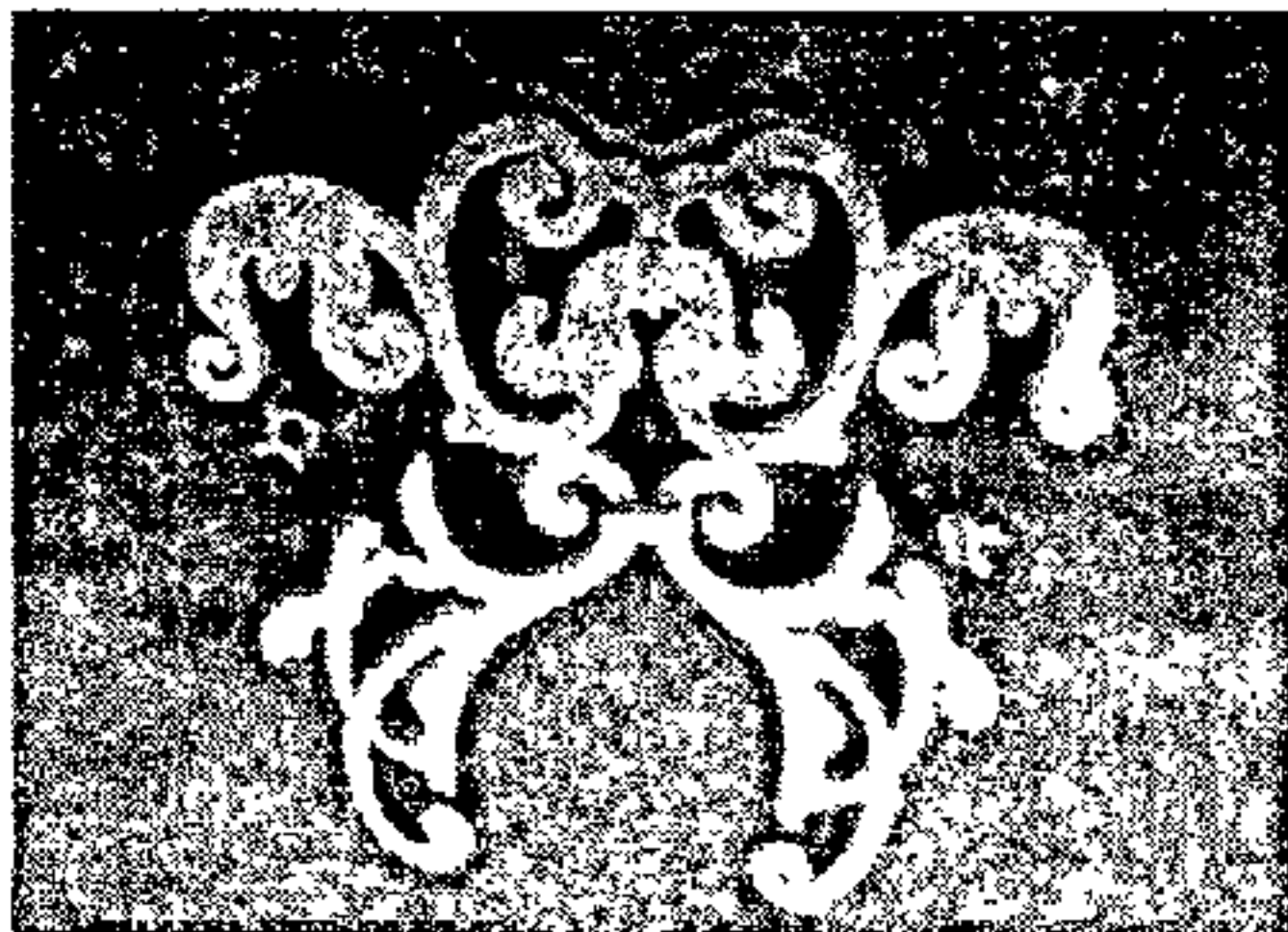
กรีกและโรมัน และในสมัยอิตาลีเรณูของได้นำมาปรับเปลี่ยน ซึ่งเป็นลวดลายธรรมชาติที่ได้ประยุกต์แล้ว

ขั้นตอนการผลิตเครื่องประดับ

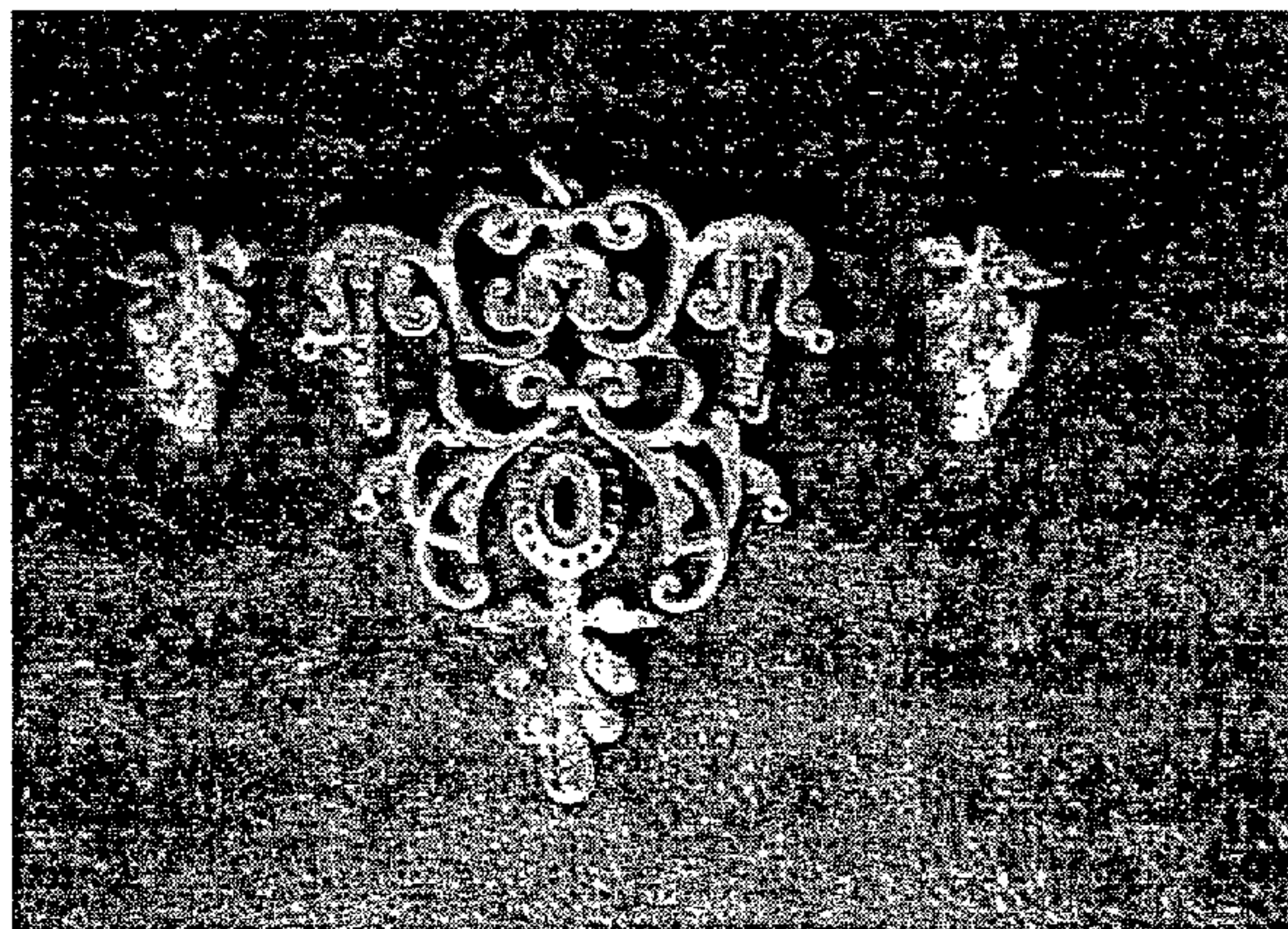
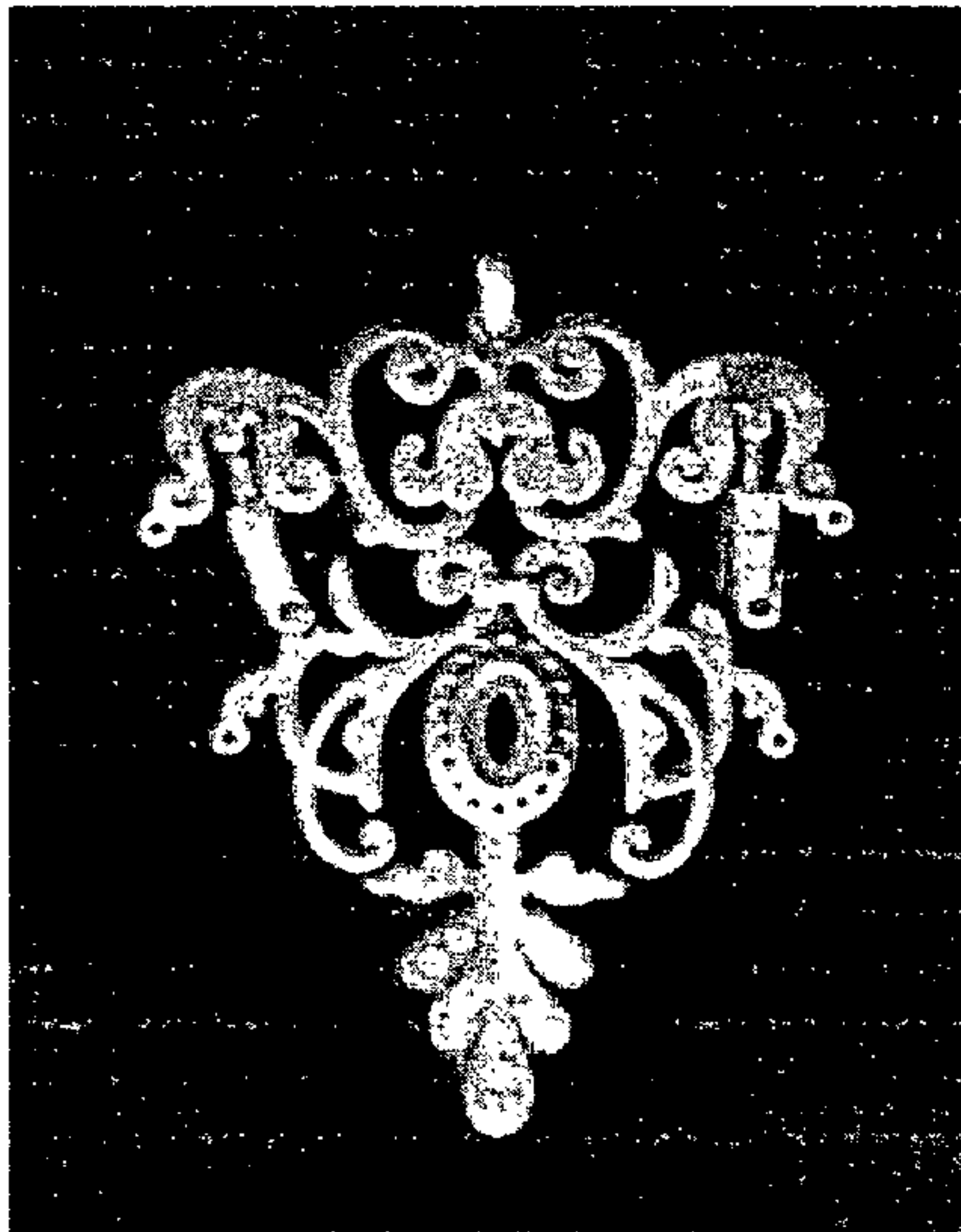
ก่อนทำการผลิตกระบวนการแรก คือ นำลวดลายที่ได้ประยุกต์แล้ว มาSketch แบบ ที่สามารถผลิตเป็นเครื่องประดับได้ และนำแบบที่ได้เลือก มาผลิตจริง

1.การขึ้นตัวเรือนโลหะ

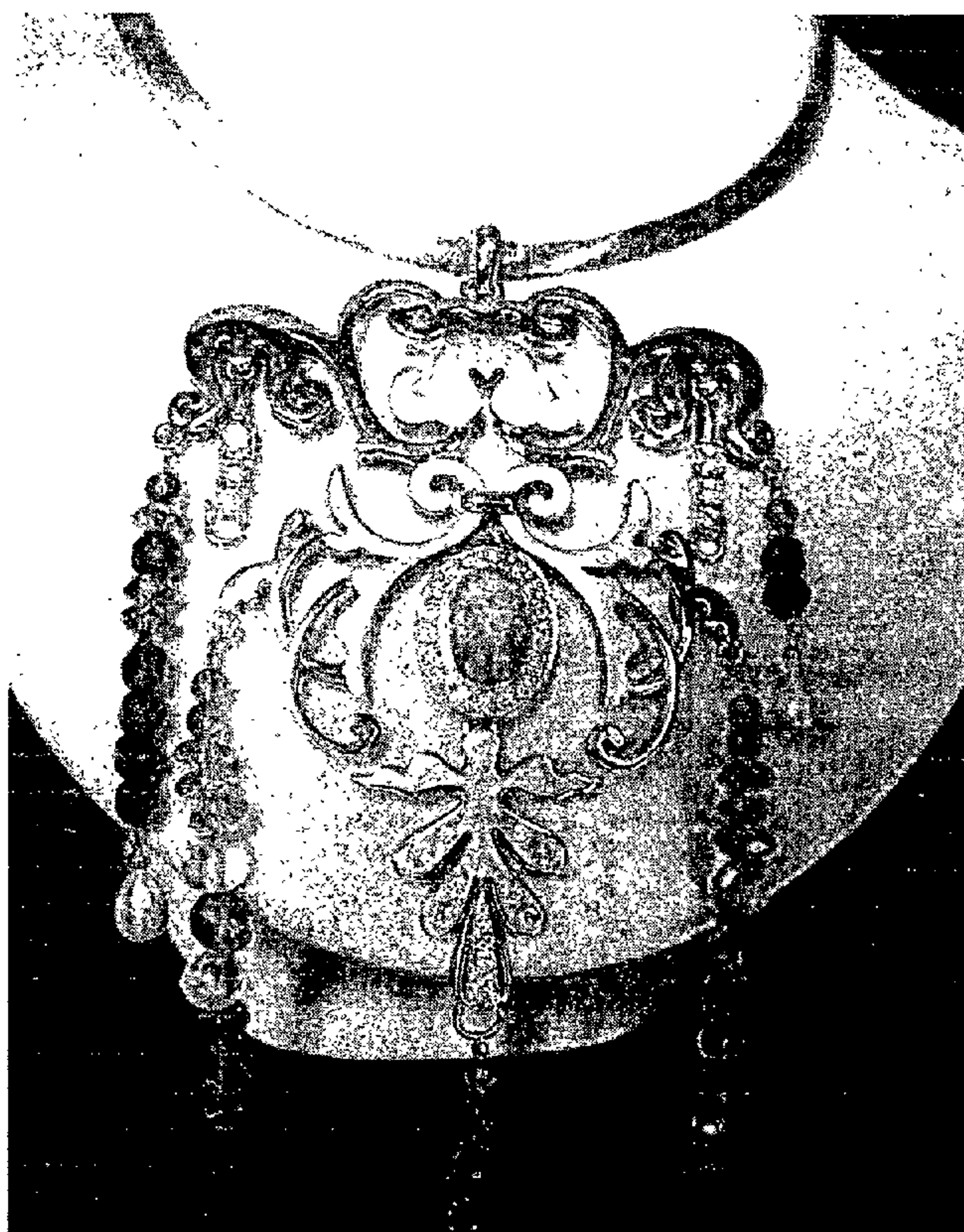
- เพื่อลดต้นทุนการผลิต
- เพื่อลดกระบวนการขั้นตอนการผลิต

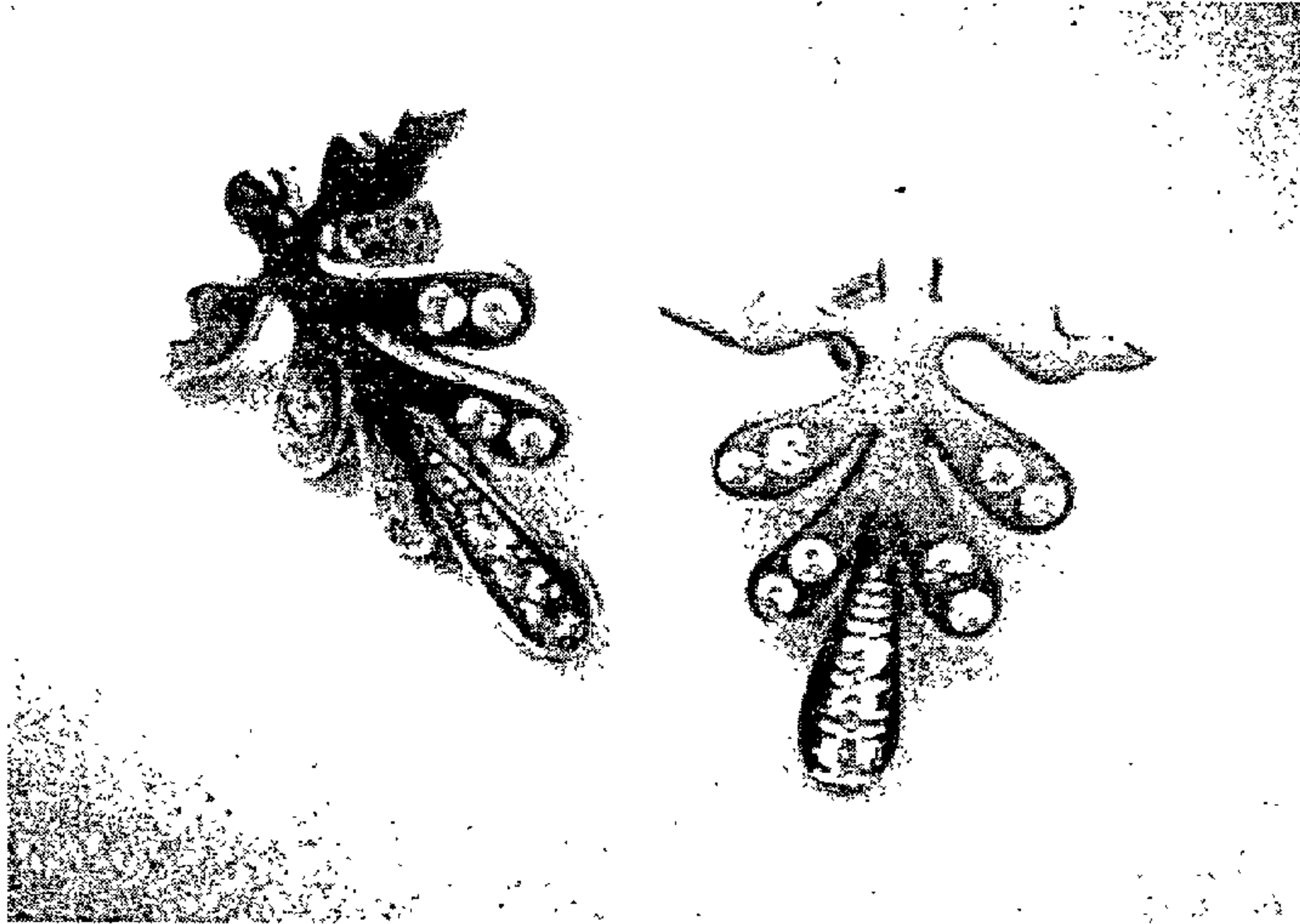
2. นำตัวชิ้นงานแต่ละอันมาประกอบกัน
3. วัดตำแหน่งและขนาดพลอยตามแบบ
4. จัดแต่งตัวเรือนให้เรียบร้อย

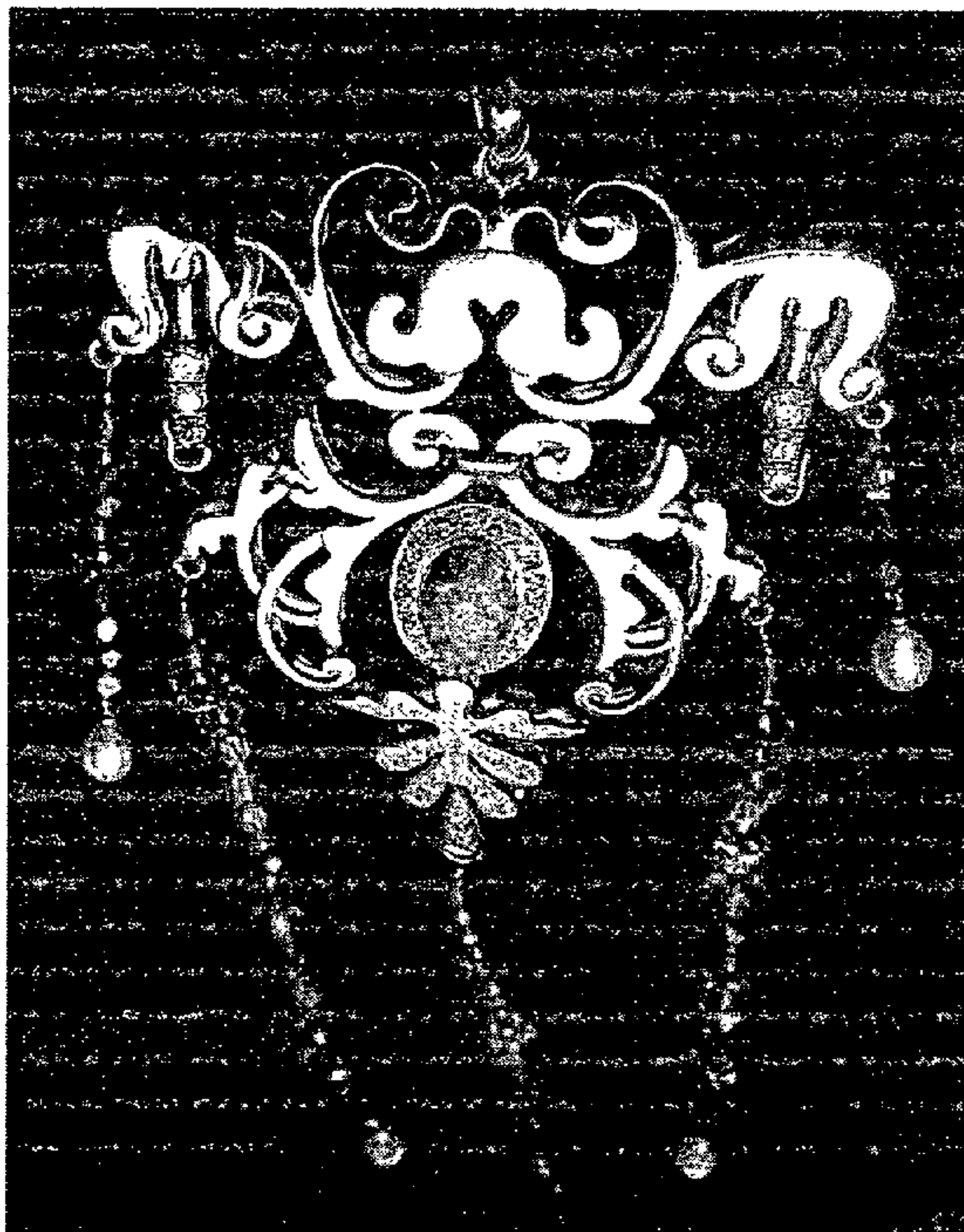
5. หลังจากขัดตัวเรือนเรียบร้อย แล้ว จึงนำพลอยมาฝัง ตามแบบ โดยจะมีการฝังแบบหนามเตย, ฝังเหยียบหน้า ,ฝังหุ้มและ ฝังจิกไขปลา
6. เมื่อฝังแล้ว นำงาน มาชุบ และพ่นทรายตามแบบ
7. นำสร้อยหินสี ที่ร้อยเรียงไว้มาต่อตามจุดต่างๆบนจี้ตามแบบให้เรียบร้อย

ต่างหู

สร้อย

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

อภิปรายผล

ข้อเสนอแนะ

สรุปการศึกษาค้นคว้า

ความเจริญรุ่งเรืองของศิลปะสมัยอิตาเลียนเรอเนาของมีพื้นฐานมาจากสมัยกรีกและโรมัน สมัยอิตาเลียนเรอเนาของ เป็นสมัยแห่งการเน้นความสำคัญของลักษณะเฉพาะบุคคล มีความสนใจในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ และมีการค้นหารูปทรงแบบอุดมคติ เน้นลักษณะที่เป็นธรรมชาติ และการแสดงออกที่เป็นปัจเจกบุคคล

อภิปรายผล

ปัญหาที่พบในการทำโครงการ

1.ปัญหาที่พบในขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล

- เรื่องราวของศิลปกรรม เรอเนาของ นั้น ทั้งทางด้านประวัติและความเป็นมาต่างๆ นั้นมีข้อมูลอยู่มาก แต่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเครื่องประดับสมัยอิตาเลียน เรอเนาของนั้นมีอยู่น้อยมาก จึงต้องศึกษาจากศิลปกรรมแขนงอื่นๆ ประกอบด้วย
- ในด้านของความรู้ในการผลิตเครื่องประดับในประเทศไทยนั้นยังมีผู้รู้อยู่ในวงแคบ ตำราที่เกี่ยวกับการออกแบบและการผลิตเครื่องประดับส่วนใหญ่เป็นภาษาต่างประเทศ จึงต้องอาศัยการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหลายเล่มเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน

2.ปัญหาที่พบในกระบวนการออกแบบ

- ในการออกแบบเครื่องประดับประยุกต์จากเครื่องประดับของศิลปะสมัยอิตาเลียน เรอเนาของ นั้น เนื่องจากศิลปะสมัยอิตาเลียน เรอเนาของ นั้นมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ และมีความสวยงามอยู่แล้วการออกแบบจึงต้องมีความรอบคอบเพื่อให้รูปแบบที่ออกมายังคงเอกลักษณ์ เดิมไว้และมีความสวยงามของงานในสไตล์ การออกแบบในปัจจุบันด้วย

3. ปัญหาที่พบในกระบวนการผลิตเครื่องประดับ

- เพิ่มข้อต่อเพื่อให้งานมีความอ่อนช้อยและง่ายต่อการสวมใส่
- เพิ่มการยกขอบ 2 ชั้น เพื่อให้งานดูมีมิติ
- การออกแบบชิ้นงานนั้นต้องออกแบบให้มีความเหมาะสมกับวัสดุที่ใช้ ในการผลิตชิ้นงาน

ข้อเสนอแนะในการทำงาน

1. ข้อเสนอแนะในการรวบรวมข้อมูล

- ในการออกแบบเครื่องประดับที่มีความสัมพันธ์กับข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ต้องรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลหลายๆแห่ง และทุกข้อมูลต้องมีที่มาที่ชัดเจนเพื่อนำมาวิเคราะห์ให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องมากที่สุด
- การศึกษาข้อมูลต้องศึกษาจนมีความเข้าใจในเรื่องที่กำลังศึกษาอยู่อย่างถ่องแท้ เพื่อที่จะสามารถดึงเอาเอกลักษณ์ที่แท้จริงมาออกแบบได้อย่างชัดเจน
- การออกแบบควรคำนึงถึงกระบวนการในการผลิต เพื่อให้ได้เครื่องประดับที่สวยงามและสามารถผลิตขึ้นมาได้จริงตามชิ้นงานที่ออกแบบไว้
- เครื่องประดับจัดเป็นสินค้าที่อาศัยความพอใจในการซื้อหา ดังนั้นการออกแบบจึงต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้บริโภค และแนวโน้มของแฟชั่น
- การออกแบบต้องมีการพัฒนาทางด้านรูปแบบอยู่เสมอ และต้องให้งานออกแบบมีเอกลักษณ์ของตัวเอง

2. ข้อเสนอแนะในกระบวนการผลิต

- ในการผลิตเครื่องประดับนั้นต้องอาศัยความรู้ความชำนาญในการผลิต จึงควรทดลอง ผลิตเพื่อหารูปแบบที่เหมาะสม และควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอคำแนะนำในการผลิต การเลือก รูปแบบของการผลิตต้องคำนึงถึงราคาที่จะจำหน่าย และรูปแบบของเครื่องประดับที่ออกแบบ
- ขั้นตอนในการขึ้นตัวเรือนด้วยมือนั้น รูปแบบจะต้องมีความถูกต้อง และต้องตรวจสอบความเรียบร้อย โดยเฉพาะขนาด และความหนาของชิ้นงาน

- ต้องให้ความสำคัญกับทุกๆขั้นตอนในการผลิต เช่น การฝัง การขัดแต่งชิ้นงาน การชุบ การพ่นทราย เพราะ งานเครื่องประดับเป็นงานที่ต้องมีความสวยงาม ประณีต
- ในการเลือกซื้อเพชร พลอย หรือไข่มุก ควรตรวจสอบราคาก่อน และควรเลือกของที่มีคุณภาพ
- การควบคุมการผลิตนั้นต้องตรวจขั้นตอนการทำงานตลอด เพราะ ถ้าขั้นตอนใด เกิดผิดพลาด จะทำให้เกิดความเสียหาย และงานที่ออกมาจะไม่เหมือนตามที่ต้องการ เพราะฉะนั้นการเขียนแบบที่ส่งงานนั้นจึงมีส่วนสำคัญต่อช่างที่จะทำงานอย่างยิ่ง เพราะแบบจะต้องมีความถูกต้องและชัดเจนเข้าใจง่าย การผลิตงานออกมาจึงจะประสบความสำเร็จมากที่สุด
- ควรวางแผนในการดำเนินงานให้ดี เพื่องานที่ออกมาจะได้สมบูรณ์ ถูกต้อง และประหยัดทั้งต้นทุน และเวลา

บรรณานุกรม

- กัจจกร สุนพงษ์ศรี . (2523) . ศิลปะสมัยใหม่ . กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วรรณรัตน์ อินทร์อำ . (2536) . ศิลปะเครื่องประดับ . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
โอเดียนสโตร์.
- สงวน บุญรอด . (2523) . ลัทธิและสกุลช่างศิลปะตะวันตก . กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
โอเดียนสโตร์.
- อัศนีย์ ฑูทธรณ . (2528) . แบบอย่างศิลปะตะวันตก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
โอเดียนสโตร์.
- อัศนีย์ ฑูทธรณ . (2530) . ศิลปะตะวันตก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- Argan C. Giulio, (1969). Art Treasure in Italy. London: Paul Hamlyn.
- Dolmetsch, Heinrich. (1989). The Treasury of Ornament. Hong Kong.
- Frank J. Roos . (1954) . Art History .The Macmillan company.
- Hartt ,Frederick.(1987). History of Italian Renaissance Art. New York:
Harry N. Abrams.
- Hearder H. , Waley D.P, (1963). A short History of Italy.London: Cambridge
University.
- Murray, Peter. (1963). The Art of Renaissance . World of Art
- Toman,Rolf . (1995). The Art of Italian Renaissance. Spain:Konemann.
- Wackernagel , Martin.(1981) . The World of the Florentine. New Jersey:
Princeton University Press.
- Werner,L. Gundersheimer.(1965). The Italian Renaissance. New Jersey:
Prentice-Hall.